BIBLIA KOLBRIN
(Cartea a V-a)
”CARTEA MANUSCRISELOR”

Traducerea: Octavian Cocoş

Biblia Kolbrin, un text de înţelepciune egiptean-celtic vechi de 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generaţii de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărţi, primele 6 sunt numite „*texte egiptene*” şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite „*texte celtice*” şi au fost scrise de preoţii celtici în urma morţii lui Isus, resectiv:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: ”*Cartea Creaţiei*”
2. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: ”*Cartea textelor compilate*”
3. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: ”*Cartea pergamentelor*”
4. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: ”*Cartea Fiilor focului*”
5. **BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: ”*Cartea manuscriselor*”**
6. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a: ”*Cartea preceptelor şi învăţăturile morale*”
7. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: ”*Cartea originilor*”
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: ”*Cartea crengii de argint*”
9. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: ”*Cartea lui Lucius*”
10. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: ”*Cartea Înţelepciunii*”
11. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: ”*Cartea Marii Britanii*”

© Biblioteca Spirituală

”CARTEA MANUSCRISELOR”

Oamenii uită de zilele Nimicitorului. Numai cei înţelepţi ştiu unde s-a dus şi că se va întoarce la vremea cuvenită.

CUPRINS

Capitolul I. - Manuscrisul lui Emod
Capitolul II. - Manuscrisul lui Kamushahre
Capitolul III. - Nimicitorul (Distrugătorul) – Partea I
Capitolul IV. - Nimicitorul (Distrugătorul) – Partea a II-a
Capitolul V. - Nimicitorul (Distrugătorul) – Partea a III-a
Capitolul VI. - Zilele întunecate
Capitolul VII. - Al 3-lea manuscris egiptean
Capitolul VIII. – Al 4-lea manuscris egiptean
Capitolul IX. - Jumătatea de manuscris a lui Jasop
Capitolul X. - Manuscrisul lui Kulok – Secţiunea 4
Capitolul XI. - Al 64-lea manuscris egiptean
Capitolul XII. - Al 87-lea manuscris
Capitolul XIII. - Al 93-lea manuscris
Capitolul XIV. - Al 96-lea manuscris
Capitolul XV. - Manuscrisul lui Kulok – Secţiunile 2 şi 3
Capitolul XVI. - Manuscrisul lui Horemaket
Capitolul XVII. - Manuscrisul lui Netertat
Capitolul XVIII. - Rugăciunea lui Hapu
Capitolul XIX. - Al 113-lea manuscris
Capitolul XX. - Comentariul călugărului Astorus
Capitolul XXI. - Lupta de noapte
Capitolul XXII. - Manuscrisul doamnei Nefermaket
Capitolul XXIII. - Al 122-lea manuscris
Capitolul XXIV. - Un manuscris egiptean timpuriu
Capitolul XXV. - Cântec de jertfă
Capitolul XXVI. - Manuscrisul lui Kabel – Secţiunea 1
Capitolul XXVII. - Manuscrisul fără nume şi fără număr
Capitolul XXVIII. - Două secţiuni ale unui manuscris fără nume
Capitolul XXIX. - Al 2-lea manuscris al lui Kison
Capitolul XXX. - Manuscrisul lui Panubis
Capitolul XXXI. - Manuscrisul lui Thotis
Capitolul XXXII. - Manuscrisul lui Harmotif
Capitolul XXXIII. - Manuscrisul anexat - 1
Capitolul XXXIV. - Manuscrisul anexat - 2

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - MANUSCRISUL LUI EMOD

1:1. Scrierile din vechime vorbesc despre lucruri ciudate şi despre evenimente măreţe ce s-au petrecut în vremea părinţilor noştri, care au trăit la începuturi. În Cartea Veacurilor se spune că toţi oamenii pot cunoaşte astfel de vremuri şi că zeii s-au născut în urma evenimentelor şi a lucrurilor care s-au petrecut la începuturi.

1:2. Prin curţi se spune că odinioară Cerul şi Pământul nu erau separate. Şi ecoul Adevărului se aude până acolo, pentru că Cerul şi Pământul sunt încă unite în fiinţa umană.

1:3. Stă scris că pe vremuri Dumnezeu umbla pe Pământ împreună cu omul şi locuia într-o peşteră situată deasupra unei grădini în care omul lucra. Însă Dumnezeu cuprinde tot ceea ce există şi El nu poate sta într-o peşteră. Ca să aflaţi Adevărul, căutaţi în Scrierile Sacre.

1:4. Se spune că femeia l-a mâniat pe Dumnezeu şi că Acesta s-a ridicat la cer, separând Cerul de bărbat din cauza dezgustului pe care îl simţea faţă de femeie. De asemenea, se mai spune că bărbatul l-a ofensat pe Dumnezeu fiindcă L-a imitat. Acestea sunt nişte poveşti scornite de om.

1:5. Aceasta nu este înţelepciune, fiindcă Scrierile Sacre dezvăluie Planurile lui Dumnezeu, şi ele nu sunt aşa cum le prezintă oamenii. Aşa se vorbeşte prin curtea exterioară, însă aceasta este cunoaşterea exoterică.

1:6. Oamenii vorbesc despre ţinutul lui Oben, de unde au venit. Însă din Oben nu s-au îndreptat direct către Miazăzi, ci mai întâi au venit în marele ţinut al lui Ramakui, care era înconjurat de ape.

1:7. În acele zile trăiau oameni puternici, şi Prima Carte vorbeşte despre ţinutul lor astfel: Locuinţele acestora se găseau în mlaştinile din care nu se ridica niciun munte, în ţinutul numeroaselor ape care curg uşor către mare. În lacurile puţin adânci, prin noroaie şi dincolo de Marea Câmpie a Trestiilor. În locurile împodobite cu copaci şi cu multe flori. Acolo unde copacii au bărbi şi ramuri ca nişte funii, care-i leagă unii de alţii, fiindcă solul nu îi poate susţine. Acolo unde fluturii sunt ca păsările, iar păianjenii cât distanţa dintre braţele întinse ale omului. Păsările cerului şi peştii din ape au culori orbitoare, care îi amăgesc pe oameni şi îi duc la pieire. Chiar şi insectele se hrănesc cu trupurile oamenilor. Acolo sunt şi mulţi elefanţi cu colţi curbaţi şi puternici.

1:8. Pilonii Tărâmului de Jos erau instabili. Într-o noapte magnifică a distrugerii, uscatul a căzut într-un abis şi s-a pierdut pentru totdeauna. A doua zi, când Pământul a devenit uşor, oamenii se priveau unul pe altul înnebuniţi.

1:9. Totul dispăruse. Oamenii se îmbrăcau cu piei de animale şi erau mâncaţi de fiarele sălbatice şi de alte jivine care scrâşneau din dinţi. O hoardă uriaşă de şobolani devora totul, aşa încât oamenii mureau de foame. Mâncătorii de creiere îi vânau pe oameni şi îi ucideau.

1:10. Copiii cutreierau pe terenurile netede ca nişte animale sălbatice, fiindcă bărbaţii şi femeile fuseseră loviţi de o boală care se transmitea şi copiilor. Era ceva ce le acoperea trupul, ceva ce se umfla şi apoi se spărgea, în timp ce burţile le erau arse pe dinăuntru. Toţi bărbaţii care aveau probleme cu sămânţa din ei şi toate femeile care aveau o scurgere de sânge au murit.

1:11. Copiii creşteau fără învăţătură, aşa că neavând niciun pic de cunoaştere erau lipsiţi de credinţă şi o apucau pe căi greşite. Şi s-au împărţit în funcţie de limba pe care o vorbeau.

1:12. Iată care este ţinutul de unde a venit omul; Cel Măreţ a venit din Ramakui, iar înţelepciunea a venit din Zaidor.

1:13. Oamenii care au venit cu Nadhi erau înţelepţi, cunoşteau mersul anotimpurilor şi înţelepciunea stelelor. Aceştia citeau Cartea Cerului cu multă înţelegere.

1:14. Îşi acopereau morţii cu lut şi îl întăreau, căci nu aveau obiceiul să-şi pună morţii în sicrie.

1:15. Cei care au venit împreună cu Cel Măreţ erau lucrători în piatră iscusiţi; ştiau să cioplească lemnul şi fildeşul. Marele Zeu era venerat cu lumini ciudate, în locuri de o linişte desăvârşită. Îi aduceau ofrande fiarei care doarme în adâncul mării, pe spatele căreia credeau că se sprijină Pământul. Fiindcă aveau credinţa că dacă aceasta se mişcă poate să distrugă uscatul.

© Biblioteca Spirituală

Unii credeau că vizuina ei se găseşte sub picioarele lor.

1:16. În Ramakui era o cetate măreaţă, cu drumuri şi canale navigabile, iar câmpurile erau mărginite de ziduri şi de şanţuri cu apă. În mijlocul ţinutului se găsea Muntele lui Dumnezeu, care era înalt şi cu vârful plat.

1:17. Cetatea avea ziduri din piatră şi era împodobită cu pietre roşii şi negre, cu cochilii albe şi cu pene. Ţinutul era acoperit cu pietre mari şi grele, verzi, negre şi maro, care formau un fel de mozaic. Erau pietre de *saka*, pe care oamenii le tăiau pentru a face podoabe, pietre care erau topite pentru a fi prelucrate cu iscusinţă.

1:18. Aceştia construiau ziduri din sticlă neagră, pe care le îmbinau cu sticlă topită cu ajutorul focului. Foloseau un foc ciudat din Tărâmul de Jos, aflat la mică distanţă faţă de ei, de unde se ridica şi un aer viciat de răsuflarea celor osândiţi.

1:19. Din sticla vitrificată, aceştia făceau un fel de oglinzi, cu ajutorul cărora vindecau bolile oamenilor. Îi purificau pe oameni cu un metal necunoscut şi alungau spiritele rele din ei cu ajutorul focului care curge.

1:20. Noi locuim într-un ţinut pe care trăiesc trei popoare, însă cei veniţi din Ramakui şi Zaidor erau cei mai puţin numeroşi. Oamenii din Zaidor au fost cei care au construit Paznicul Măreţ, care veghează veşnic, şi priveşte către locul unde se trezeşte Dumnezeu. În ziua în care nu va veni, se va auzi glasul Său.

1:21. În vremurile vechi, atunci când oamenii locuiau în interiorul pământului, a venit Cel Măreţ, al cărui nume este tainic. Fiul lui Hem, Fiul Soarelui, Căpetenia Paznicilor Misterelor, Stăpânul Riturilor şi al Cuvântului Vorbit. Judecător al Disputelor, Apărător al Morţilor, Tălmăcitor al Zeilor şi Tată al Pescarilor. Cel Măreţ a venit dinspre Apus, de dincolo de Mandi, îmbrăcat în haine ţesute din in negru şi având capul acoperit cu o pânză de culoare roşie.

1:22. Cine i-a învăţat pe oameni secretul scrierii şi numerele, precum şi felul în care se măsoară anii? Cine i-a învăţat să ţină socoteala zilelor şi lunilor, să citească semnificaţia norilor şi a luminilor nopţii?

1:23. Cine i-a învăţat cum să conserve trupurile? Şi că sufletul poate comunica cu cei vii şi că poate fi o uşă către Pământ?

1:24. Cine i-a învăţat că lumina este viaţă?

1:25. Cine a propovăduit cuvintele lui Dumnezeu, care le sunt spuse oamenilor şi ascund de ei lucrurile, dar care dezvăluie Adevărul celor care au înţelegere? Care vorbesc preoţilor, scribilor şi oamenilor în mod diferit, în funcţie de gradul lor de iluminare.

1:26. Cine le-a spus oamenilor că dincolo de ce este vizibil sunt lucrurile invizibile, că dincolo de ce este mic sunt lucrurile şi mai mici, că dincolo de ce este mare sunt lucrurile şi mai mari, şi că toate lucrurile sunt unite într-un singur tot?

1:27. Cine i-a învăţat cântecul stelelor, pe care acum nimeni nu-l mai ştie, şi cuvintele apelor, care s-au pierdut?

1:28. Cine i-a învăţat pe oameni să cultive grâu şi să toarcă, să facă cărămizi şi să cioplească piatra cu iscusinţă?

1:29. Cine i-a învăţat pe oameni ritualurile scoicilor de mare şi cum să citească misterele lor şi felul lor de a vorbi?

1:30. Cine le-a spus oamenilor despre firea lui Dumnezeu, pentru ca aceştia să-L cunoască, deşi în anii pe care i-a mai avut de trăit nu a reuşit să-i facă să înţeleagă? Cine a ascuns marile taine în povestiri simple, pe care să şi le poată aminti, şi în semne, ca să nu se piardă, ci să ajungă până la copiii copiilor lor?

1:31. Cine a adus Ochiul Sacru din ţinutul îndepărtat şi Piatra Luminii, făcută din apă, cu ajutorul căreia oamenii îl văd pe Dumnezeu, precum şi piatra de foc care adună lumina soarelui în faţa Marelui Altar?

1:32. El a murit asemenea oamenilor, cu toate că semăna cu un zeu. Apoi, oamenii l-au tăiat în bucăţi, astfel încât trupul lui să fertilizeze câmpurile, însă capul l-au păstrat, ca să le aducă înţelepciune. Oasele nu i le-au vopsit cu culoarea roşie, pentru că nu se asemănau cu ale celorlalţi.

© Biblioteca Spirituală

1:33. Acestea sunt cuvintele Scrierilor Sacre, consemnate după vechiul obicei. Lăsaţile aşa cum sunt, fiindcă ceea ce a fost consemnat rămâne cu voi.

1:34. În zilele nenorocirii, Piatra Luminii şi piatra de foc au fost furate, şi nimeni nu ştie unde se află acum, de aceea ţinutul este pustiu.

CAPITOLUL II - MANUSCRISUL LUI KAMUSHAHRE

2:1. În acest ţinut negru şi fertil trăiesc aceia care se închină soarelui şi care spun că acesta este cel mai măreţ şi mai generos dintre toţi zeii, că este Văzătorul Cerului şi Globul Slavei. Şi ei spun multe poveşti despre venirea Poporului Soarelui şi despre ţinutul din care aceştia au venit. Şi mai povestesc şi despre viaţa mizeră pe care o duceau înainte să fie conduşi de Cel Auriu.

2:2. El a venit în acest ţinut fertil. Acum, este un loc plăcut, cu multe cetăţi mari şi cu sate în care oamenii trăiesc mulţumiţi; aici este şi un râu mare şi lat, cu apă dulce, care se umflă şi scade în funcţie de anotimp. Mai sunt şi canale, unele pentru navigaţie, iar altele pentru a duce apele fertilizatoare către culturi, ierburi şi copaci. Pe păşunile verzi sunt turme de oi şi cirezi de vite

2:3. Nu a fost mereu aşa. În zilele de dinaintea venirii lui Harekta totul era sterp şi pustiu. Nimic nu separa pustietatea de mlaştinile acoperite cu trestii. Pe vremea aceea, nu erau nici vite, nici oi, iar pământul nu cunoscuse mână omului, aşa încât era nelucrat şi neirigat.

2:4. Terenurile nu erau cultivate, pentru că cei ce trăiau acolo nu ştiau nici cum să facă canale de irigaţie, nici cum să poruncească apei şi să o facă să curgă după voia lor. Nu existau cetăţi, iar oamenii locuiau în gropi săpate în pământ sau în crăpăturile stâncilor. Umblau goi sau se acopereau cu frunze sau scoarţă de copac, în timp ce noaptea se acopereau cu piei de animale sălbatice. Se luptau cu şacalul pentru mâncare şi smulgeau leşuri din gura leului. Scoteau rădăcini din pământ şi se hrăneau cu lucruri care creşteau în nămol. Nu aveau niciun stăpân şi nu era nimeni care să-i călăuzească. Nu aveau nicio obligaţie şi nicio îndatorire. Nimeni nu le vorbea despre felul în care trăiesc şi nimeni nu cunoştea calea Adevărului. În acele zile erau de-a dreptul neiluminaţi.

2:5. După aceea a venit slujitorul Soarelui, şi el este acela care i-a strâns pe oameni laolaltă şi a pus căpetenii peste ei. Şi tot el l-a pus pe Ramur rege peste întreg ţinutul. Şi el a arătat bărbatului şi femeii cum să trăiască mulţumiţi împreună, ca soţ şi soţie, şi i-a dat fiecăruia anumite sarcini.

2:6. Pe bărbaţi i-a instruit în cultivarea grânelor şi a ierburilor. I-a învăţat cum să are pământul şi cum să sape şanţuri şi canale pe care să le umple cu apă. El le-a arătat cum se comportă fiarele sălbatice. I-a învăţat pe oameni să prelucreze aurul şi argintul şi să facă vase de lut. I-a învăţat să taie şi să cioplească piatra ca să construiască temple şi cetăţi. Însă nu le-a spus cum să obţină inul şi cum să vopsească pânza din care se fac hainele ca să fie plăcută privirii. Nu i-a învăţat nici cum să facă cărămizi sau să lucreze arama.

2:7. Apoi, când a plecat, le-a cerut oamenilor să nu plângă, căci deşi el se ducea la tatăl său, soarele îi va adopta ca pe nişte copii şi astfel vor putea deveni cu toţii fiii soarelui. Astfel, mulţi au devenit fii şi slujitori ai soarelui, fiindcă au crezut ce au auzit, şi anume că soarele era tatăl lor şi că lumina bunătăţii veghea asupra întregului ţinut. Aceasta este lumina care susţine toate lucrurile vii, însă în interiorul ei este o lumină mai măreaţă, care susţine spiritul. Este acea lumină care iluminează inimile oamenilor. Există lumini mai mici, care călăuzesc oamenii atunci când îşi îndeplinesc treburile zilnice şi îi apără de rele, există lumini nevăzute, care îi influenţează pe oameni în bine sau în rău, şi există şi acea lumină Măreaţă, care alungă frigul şi îi încălzeşte pe oameni. Căldura pe care ea o dă coace recoltele omului şi îi sporeşte turmele şi cirezile.

2:8. Ea străbate cerurile de la un capăt la altul şi veghează asupra tuturor activităţilor pe care oamenii le desfăşoară pe Pământ; astfel, ajunge să cunoască nevoile tuturor oamenilor. Prin

© Biblioteca Spirituală

urmare, fiţi precum soarele, priviţi departe, fiţi prevăzători şi desfăşuraţi-vă activităţile zilnice în mod regulat.

2:9. Când călăuza şi căpetenia lor i-a părăsit, oamenii se considerau a fi copiii soarelui. Aceştia erau războinici şi au supus alte popoare în numele lui, aducându-le sub legea sa. Apoi i-au ridicat temple măreţe şi pentru o perioadă de timp acesta i-a înlocuit pe toţi ceilalţi zei pe care oamenii acestui ţinut îi născociseră în ignoranţa lor. Însă niciodată nu i-a luat locul Unicului şi Adevăratului Dumnezeu, căci Adevăratul Dumnezeu a rămas întotdeauna ascuns de ochii celor profani şi ignoranţi.

2:10. Apoi, unii dintre preoţii care urmau legea soarelui i-au furat spiritul şi l-au adus pe Pământ, pentru a însufleţi statuile şi idolii zeilor lor. Astfel, spiritul care dă viaţă tuturor zeilor mărunţi nu este altul decât unicul spirit ţinut în captivitate, pentru că nu există mai multe spirite, aşa cum cred oamenii.

2:11. Şi atunci au venit Cei Înţelepţi din Răsărit şi i-au făcut pe oameni să gândească altfel. Aceştia erau oameni care cunoşteau căile Cerului şi ei i-au întrebat pe oameni, „Oare spiritul soarelui este într-adevăr suprem? Nu trebuie să cugetăm mai mult la acest lucru? Gândiţi-vă la mişcările lui, nu sunt ele regulate, ca acelea pe care le face cineva care se duce şi vine? Se mişcă el oare liber, aşa cum poftеşte, sau este menţinut pe un anumit traseu, aşa cum este ţinut boul în jug sau cum este priponit măgarul care treieră grânele? Se ridică din Tărâmul de Jos după bunul lui plac şi coboară în peştera întunericului atunci când hotărâşte el? Nu seamănă traiectoria lui mai mult cu aceea a unei pietre aruncate de mâna omului? Nu este el mai degrabă ca o barcă controlată de voinţa omului, decât ca un zeu care se mişcă liber? Nu este ca un sclav dirijat de un stăpân?”. Aceste vorbe au tulburat inimile oamenilor; unii au cugetat mult la ele, însă alţii, după cum e firea omenească, au cerut moartea celor care contestă adevărul acestor lucruri.

2:12. Însă, ca urmare a vorbelor rostite, venerarea zeilor mai vechi a început să crească în intensitate, fiindcă oamenii nu l-au uitat niciodată pe Sira, cel care fusese împreună cu ei încă dinainte de săparea primului canal cu apă. Acesta nu era un zeu al elitelor, ci al oamenilor de rând.

2:13. Acesta e un ţinut pe care trăiesc două grupuri de oameni, două popoare, două preoţii, două curente de înţelepciune şi două ierarhii de zei. Este un ţinut unde lumina Adevărului străluceşte puternic, deşi doar puţini o văd, fiindcă este ascunsă de ochii mulţimii. Este Ţinutul Zorilor Pământeşti.

CAPITOLUL III - NIMICITORUL (DISTRUGĂTORUL) – PARTEA I

3:1. Oamenii uită de zilele Nimicitorului. Numai cei înţelepţi ştiu unde s-a dus şi că se va întoarce la vremea cuvenită.

3:2. Acesta străbătea furios Cerurile în zilele mâniei, şi iată cum arăta: Era ca un nor de fum învăluit într-o lucire roşiatică şi nu-i puteai distinge nici membrele, nici articulaţiile. Gura îi era ca un abis din care ieşeau flăcări, fum şi cenuşă fierbinte.

3:3. Pe măsura trecerii veacurilor, asupra stelelor din Ceruri încep să acţioneze anumite legi. Starea lor se modifică; încep să se mişte şi să se agite, nu mai sunt statornice, iar pe cer apare o lumină imensă de culoare roşie.

3:4. Când va ploua cu sânge pe Pământ, o să-şi facă apariţia Nimicitorul; atunci munţii se vor deschide şi vor scuipa foc şi cenuşă. Copacii vor fi distruşi şi toate lucrurile vii vor fi înghiţite. Uscatul va sorbi apele, iar mările vor da în clocot.

3:5. Cerurile vor fi mistuite de o lumină roşie şi strălucitoare; faţa Pământului va căpăta culoarea aramei, şi va urma apoi o zi de întuneric. Se va ivi o lună nouă, care se va rupe şi va cădea.

3:6. Oamenii se vor împrăştia cuprinşi de nebunie. Vor auzi trâmbiţa şi strigătul de luptă al Nimicitorului şi vor căuta adăpost în Pământ. Groaza le va roade inimile, iar curajul îi va părăsi aşa cum se scurge apa dintr-un ulcior spart. Vor fi devoraţi de flăcările mâniei şi mistuiţi de

© Biblioteca Spirituală

răsuflarea Nimicitorului.

3:7. Aşa a fost în Zilele Mâniei Cereşti, care au trecut, şi tot aşa va fi şi în Zilele Osândei, atunci când se va întoarce. Vremurile când vine şi pleacă sunt cunoscute de către cei înţelepţi. Iată semnele şi timpurile care vor preceda întoarcerea Nimicitorului: În Apus, vor trece o sută zece generaţii, timp în care popoarele se vor înălţa şi se vor prăbuşi. Oamenii vor zbura prin văzduh ca păsările şi vor înota prin apă ca peştii. Vor vorbi despre pace unii cu alţii, dar ipocrizia şi înşelăciunea vor fi la ordinea zilei. Femeile vor fi ca bărbaţii, iar bărbaţii vor fi ca femeile; jucăriile bărbaţilor vor fi poftele trupeşti.

3:8. Se va ridica un popor de profeţi, care vor face cunoscute lucrurile pe care le-au aflat. O naţiune de legiuitori va stăpâni Pământul şi va trece apoi în neant. În cele patru colţuri ale Pământului se va vorbi despre pace, dar se va căuta războiul. Un popor al mărilor va fi mai mare decât toate celelalte, însă va fi asemenea unui măr găunos şi nu va rezista. Un popor de negustori îi va distruge pe oameni cu minunăţiile lor, însă va pieri şi el într-o bună zi. Atunci ce este sus se va lupta cu ce este jos, ce este la Miazănoapte cu ce este la Miazăzi, ce este la Răsărit cu ce este la Apus, iar lumina se va lupta cu întunericul. Oamenii vor fi împărţiţi în rase şi li se vor naşte copii care vor arăta ca nişte străini. Fratele se va lupta cu fratele, iar soţul cu soţia. Părinţii nu-şi vor mai învăţa fiii, iar fiii vor fi răzvrătiţi. Femeile vor deveni un bun comun al bărbaţilor şi nu vor mai fi privite cu respect.

3:9. Oamenii vor fi nemulţumiţi; nici nu vor mai şti ce-şi doresc, iar nesiguranţa şi îndoiala nu le vor da pace. Vor avea bogăţii mari, însă spiritul lor va fi sărac. Şi atunci, Cerurile se vor cutremura, iar Pământul se va mişca; oamenii vor tremura de frică, iar când groaza va pune stăpânire pe ei vor apărea şi Vestitorii Morţii. Aceştia vor veni tiptil, aşa cum vin hoţii de morminte; oamenii nu îi vor cunoaşte, ci se vor lăsa amăgiţi; ceasul Nimicitorului s-a apropiat.

3:10. În acele zile, oamenii vor avea înaintea lor Cartea cea Mare; înţelepciunea va fi dezvăluită; cei puţini vor fi puşi deoparte; este ceasul judecăţii. Cei neînfricaţi vor supravieţui; cei puternici nu vor fi nimiciţi.

3:11. Dumnezeule Măreţ al Tuturor Veacurilor, care eşti la fel pentru toţi, care stabileşti încercările prin care trebuie să treacă oamenii, fii milostiv cu copiii noştri în Zilele Osândei. Omul trebuie să sufere pentru a fi măreţ, dar nu-i grăbi progresul în mod excesiv. Când va veni marea vânturare pentru ca pleava să fie înlăturată, nu fi prea aspru cu oamenii de rând. Chiar şi fiul unui hoţ a devenit scribul tău.

CAPITOLUL IV - NIMICITORUL – PARTEA a II-a

4:1. O, Paznici ai Universului, care vegheaţi să nu vină Nimicitorul, cât timp va mai dura veghea voastră? O, oameni muritori, care aşteptaţi fără a înţelege, unde o să vă ascundeţi în Zilele Groaznice ale Osândei, când Cerurile vor fi sfâşiate, iar văzduhul se va rupe în două, în zilele când copiii vor încărunţi?

4:2. Iată ce se va vedea, aceasta este oroarea pe care o vor privi ochii voştri, aceasta este forma de distrugere care se va abate asupra voastră: Va fi un trup uriaş de foc, având un cap strălucitor, cu multe guri şi cu ochi schimbători. În gurile sale lipsite de formă se vor vedea nişte dinţi teribili, iar burta lui întunecată şi îngrozitoare va avea o sclipire roşie, datorită focurilor din interior. Chiar şi omul cel mai curajos va tremura şi va face pe el, căci acesta nu este lucru pe înţelesul oamenilor.

4:3. Va fi o formă vizibilă, care va cuprinde tot cerul şi va învălui Pământul, în ale cărei guri căscate vor arde focuri multicolore. Acestea vor coborî şi vor mătura ţinuturile, iar fălcile căscate vor înghiţi totul în calea lor. Cei mai buni luptători se vor lupta cu ea în zadar. Nişte colţi înspăimântători de gheaţă vor ieşi la iveală. Bolovani imenşi vor fi aruncaţi asupra oamenilor, care îi vor zdrobi şi îi vor transforma într-o pulbere roşie.

4:4. Şi în timp ce marile ape sărate se vor ridica în urma ei, iar torenţii clocotitori se vor revărsa peste faţa pământului, chiar şi eroii oamenilor vor fi cuprinşi de nebunie. Aşa cum

© Biblioteca Spirituală

moliile zboară grăbite şi pier în flacăra care arde, tot aşa şi oamenii aceştia vor alerga spre propria distrugere. Focurile care vor merge înainte vor mistui toate lucrările oamenilor, iar apele care vin după ele vor mătura tot ce a mai rămas. Roua morţii va cădea uşor, ca un covor cenuşiu, pe faţa pământului pustiit. Oamenii vor striga cuprinşi de nebunie: „*O, indiferent ce este această Fiinţă, scapă-ne de teroarea ei şi apără-ne de roua cenuşie a morţii*".

CAPITOLUL V - NIMICITORUL – PARTEA a III-a

5:1. În Egipt, Forma Morţii sau Nimicitorul s-a văzut din toate ţinuturile. Avea o culoare aprinsă şi strălucitoare; înfăţişarea îi era nestatornică. Se răsucea ca un mosor, era ca apa subterană ce se varsă gâlgâind într-un lac, şi toţi oamenii sunt de acord că era o privelişte de-a dreptul înspăimântătoare. Nu era o cometă uriaşă sau o stea rătăcitoare, ci mai degrabă o masă de foc arzător.

5:2. La înălţime, mişcările ei erau lente; ceva mai jos, se răsucea ca fumul şi rămânea aproape de soarele a cărui faţă era ascunsă. Avea o culoare sângerie, ce se schimba pe măsură ce înainta. Ivirea şi dispariţia ei provocau moarte şi distrugere. Mătura Pământul cu o ploaie de cenuşă gri şi aducea cu sine boli, foamete şi alte năpaste. Muşca pielea oamenilor şi a fiarelor sălbatice până când o acoperea cu răni.

5:3. Pământul se frământa şi tremura, dealurile şi munţii se mişcau şi se clătinau. Cerurile pline cu fum întunecat se aplecau spre Pământ şi la urechile oamenilor care mai trăiau ajungea un urlet grozav, purtat pe aripile vântului. Era strigătul Domnului Întunecat, al Stăpânului Groazei. Nori groşi de fum arzător mergeau înaintea lui şi cădea o grindină afurisită de pietre încinse şi cărbuni de foc. Forma Morţii tuna asurzitor în Ceruri şi slobozea fulgere strălucitoare. Apa din canale a început să curgă invers atunci când terenul s-a înclinat, iar copacii uriaşi erau aruncaţi de colo-colo şi se frângeau ca nişte rămurele. Atunci, peste pustietate s-a auzit un glas puternic, ca şi cum ar fi sunat zece mii de trâmbiţe, şi din răsuflarea sa arzătoare au izbucnit flăcări. Uscatul s-a cutremurat, iar munţii s-au topit. Chiar şi cerul răgea ca zece mii de lei aflaţi în agonie, în timp ce săgeţi luminoase de sânge se deplasau rapid pe faţa sa înainte şi înapoi. Pământul s-a umflat ca o pâine pe vatră.

5:4. Aceasta era înfăţişarea Formei Morţii, pe care o numim Nimicitorul, atunci când a apărut, în acele zile de mult apuse, în acele vremuri străvechi. Aşa este descrisă în vechile cronici, dintre care puţine s-au păstrat. Se spune că atunci când apare în Cerurile de deasupra, Pământul se despică din cauza căldurii aşa cum se crapă o nucă ţinută lângă foc. Flăcările ţâşnesc atunci la suprafaţă şi ţopăie ca nişte demoni arzători pe un sânge de culoare neagră. Toate apele de pe uscat se evaporă, păşunile şi ogoarele sunt mistuite de flăcări, iar copacii se transformă într-o cenuşă albă.

5:5. Forma Morţii seamănă cu o minge de foc ce împrăştie în urma sa scântei. Aceasta acoperă cam a cincea parte din cer şi trimite spre Pământ nişte degete care se mişcă precum şerpii. Înaintea ei, cerul pare speriat, aşa că se rupe şi se împrăştie. Amiaza nu este mai luminoasă decât noaptea. Apar tot felul de lucruri înspăimântătoare. Iată ce se spune despre Nimicitor în scrierile străvechi; citiţi-le cu o inimă solemnă, ştiind că Forma Morţii are vremea ei şi se va întoarce. Ar fi o nesăbuinţă să nu daţi atenţie acestor lucruri. Acum oamenii zic, „Aşa ceva nu se va întâmpla în zilele noastre". Fie ca Măreţul Dumnezeu de sus să facă ca acest lucru să fie adevărat. Însă de venit, cu siguranţă va veni, şi în conformitate cu natura sa, omul va fi nepregătit.

CAPITOLUL VI - ZILELE ÎNTUNECATE

6:1. Zilele întunecate au început cu ultima apariţie a Nimicitorului şi au fost prevestite de nişte semne ciudate apărute în ceruri. Oamenii erau tăcuţi şi umblau palizi la faţă.

© Biblioteca Spirituală

6:2. Căpeteniile robilor care construiseră o cetate întru slava lui Thom au provocat tulburări, dar nimeni nu a ridicat mâna împotriva lor. Aceştia au prevestit nişte evenimente măreţe, despre care oamenii nu aveau habar şi despre care clarvăzătorii templului nu fuseseră înştiinţaţi.

6:3. În acele zile era o linişte de rău augur, iar oamenii aşteptau fără să ştie ce anume. Se simţea prezenţa unei ameninţări nevăzute şi inimile oamenilor erau cuprinse de spaimă. Nu se mai auzeau râsete, iar durerea şi jalea răsunau pretutindeni. Chiar şi glasurile copiilor fuseseră reduse la tăcere, şi aceştia nu se mai jucau împreună, ci stăteau liniştiţi.

6:4. Robii deveniseră îndrăzneţi şi obraznici, iar femeile erau bunul comun al tuturor bărbaţilor. Teama străbătea toate ţinuturile; femeile deveniseră sterpe din cauza fricii, căci nu puteau zămisli, iar cele care erau însărcinate lepădau copiii. Toţi oamenii se închiseseră în ei înşişi.

6:5. Zilele de linişte au fost urmate de o perioadă în care în Ceruri s-a auzit un zgomot strident de trâmbiţe, iar oamenii s-au înspăimântat ca animalele rămase fără păstor, ca măgarii care simt cum leii dau târcoale ţarcului în care se găsesc.

6:6. Oamenii vorbeau despre zeul robilor, iar cei nesăbuiţi spuneau, „Dacă am şti unde se află acest zeu, ne-am jertfi lui”. Dar zeul robilor nu se găsea printre ei. Nu era nici în mlaştini sau în gropile de cărămidă. El se manifesta în Ceruri, ca să fie văzut de toată lumea, însă oamenii nu îl priveau cu înţelegere. Şi nici un zeu nu îi asculta, fiindcă toţi erau muţi din cauza ipocriziei oamenilor.

6:7. Morţii nu mai erau sfinţi, aşa că erau aruncaţi în ape. Cei deja îngropaţi erau neglijaţi şi mulţi dintre ei au ieşit la lumina zilei. Stăteau neprotejaţi în faţa mâinilor hoţilor. Cel care altădată trudea îndelung sub razele soarelui, purtând el însuşi jugul, acum avea boi. Cel care nu a cultivat nimic, acum avea magazia plină. Cel care altădată ducea o viaţă liniştită alături de copiii săi, acum tânjea după apă. Cel care odinioară stătea la soare cu nişte firimituri şi resturi, acum era ghiftuit; stătea întins la umbră cu burta plină.

6:8. Vitele erau lăsate în plata lor să rătăcească pe păşuni străine, iar oamenii nu mai ţineu cont de hotare şi ucideau animalele vecinilor lor. Nimeni nu mai avea nimic.

6:9. Însemnările publice erau aruncate şi distruse, aşa că nimeni nu mai ştia cine erau robii şi cine erau stăpânii. În disperarea lor, oamenii strigau către Faraon, însă acesta îşi astupase urechile şi se comporta ca un om surd.

6:10. Erau unii care spuneau cuvinte mincinoase Faraonului şi ai căror zei erau ostili ţinutului, de aceea oamenii le cereau sângele pentru a-i potoli setea. Însă nu aceşti preoţi străini au semănat vrajbă în acele locuri, căci unul era chiar din casa lui Faraon şi umbla nestingherit printre oameni.

6:11. Nori de fum şi praf întunecau cerul şi făceau ca apele în care cădeau să capete o nuanţă sângerie. Tot ţinutul era în agonie, râul era de culoarea sângelui, căci peste tot era numai sânge. Apa era spurcată şi stomacul oamenilor nu putea să o tolereze. Cei ce băuseră din râu vomitaseră, căci râul era contaminat.

6:12. Praful deschidea răni în pielea oamenilor şi a animalelor. Lucirea Nimicitorului umplea Pământul cu o lumină roşiatică. Paraziţii se înmulţeau şi umpleau aerul şi faţa Pământului cu lucruri dezgustătoare. Fiarele sălbatice, biciuite de nisipul şi cenuşa care cădeau, ieşeau din vizuinile lor şi se duceau pe câmpuri sau în peşteri ori pândeau locuinţele oamenilor. Toate animalele domestice scoteau sunete jalnice şi se auzeau pretutindeni strigătele oilor şi gemetele vitelor.

6:13. Copacii de pe întreg ţinutul au fost distruşi şi nu mai găseai nicio plantă şi nicio fructă. Faţa pământului era sfărâmată şi devastată de o grindină de pietre, care puneau la pământ tot ce le stătea în cale. Cădeau ca o ploaie torenţială fierbinte şi în urma lor curgea un şuvoi ciudat de foc.

6:14. Peştii din râuri au murit din cauza apelor contaminate; viermi, insecte şi reptile ieşeau din pământ într-un număr foarte mare. Rafale puternice de vânt aduceau roiuri de lăcuste ce acopereau cerul. Nimicitorul străbătea Cerurile şi sufla cenuşă pe faţa pământului. Întunericul

© Biblioteca Spirituală

unei nopţi prelungite acoperise totul cu o mantie neagră, care bloca orice rază de lumină. Nimeni nu ştia când este zi şi când este noapte, fiindcă soarele nu mai arunca nicio umbră.

6:15. Nu era acel întuneric negru şi curat al nopţii, ci un întuneric dens, în care oamenilor li se oprea răsuflarea în gât. Toţi gâfâiau prin norii încinşi de abur, care învăluiau întregul ţinut şi care stingeau toate lămpile şi toate focurile. Oamenii erau amorţiţi şi gemeau întinşi în paturile lor. Nu vorbeau unul cu altul şi nici nu se atingeau de mâncare, căci erau copleşiţi de disperare. Corăbiile erau smulse din locurile unde erau legate şi erau distruse de vârtejuri uriaşe. Erau vremuri de pierzanie.

6:16. Pământul s-a învârtit aşa cum se învârte lutul pe roata olarului. Toată întinderea lui s-a umplut de tunetul Nimicitorului din văzduh şi de ţipetele oamenilor. Peste tot se auzeau gemete şi bocete. Pământul şi-a vomitat morţii, aşa încât cadavrele au fost aruncate din locurile lor de odihnă, iar cei îmbălsămaţi au ajuns în văzul tuturor. Femeile însărcinate au avortat, iar bărbaţii nu au mai avut sămânţă.

6:17. Meşterul şi-a lăsat lucrarea neterminată, olarul şi-a abandonat roata, dulgherul şia lepădat uneltele, şi toţi au plecat să locuiască în mlaştini. Toate meşteşugurile au fost neglijate, iar robii îi ispiteau pe meşteri să plece.

6:18. Contribuţiile pentru Faraon nu putea fi adunate, căci nu mai era nici grâu, nici orz, nici gâscă, nici peşte. Faraonul nu mai putea să-şi revendice drepturile, pentru că ogoarele de grâu şi păşunile erau distruse. Cei din elita societăţii şi oamenii de rând se rugau laolaltă ca viaţa să se sfârşească şi ca vacarmul şi tunetul să nu le mai lovească urechile. Frica era tovarăşa oamenilor pe timp de zi, iar groaza era tovarăşa lor pe timp de noapte. Oamenii şi-au pierdut minţile şi au înnebunit, căci teama îi zăpăcise complet.

6:19. În noaptea cea mare a mâniei Nimicitorului, când furia lui a atins punctul culminant, a început să cadă o grindină de pietre, iar Pământul s-a umflat, deoarece durerea îi sfâşia măruntaiele. Porţi, coloane şi ziduri erau mistuite de foc, iar statuile zeilor erau răsturnate şi sparte. Oamenii fugeau din locuinţele lor îngroziţi şi erau ucişi de grindină. Cei care s-au adăpostit de grindină au fost înghiţiţi de Pământul care s-a căscat.

6:20. Locuinţele oamenilor s-au prăbuşit peste cei aflaţi înăuntru şi toată lumea era cuprinsă de panică, însă robii care trăiau printre trestii în nişte colibe, în locul unde se aflau gropile, au fost cruţaţi. Pământul ardea ca iasca; un om privea de pe acoperiş, şi atunci Cerurile au azvârlit mânie asupra lui şi l-au ucis.

6:21. Pământul se zvârcolea sub furia Nimicitorului, iar Egiptul gemea în agonie. S-a cutremurat, astfel încât templele şi palatele celor nobili au fost scoase din temeliile lor. Cei de viţă nobilă au pierit printre ruine, iar tăria ţinutului a fost zdruncinată. Chiar şi cel măreţ, întâiul născut al lui Faraon, a murit împreună cu cei nobili în mijlocul urgiei şi al pietrelor care cădeau. Copiii nobililor au fost alungaţi pe străzi, iar cei care nu au fost alungaţi au pierit în locuinţele lor.

6:22. Au fost nouă zile de întuneric şi confuzie, timp în care s-a dezlănţuit o furtună cum nu se mai văzuse niciodată. După ce a trecut, pretutindeni fraţii îşi îngropau fraţii. Oamenii s-au revoltat împotriva conducătorilor şi au fugit din cetăţi pentru a locui în corturi pe terenurile din jur.

6:23. Egiptul nu avea oameni de valoare care să facă faţă situaţiei. Poporul devenise slab din cauza fricii. Oamenii dădeau robilor aur, argint, aramă şi pietre de lapis lazuli şi de turcoaz, iar preoţilor le dădeau potire, urne şi podoabe. În mijlocul acestui haos, numai Faraonul rămăsese calm şi puternic. Femeile îşi arătau membrele şi îşi etalau farmecele feminine. Cele de viţă nobilă erau în zdrenţe, iar cele virtuoase erau batjocorite.

6:24. Robii cruţaţi de Nimicitor au părăsit ţinutul blestemat. Mergeau prin semiîntunericul zorilor, sub o mantie de cenuşă fină, lăsând în urma lor ogoarele pârjolite şi cetăţile distruse. Mulţi egipteni s-au alăturat grupului lor, căci erau conduşi de un om care avusese o funcţie înaltă, un preot al curţii interioare.

6;25. Focul s-a ridicat în văzduh, iar dogoarea lui a scăzut odată cu plecarea vrăjmaşilor Egiptului. Ţâşnise din pământ ca un izvor, iar acum atârna în cer ca o perdea.

6:26. Potrivit relatării lui Remwar, timp de şapte zile cei loviţi de năpastă au călătorit

 © Biblioteca Spirituală

către ape. Au traversat ţinuturile frământate, în timp ce în jurul lor dealurile se topeau; deasupra, cerurile erau sfâşiate de fulgere. Groaza îi făcea să se grăbească, însă picioarele li se împleticeau, iar pustietatea îi ţinea captivi. Nu cunoşteau calea, căci nu aveau niciun reper după care să se orienteze.

6:27. S-au întors înainte să ajungă la Noshari şi s-au oprit la Shokoth, locul unde se găsesc carierele. Au trecut de râul Maha şi au mers pe valea Pikaroth, spre miazănoapte de Mara. Acolo, drumul le era blocat de ape, iar inimile lor s-au descurajat. Noaptea a fost una a fricii şi groazei, fiindcă văzduhul era plin de gemete, vânturile lumii de apoi fuseseră descătuşate, iar din pământ ieşeau flăcări. Le-au spus cuvinte grele celor care îi conduceau şi în acea noapte au practicat nişte ritualuri bizare în lungul ţărmului. Robii se certau între ei şi era multă violenţă.

6:28. Faraonul şi-a adunat armata şi i-a urmărit pe robi. După plecarea sa, au izbucnit revolte şi tulburări, fiindcă cetăţile erau jefuite. Legile au fost scoase afară din sălile de judecată şi călcate în picioare pe străzi. Magaziile şi depozitele de grâne au fost sparte şi prădate. Drumurile erau pline de apă şi nimeni nu putea să meargă pe ele. Pe marginea lor zăceau oameni morţi. Palatul fusese despicat, iar nobilii şi funcţionarii fugiseră, aşa încât nimeni nu mai avea autoritate să poruncească celorlalţi. Catastifele cu socoteli au fost distruse, locurile publice au fost dărâmate, iar legăturile de sânge au devenit neclare şi nu s-au mai ştiut.

6:29. Faraonul se grăbea plin de amărăciune, căci în urma lui nu era decât deznădejde şi moarte. Înaintea lui erau lucruri pe care nu le putea înţelege şi se temea, dar se ţinea bine şi stătea în faţa oştilor sale cu curaj. Voia să îi aducă înapoi pe robi, căci oamenii spuneau că magia lor este mai mare decât magia Egiptului.

6:30. Oastea lui Faraon i-a ajuns pe robi pe ţărmul apelor sărate, însă a fost ţinută departe de ei de o răsuflare de foc. Oştile au fost învăluite de un nor uriaş, care a întunecat cerul. Nu se vedea nimic, decât o lucire arzătoare şi fulgere necontenite, care sfâşiau învelişul noros de deasupra capetelor.

6:31. Din Răsărit s-a ivit un vârtej care a măturat locul în care oştile îşi ridicaseră tabăra. O furtună a urlat toată noaptea, iar în lumina roşiatică a zorilor pământul s-a cutremurat, apele s-au retras de pe ţărm şi s-au rostogolit în larg. A fost o linişte stranie; apoi, în întuneric, oamenii au văzut că apele se despicaseră, lăsând printre ele un culoar. Uscatul se ridicase, însă era tulburat şi tremura, iar calea nu era nici dreaptă, nici netedă. Apele aflate de o parte şi de alta arătau de parcă fuseseră răsucite într-un vas; numai terenul mlăştinos rămăsese nederanjat. Din trâmbiţa Nimicitorului a ieşit un sunet strident, care i-a asurzit pe oameni.

6:32. Disperaţi, robii continuau să aducă jertfe; bocetele lor se auzeau până departe. Însă în faţa acelei privelişti neobişnuite au ezitat şi au avut îndoieli, aşa că au rămas pentru o clipă liniştiţi şi tăcuţi. Apoi, totul a devenit un haos; au început să ţipe, unii se repezeau spre ape, în timp ce alţii fugeau înapoi, încercând să se îndepărteze de terenurile instabile. Şi atunci, în toată această tulburare, conducătorul lor, aflat într-o stare de extaz, i-a condus în mijlocul apelor. Totuşi, unii au fugit înapoi, spre oştile din spatele lor, în timp ce alţii au fugit în lungul ţărmurilor părăsite de ape.

6:33. Pe mare şi pe ţărm totul devenise stabil, însă în urma lor Pământul se cutremura, iar bolovanii se despicau cu un zgomot infernal. Mânia cerului se îndepărtase şi stătea acum între cele două grupuri de oameni.

6:34. Totuşi, oştile lui Faraon erau aliniate în ordine de bătaie; în pofida evenimentelor neobişnuite şi a urgiei care se dezlănţuise în jurul lor, rămăseseră ferme şi neînfricate. Chipurile aspre erau luminate slab de perdeaua de foc.

6:35. Apoi, urgia a trecut şi s-a lăsat liniştea; pe uscat totul era nemişcat, iar oastea lui Faraon sătea neclintită în lumina roşiatică. Şi atunci, cu un strigăt, căpeteniile au pornit-o înainte, iar oastea a venit după ei. Perdeaua de foc se răsucise şi luase forma unui nor întunecat, cu aspect de val, care s-a întins ca un acoperământ. Apele au fremătat, însă oastea ia urmat pe răufăcători dincolo de locul marelui vârtej. În mijlocul apelor, culoarul nu era atât de evident, iar pământul de dedesubt era instabil. Aici, în mijlocul apelor, Faraon s-a luptat cu robii aflaţi în urma grupului şi i-a biruit, fiind un mare măcel pe nisipuri, în mlaştină şi în apă. Atunci robii au

 © Biblioteca Spirituală

strigat deznădăjduiţi, însă nimeni nu a ţinut cont de ţipetele pe care le scoteau.

6:36. Au luat-o la fugă şi bunurile pe care le aveau s-au împrăştiat în urma lor, aşa încât drumul era mai uşor pentru ei decât pentru aceia care îi urmăreau.

6:37. Apoi, tăcerea a fost sfâşiată de un muget puternic şi din stâlpii înfăşuraţi ai norului mânia Nimicitorului a coborât asupra oştilor. Cerurile au vuit ca o mie de tunete, măruntaiele Pământului s-au despicat, iar Pământul a urlat în agnoie. Stâncile s-au despicat şi s-au prăbuşit. Terenul uscat a fost acoperit de ape şi valuri imense s-au spart de ţărm, măturându-le cu stâncile aduse din mare.

6:38. Talazul imens de stânci şi ape a nimicit carele egiptenilor care mergeau înaintea pedestraşilor. Carul lui Faraon a fost azvârlit în aer ca de o mână puternică şi s-a zdrobit în mijlocul apelor învolburate.

6:39. Veştile acestui dezastru au fost aduse de către Rageb, fiul lui Thomat, care s-a grăbit să o ia înaintea tuturor supravieţuitorilor din cauza arsurilor sale. El le-a relatat oamenilor că oştile fuseseră nimicite de furia vântului şi de potop. Căpeteniile muriseră, oamenii puternici căzuseră, aşa încât nu mai era nimeni care să conducă. În consecinţă, poporul s-a revoltat din cauza nenorocirilor care se abătuseră asupra lor. Laşii s-au strecurat afară din bârlogurile lor şi au venit să preia funcţiile înalte ale celor morţi. Femeile frumoase şi nobile, lipsite acum de protecţie, au devenit prada lor; cei mai mulţi dintre robi pieriseră înaintea oştii lui Faraon.

6:40. Pământul crăpat zăcea neajutorat, iar invadatorii au ieşit din întuneric ca nişte leşuri. Un popor străin s-a ridicat împotriva Egiptului şi nu a fost nimeni care să lupte, căci tăria şi curajul dispăruseră.

6:41. Invadatorii, conduşi de Alkenan, au ieşit din Ţinutul Zeilor, căci mânia Cerului le pustiise pământurile. Şi ei fuseseră loviţi de năpaste: reptile, furnici, semne prevestitoare şi un cutremur. Şi acolo exista tulburare, distrugere, dezordine şi foamete, deoarece suflarea cenuşie a Nimicitorului mătura pământul şi oprea respiraţia oamenilor.

6:42. Anturah a adunat războinicii care-i mai rămăseseră şi pe cei care mai erau în Egipt şi a plecat să se unească cu Copiii Întunericului, care ieşiseră din munţii aflaţi la răsărit trecând prin pustitetate şi pe la Yethnobis. Au năvălit din spatele norului cenuşiu asupra ţinutului lovit de urgie înainte să se ridice întunericul şi să se facă simţite vânturile purificatoare.

6:43. Rageb s-a dus împreună cu Faraonul şi i-a întâmpinat pe invadatori la Herosher, însă egiptenii aveau în piept inima rece. Curajul îi părăsise şi au fugit înainte de închierea luptei. Părăsiţi de zeii lor de sus şi de jos, cu locuinţele distruse, cu familiile împrăştiate, erau ca nişte oameni pe jumătate morţi. Inimile lor erau încă pline de spaimă şi de amintirea urgiei care îi lovise din Cer. Încă îi îngrozea amintirea priveliştii Nimicitorului şi nu ştiau ce să facă.

6:44. Faraon nu s-a întors în cetatea lui. Îşi pierduse moştenirea şi un demon pusese stăpânire pe el timp de mai multe zile. Femeile sale erau pângărite, iar moşiile îi fuseseră prădate. Copiii Întunericului au profanat templele cu berbeci şi cu femei violate, care erau înnebunite şi nu opuneau rezistenţă. Aceştia i-au făcut robi pe toţi cei care mai rămăseseră, bătrâni, tineri şi băieţi. Au asuprit poporul, şi s-au desfătat cu mutilări şi torturi.

6:45. Faraon a renunţat la orice speranţă şi a fugit în pustietate, dincolo de provincia în care se găsea lacul, undeva spre sud-vest. A dus o viaţă frumoasă printre nomazii deşertului şi a scris cărţi.

6:46. Vremurile bune au venit din nou, chiar şi sub stăpânirea invadatorilor, iar corăbiile au navigat în amonte. Aerul s-a purificat, răsuflarea Nimicitorului a trecut, iar ţinutul s-a umplut din nou de plante. Viaţa s-a reînnoit pe faţa întregului ţinut.

6:47. Kair le-a spus aceste lucuri Copiilor Luminii în zilele întunericului, după construirea cetăţii Rambudeth, înainte de moartea Faraonului Anked.

6:48. Ele au fost consemnate în scris în acest ţinut şi în limba noastră de către Leweddar, care a dorit să le păstreze. Aceste texte au ieşit la iveală de puţină vreme.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VII - AL TREILEA MANUSCRIS EGIPTEAN

7:1. Acesta este felul în care vor fi păstrate Cronicile Sacre, care sunt alcătuite din douăsprezece cărţi şi patru sute patruzeci şi două de suluri.

7:2. Se vor face patru copii şi fiecare dintre ele se va înfăşura pe un băţ de abanos. Fiecare va fi închisă într-o piele tăbăcită şi va fi legată cu un şnur de piele. Va fi pusă împreună cu diferite condimente într-o cutie de aramă, care va fi închisă într-o cutie de lemn, zăvorâtă şi acoperită cu catran.

7:3. În cele patru locuri stabilite se vor găsi patru recipiente cioplite, în care se vor păstra Chivoturile Măreţe. Acestea vor fi în grija Paznicilor din cele patru colţuri ale Pământului, şi nu se vor mai face alte copii decât în cazul în care se va distruge vreuna.

7:4. Nimic nu se va adăuga şi nimic nu se va înlătura din aceste cărţi, ci se va păstra exact ceea ce spun cărţile, iar semnele se vor număra potrivit uzanţelor scrisului.

CAPITOLUL VIII - AL PATRULEA MANUSCRIS EGIPTEAN

8:1. Omul îşi conduce viaţa după legile lui Dumnezeu şi după legile oamenilor. Legile oamenilor, care sunt pentru binele lor, trebuie respectate de Copiii Luminii, căci aceştia nu vor trăi doar pentru viaţa următoare.

8:2. Aceste legi, deşi sunt săpate în marmură şi puse pe pilonii eterni de la porţile templelor nu reprezintă altceva decât o diversiune pentru ochi şi un exerciţiu pentru limbă, dacă nu vor fi săpate şi pe tăbliţele inimilor voastre. Căci în felul acesta nu veţi greşi niciodată.

8:3. Omul nu se supune legilor pentru că ele reprezintă obiceiul ţinutului, ci pentru că sunt în consonanţă cu natura şi înclinaţiile sale. Adevărata natură a omului derivă din legea sfântă care există în interiorul lui şi care se află mai presus de edictele regilor.

8:4. Atunci când se dau legi şi decrete, principala preocupare trebuie să fie aceea ca omul să aibă intenţii bune. Dacă intenţiile lui sunt bune şi este sârguincios, i se pot ierta multe, însă dacă intenţionează să facă bine, dar este nechibzuit, atunci nu va mai fi privit cu atâta indulgenţă. Ţineţi minte, oamenii nu împart dreptatea, ci doar speră să o poată sluji. Doar Dumnezeu ştie cine este bun sau rău la suflet; prin urmare, numai El poată să împartă adevărata dreptate.

8:5. Iată legile după care omul îşi va conduce viaţa:

8:6. Bărbatul nu trebuie să aibă relaţii sexuale cu o fetiţă.

8:7. Un bărbat nu trebuie să îl jefuiască pe altul cu violenţă sau să prade ori să fure.

8:8. Un bărbat nu trebuie să ucidă în mod intenţionat.

8:9. Un bărbat nu trebuie să îl înşele pe altul sau să îl amăgească.

8:10. Un bărbat nu trebuie să rostească minciuni pentru a-l induce pe altul în eroare.

8:11. Un bărbat nu trebuie să ia mâncarea celui care a trudit, lipsindu-l astfel de roadele muncii sale.

8:12. Un bărbat nu trebuie să rostească cuvinte de blasfemie sau să folosească un limbaj necuviincios.

8:13. Un bărbat nu trebuie să încalce intimitatea altuia sau să tulbure liniştea casei sale.

8:14. Un bărbat nu trebuie să jefuiască ogoarele sau să distrugă păşunile.

8:15. Un bărbat nu trebuie să tragă cu urechea la ce vorbesc alţii.

8:16. Un bărbat nu trebuie să practice activităţi degradante.

8:17. Un bărbat nu trebuie să calomnieze pe nimeni.

8:18. Un bărbat nu trebuie să se culce cu soţia altui bărbat.

8:19. Un bărbat nu trebuie să îşi piardă onoarea.

8:20. Un bărbat nu trebuie să iasă din casă şi să se ducă la treburile sale nespălat.

8:21. Un bărbat nu trebuie să îi terorizeze pe cei lipsiţi de apărare sau să atace pe cineva fără motiv.

8:22. Un bărbat nu trebuie să încalce legile drepte ale ţinutului.

© Biblioteca Spirituală

8:23. Un bărbat nu trebuie să provoace ceartă cu premeditare.
8:24. Un bărbat nu trebuie să facă femeile şi copiii să plângă de frică.
8:25. Un bărbat nu trebuie să comită fapte necurate.
8:26. Un bărbat nu va face dreptate în mod pripit sau atunci când este mânios.
8:27. Un bărbat nu se va asocia în mod inutil cu laşi sau eunuci.
8:28. Un bărbat nu va murdări apele curgătoare.
8:29. Un bărbat nu va blestema lucrurile sfinte.
8:30. Un bărbat nu îşi va lepăda rudele şi nici nu îşi va lăsa copiii neprotejaţi.
8:31. Un bărbat nu va folosi ceva ce a aaprţinut altuia, după moartea acelui om.
8:32.Un bărbat nu se va culca cu o femeie însărcinată în ultimele trei luni de dinainte să nască.
8:33. Un bărbat nu îşi va ocărî părinţii.
8:34. Un bărbat nu va râde de cei necăjiţi.
8:35. Un bărbat nu îşi va dezveli goliciunea în faţa fecioarelor şi copiilor.
8:36. Un bărbat nu îi va chinui pe cei neajutoraţi şi nici nu-i va corupe pe cei tineri.
8:37. Un bărbat nu trebuie să se întovărăşească nu hoţii şi escrocii.
8:38. Un bărbat nu trebuie să adăpostească o persoană care a comis adulter.
8:39. Un bărbat nu trebuie să se transforme în proxenet, ca să exploateze poftele şi slăbiciunile altora sau să câştige de pe urma lor.
8:40. Un bărbat nu trebuie să ridice o prostituată deasupra condiţiei ei sociale.
8:41. Un bărbat nu trebuie să părăsească cărarea îndatoririlor sale, chiar dacă aceasta îl duce la moarte.
8:42. Un bărbat nu trebuie să se facă că nu vede răul.
8:43. Un bărbat nu trebuie să vorbească precum robii.
8:44. Un bărbat trebuie să rămână mereu bărbat. Şi va trebui să respecte toate aceste lucruri pentru că este bărbat. Dacă va încălca fie şi numai una dintre aceste legi, atunci să fie blestemat de trei ori.

CAPITOLUL IX - JUMĂTATEA DE MANUSCRIS A LUI JASOP

9:1. În ochii lui Dumnezeu, bărbat este acela care îndeplineşte standardele lui Dumnezeu, nu standardele oamenilor.
9:2. Un bărbat este tăcut şi calm; el stă ferm ca o stâncă în mijlocul apelor furioase. El îndură cu răbdare firea omului mâinos şi se stăpâneşte în prezenţa prostului.
9:3. Ia deciziile clar şi fără o pripeală nejustificată. El este pregătit pentru orice s-ar putea întâmpla şi ia în calcul atât succesul, cât şi eşecul.
9:4. Un bărbat îi judecă pe toţi oamenii la fel, având aceeaşi măsură, şi înţelege că fiecare acţionează în conformitate cu posibilităţile sale.
9:5. El este pregătit să răspundă la tărie cu tărie. Nu se eschivează atunci când are de a face cu oameni violenţi, nici nu îşi ţine în frâu mânia atunci când cauza este dreaptă.
9:6. Un bărbat îşi apără onoarea şi îi înfruntă pe aceia care vor să i-o ştirbească.
9:7. El este chibzuit şi prevăzător; nu se lasă amăgit cu uşurinţă. El cântăreşte totul în mintea lui şi trage concluzii pe bază de raţionamente.
9:8. Un bărbat îl primeşte pe străin cu ospitalitate şi politeţe. El oferă cu generozitate celor nevoiaşi şi uşurează povara celor apăsaţi.
9:9. El este vesel atunci când dă de greu, iar chipul lui nu este niciodată aspru sau posomorât.
9:10. Un bărbat nu-i linguşeşte niciodată pe superiorii săi şi nici nu-şi persecută subalternii. Nu este niciodată ipocrit sau laş.
9:11. Nu-şi bate joc de cei aflaţi în suferinţă, iar mâna lui este gata să îi ajute. Dacă vede nişte oameni răi că săvârşesc o fărădelege, nu se întoarce cu spatele.

© Biblioteca Spirituală

9:12. Un bărbat este imparţial în tot ceea ce face. El este corect şi drept cu toţi oamenii.

9:13. El înţelege îndatoririle şi responsabilităţile unui bărbat şi le pune pe acestea înaintea bunăstării sale. Nu caută locurile plăcerii atunci când are o sarcină de îndeplinit.

9:14. Un bărbat se împrieteneşte cu cei lipsiţi de prieteni şi oprimaţi. El îi sprijină pe cei nevoiaşi. Îi respectă pe cei bătrâni şi neputincioşi. Are grijă de ignoranţi şi îi apără de uneltirile oamenilor vicleni. Îi instruieşte pe cei lipsiţi de învăţătură.

9:15. El face pace atunci când pacea este necesară şi porneşte la luptă atunci când lupta este legitimă.

9:16. Un bărbat nu îşi trădează niciodată prietenul, şi nici nu îl evită atunci când îl loveşte necazul. Prietenia lui nu este ca puful scaieţilor, să fie împrăştiată de prima adiere a vânturilor potrivnice.

9:17. El veghează asupra dreptăţii şi se grăbeşte să îndrepte orice greşeală.

9:18. Un bărbat îşi recunoaşte ignoranţa şi îl primeşte cu bucurie pe învăţătorul său. El este mereu dornic să înveţe.

9:19. El dă pâine omului înfometat şi apă de băut celui însetat. El asigură un pat drumeţului şi oferă de mâncare celor loviţi de nenorociri.

9:20. Un bărbat nu îşi neglijează îndatoririle şi nici nu se eschivează de la obligaţiile pe care le are.

9:21. El este hotărât în faţa dificultăţilor. Nu este umilit atunci când e înfrânt şi nici intimidat de cei ce sunt mai puternici.

9:22. Un bărbat este blajin atunci când se află acasă şi viguros atunci când este pe ogor.

9:23. El este îngăduitor atunci când se joacă şi hotărât atunci când este la vânătoare. El nu provoacă dispute, dar nici nu le evită.

9:24. Un bărbat îşi aminteşte mereu că este un om matur. Un bărbat adevărat tratează femeia ca pe femeie.

CAPITOLUL X - MANUSCRISUL LUI KULOK – SECŢIUNEA 4

10:1. Aceste lucruri sunt rele şi trebuie interzise: Adulterul şi seducţia, căci ele degradează firea femeii. Minciuna şi înşelăciunea, căci veştejesc sufletul. Purtarea urâtă şi cuvintele obsecene, căci întinează trupul şi îl fac să devină nesănătos.

10:2. Trebuie să trăiţi după aceste legi:

10:3. Un bărbat nu trebuie să îşi dezgolească părţile intime în mod nejustificat în faţa altor bărbaţi sau a copiilor ori să le arate altei femei în afară de soţia sa. Dacă va face acest lucru, nu va scăpa nepedepsit.

10:4. O femeie nu trebuie să îşi expună goliciunea în faţa unui bărbat şi nici să apară dezbrăcată fără motiv în faţa altei femei. Dacă va face asta, va fi biciuită şi ţinută în izolare.

10:5. Un copil care poate să meargă nu va umbla dezbrăcat.

10:6. O fetiţă nu trebuie să îşi dezvelească părţile intime în faţa nimănui.

10:7. Nici mama, nici tata nu se vor dezbrăca înaintea copiilor lor, şi nici nu vor permite copiilor lor să îşi arate goliciunea. Dacă vor face aceste lucruri, vor fi pedepsiţi.

10:8. Dacă vreun bărbat va atinge pofticios părţile intime ale unei fetiţe, acela va fi însemnat, biciuit şi alungat imediat.

10:9. Dacă vreun bărbat se foloseşte de un copil pentru satisfacerea poftelor sale, va fi însemnat şi alungat imediat.

10:10. Oricine foloseşte un animal pentru satisfacerea poftelor sale va fi alungat din popor, ca să fie nevoit să locuiască printre fiarele din pustietate.

10:11. Orice bărbat alungat din poporul său îşi va pierde toate bunurile, iar acestea vor intra în proprietatea celor pe care i-a vătămat sau i-a dezonorat.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XI - AL ŞAIZECI ŞI PATRULEA MANUSCRIS EGIPTEAN

11:1. Vocea poporului strigă pentru sângele celor învăţaţi, şi sângele acela să fie asupra capului lor. Este o vreme de necaz, este o vreme de suferinţă, este o vreme de restrişte.

11:2. Este noaptea neagră a ticăloşiei, când ignoranţa acoperă Pământul. Însă chiar dacă stâlpii Cerului cad, chiar dacă marele abis se deschide, Pământul nu se va sfârşi până când nu îşi va atinge scopul.

11:3. Acesta nu este un lucru nou, fiindcă întunericul ignoranţei a acoperit adesea zilele strălucitoare ale iluminării spirituale; însă noi, cei care trăim sub umbra întunericului, nu vedem altceva decât necazurile vremurilor noastre. Când corabia soarelui va rămâne ancorată, va veni şi ziua ce nu va mai fi urmată de întuneric.

11:4. Priviţi locurile de judecată, ele sunt pline de oameni meschini, şi picioare necurate se odihnesc pe tabureţi. Preoţii se îmbuibă de bogăţiile care sunt menite doar să conserve trupul, pe când cei ce vorbesc de conservarea sufletului sunt torturaţi.

11:5. Oamenii discută despre desfătările vieţii, dar cui îi pasă de viaţa veşnică a spiritului? Noi suntem ca hoiturile nevăzute încă de vulturi sau ca un mormânt care stă deschis în faţa jefuitorilor.

11:6. Învăţătura noastră este ca o lepră pentru noi, fiindcă viaţa omului care nu poate transmite cunoaşterea altuia este inutilă. Oamenii trăiesc ca să înveţe, dar şi ca să îi înveţe pe alţii. Cel care învaţă, dar nu îi învaţă pe alţii, ia totul şi nu dă nimic.

11:7. Priviri întunecate sunt aţintite asupra celor plini de înţelepciune străveche, iar oamenii îi apreciază pe aceia care săvârşesc fapte de înşelăciune. Apoi sunt aceia care au parte de preţuire pentru desfrânare. Când săvârşesc fapte scandaloase, oamenii spun, „Acesta a fost obiceiul părinţilor noştri şi al părinţilor părinţilor lor; aşa că de ce să nu ne fie permis, chiar dacă există Un Singur Dumnezeu? Însă raţionamentul lor este greşit, căci El nu poate scuza nicio faptă faptă murdară sau rea, fiindcă detestă purtarea necuviincioasă.

11:8. Oamenii spun, „Ochii noştri nu ne pot înşela, ochiul vede ceea ce este real; ceea ce vede ochiul nu poate fi ireal”. Oameni nesăbuiţi, care nu ştiu cât de puţin vede ochiul! Realul este real prin sine însuşi, nici ochiul omului, nici înţelegerea lui nu îl fac să fie real sau ireal.

11:9. Credeţi că piatra este un lucru neschimbător sau că o stea este mereu o stea? Cine dintre voi, oameni ignoranţi, poate vedea legătura dintre o stea şi o piatră? Însă toate lucrurile sunt înrudite. Stelele care atârnă deasupra noastră nu sunt complet separate de inima omului.

11:10. Prin Lege, toate lucrurile sunt unite; ea le oferă stabilitate tuturor. Toate i se supun, chiar şi Măreţul Dumnezeu, pentru că nici El nu va nesocoti Legea Lui. Omul nu poate să o încalce, căci chiar şi atunci când face minuni sau când îi înşală pe alţii, el trebuie să se supună Legii.

11:11. Învăţătura noastră este transmiterea Legii, doar atât şi nimic altceva. Cel care caută să cunoască mari taine sau să studieze misterele ascunse trebuie mai întâi să treacă prin focul purificator al Legii. Fără a face asta este ca şi cum cineva ar încerca să ţină soarele în loc sau să arunce o plasă în jurul stelelor.

11:12. Iată locurile tainice ale Dumnezeului Măreţ. Acolo nu este nicio magie; acolo nu se fac minuni; acolo totul este liniştit şi firesc. Acolo domneşte tăcerea.

11:13. Marile temple vor trece. Tumultul şi ţipetele oamenilor vor lăsa locul tăcerii, iar locuinţele lor se vor transforma în ţărână. Însă locul tainic al Dumnezeului Măreţ va continua să existe şi să fie la fel de liniştit şi de firesc.

11:14. Staţi în mijlocul oamenilor; oare nu vi se pare că binele este slab şi că răul este puternic? Este adevărat, dar după zece generaţii, după o sută de generaţii de acum încolo pe pământ va fi mai mult bine, deoarece cu fiecare generaţie binele consumă răul.

11:15. Oamenii spun, „Există mulţi zei, prin urmare căruia trebuie să ne închinăm? Fiindcă noi nu ştim”. Aceştia sunt zăpăciţi de propria prostie, căci este uşor să alegi. Trebuie să te închini la ceea ce îţi oferă linişte şi mulţumire interioară, deoarece iluminarea spirituală se găseşte în mai multe locuri.

© Biblioteca Spirituală

11:16. Pilonii întregii înţelepciuni se pot număra pe degetele unei singure mâini. Omul trebuie să se preocupe doar de cinci lucruri. Ce este omul? De unde vine şi unde se duce? De ce există şi cum îşi poate dirija viaţa astfel încât să obţină tot ceea ce poate fi mai bun pentru el?

11:17. Pământul este la picioarele lui, iar Cerurile sunt deasupra. Dumnezeul Măreţ al tuturor zeilor sau zeii iluzorii ai oamenilor, visele, locuitorii Lumii de Dincolo, spiritele bune şi rele, precum şi toate lucrurile văzute şi nevăzute nu trebuie să îl preocupe pe om decât atunci când îl influenţează în bine sau rău. Ceea ce nu îl afectează pe om nu are nicio importanţă. Iată ce este înţelepciunea.

CAPITOLUL XII - AL OPTZECI ŞI ŞAPTELEA MANUSCRIS

12:1. Faptele noastre sunt ca puful de scaieţi spulberat de vânt. Nu ştim unde le va duce vântul întâmplării, dacă vor prinde rădăcini sau dacă vor dispărea ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Lucrările noastre sunt precum construcţiile de noroi ridicate pe malurile râurilor; ele sunt măturate de apele care se revarsă. În viaţă, singurul lucru cert este schimbarea.

12:2. Oamenii fac planuri. Ei sunt nişte nimicuri, sunt precum cuvintele scrise pe ape sau precum poruncile date vânturilor. Înţelept este acela care cunoaşte Planurile lui Dumnezeu, căci lor li se supune întregul Pământ.

12:3. Oamenii strigă în faţa necazurilor vieţii, neştiind că numai prin nefericire îşi pot găsi sufletele. Ei spun, „*De ce suntem asaltaţi de încercări şi necazuri?*", deoarece nu pot înţelege conflictul. Ei zic, „*De ce trebuie să căutăm şi să nu găsim niciodată?*", neştiind că viaţa nu este altceva decât o căutare la capătul căreia omul nu-l poate descoperi decât pe om.

12:4. O, omule, priveşte bine pe Pământ. Nu vezi că prin natura lui el este un loc de trudă şi nu o grădină a plăcerii sau un loc pentru satisfacerea slăbiciunilor tale? Adevărul se găseşte în cartea vieţii, însă poate fi înţeles doar treptat. Căci ce om ar putea să îl primească pe tot odată şi să nu fie copleşit şi distrus?

12:5. În general, oamenii sunt ca nişte copii. Daţi oamenilor lucruri amăgitoare şi aceştia se vor bucura ca nişte copii. Arătaţi-le nişte lucruri amuzante şi vor fi încântaţi. Zeii fricii sunt veneraţi, însă Dumnezeul Măreţ, care alungă teama, este disprețuit.

12:6. O, oameni nesăbuiţi; O, generaţie nebună! Îmi acopăr capul cu ţărână şi deplâng ignoranţa voastră. Cu bocete puternice jelesc prostia voastră. Însă drumul pe care l-aţi ales, laţi ales de bunăvoie. Scopurile voastre par a fi doar tihna şi huzurul.

12:7. Zeii iluzorii au temple minunate, preoţii lor sunt bine îmbrăcaţi şi îmbuibaţi. Însă Dumnezeul Măreţ al Adevărului nu are altceva decât o peşteră tainică. Slujitorii lui sunt îmbrăcaţi în zdrenţe şi au burţile goale.

12:8. Zeii poftei şi ai cruzimii au vistierii pline cu giuvaeruri, însă Dumnezeul Bunătăţii nu are nici măcar un ogor.

12:9. Oamenii se închină unor zei care asupresc şi îl ignoră pe Dumnezeul care eliberează. Ei oferă zeilor care iau şi îl disprețuiesc pe Dumnezeul care dă. O, generaţie rătăcită!

12:10. O, oameni orbi şi ignoranţi, care se închină zeilor din piatră ai morţii şi îşi bat joc de Dumnezeul Vieţii! O, generaţie rătăcită, care ţine la sân lucrurile ce moştenesc stricăciunea şi disprețuiesc lucrurile ce moştenesc veşnicia"

12:11. Fie ca Nimicitorul să vină precum vârtejul în pustietate. În ziua îngrozitoare a apariţiei sale, lucrările ignoranţei vor lăsa locul celor veşnice.

CAPITOLUL XIII - AL NOUĂZECI ŞI TREILEA MANUSCRIS

13:1. Un bărbat se fereşte de ispitirile femeii desfrânate, căci cuvintele ei sunt ca mierea, dar frumuseţea ei este pentru bărbaţi ceea ce este flacăra pentru molie. Pielea ei poate fi mai fină decât untelemnul, iar mângâierea ei mai delicată decât o pană, însă inima ei este dură şi purtarea

© Biblioteca Spirituală

ei este ruşinoasă.

13:2. Picioarele ei calcă pe drumurile bolii şi ale morţii, şi ea este o momeală a Mâncătorului Sufletelor. Paşii ei nu se îndreaptă spre potecile vesele ale vieţii, iar mâna ei îl duce pe cel încrezător spre nefericire şi singurătate.

13:3. Femeia desfrânată este cea mai mare pacoste pentru bărbat; ea rătăceşte şi este imprevizibilă. Cu toate că se îmbăiază în ape parfumate şi se unge cu substanţe dulci, că este fardată şi îmbrăcată cu haine fine de in, podoabele sale nu sunt altceva decât o crustă pe nisipuri mişcătoare. În sinea ei, această trădătoare a feminităţii este necurată şi întinată.

13:4. Ce altceva este dorinţa stârnită de frumuseţea ispititoare a femeii desfrânate decât un lucru izvorât din slăbiciune? Ochii ei provocatori vă pot trezi bărbăţia, buzele ei umede vă pot vorbi în limbajul simulat al iubirii, iar trupul ei mlădios vă poate accelera bătăile inimii. Dar care este valoarea unei prostituate? Nu mai mult decât o felie de pâine sau o măsură de porumb; însă preţul ei este sănătatea bărbatului. Omul nu poate pune mâna pe jeratic fără să se ardă.

13:5. Prostituata este nimicitoarea bărbăţiei. Ea ruinează sufletul, ea locuieşte în anticamera lucrurilor necurate, ea este slujitoarea lucrurilor dezgustătoare şi a bolii. Feminitatea unei prostituate este ca o haină de mătase pe spinarea unui porc.

13:6. Forţele prostituţiei sunt puternice, ele au slujitori în cetatea trupului bărbatului. Ele lovesc atunci când el este slab, îl jefuiesc şi îl distrug. Ele iau acel lucru care nu mai poate fi înlocuit.

13:7. Fugiţi de prostituate ca de lepră sau ca de aceia acoperiţi cu răni purulente. Nu lăsaţi murdăria prostituţiei să pătrundă în fortăreaţa trupului vostru. .

13:8 Un bărbat adevărat este vrednic de o soţie virtuoasă, curată la trup şi pură la cuget. Sănătatea ei îi va bucura inima; în mâinile ei, mulţumirea lui este sigură. Cu ea va găsi împlinirea şi bucuria.

13:9. Căsătoriţi-vă cu o femeie castă, ca să aveţi o soţie credincioasă şi să trăiţi în pace printre oameni. În călătoriile voastre să nu vă petreceţi nopţile în veghe şi îndoială.

13:10. Bucuraţi-vă şi mulţumiţi-vă cu iubirea soţiei tinereţii voastre, căci aceasta este sigură. Omul prost nesocoteşte iubirea dovedită şi pune preţ pe iubirea tenebroasă, care se topeşte în faţa necazurilor aşa cum ceaţa se risipeşte înaintea soarelui.

13:11. De-a lungul veacurilor, femeile frumoase şi nestatornice au fost şi vor fi cauza tristeţii şi distrugerii bărbatului. Să nu-l invidiaţi pe bărbatul care se bucură de o soţie frumoasă, căci este posibil ca aceasta să fie mâhnirea lui tainică. Cu mult mai mult de invidiat este acela a cărui soţie îi aduce mulţumire şi bucurie.

13:12. Cel ce găseşte o soţie bună este cu mult mai norocos decât acela care găseşte bogăţii. Cel ce tratează cu indiferenţă o soţie bună este ca acela care lasă deschisă uşa vistieriei sale.

13:13. Soţul care ţine în casă o femeie adulteră este slab şi ticălos, căci încurajează şi alte femei să comită adulter. El este egoist, căci se gândeşte doar la un singur bărbat şi nu la toţi bărbaţii. El acceptă iubirea de faţadă, iar slăbiciunea lui contribuie la nefericirea bărbaţilor mai buni.

13:14. Răul nu este mare atunci când un om flămând fură nişte pâine, şi este chiar mai mic atunci când fură pentru copiii lui înfometaţi. Cine comite adulter fură ceva ce nu-i aduce niciun folos şi făcând acest lucru abate nefericirea şi ruşinea asupra celor nevinovaţi.

13:15. Unde este bucuria celui care ţine o femeie la pieptul său, dar nu în linişte şi cu mulţumire, ci aşa cum face un hoţ? Iubirea clandestină este o iubire falsă, în cel mai bun caz este vorba de o iubire care se trădează pe ea însăşi.

13:16. Adesea, pâinea furată este cea mai gustoasă, iar apele ascunse sunt cele mai plăcute, dar sub mâna persoanei care comite adulter ce este plăcut se degradează, iar ce este pur devine întinat.

13:17. Nu stă scris în legi şi în natura omului că dacă un bărbat îşi prinde nevasta săvârşind adulter şi în mânia lui o ucide, atunci nu a păcătuit prea grav? Este de datoria bărbatului să îşi apere căminul, însă are o datorie şi mai mare, aceea de a apăra sfinţenia tuturor

© Biblioteca Spirituală

căminelor. Cel ce lasă adulterul nepedepsit înseamnă că îl acceptă şi îşi bate joc de lucrurile pe care un bărbat trebuie să le aprecieze şi să le cinstească.

13:18. Leul apără sfinţenia partenerei sale; şacalul este indiferent. Bărbatul se va comporta ca un bărbat; jigodia se va comporta ca o jigodie.

13:19. Fiul meu, va veni şi ziua în care inima ta va tânji după o femeie şi vei dori o soţie. Este bine să o alegi cu atenţie, să chibzuieşti bine, fără patimă şi fără poftă trupească. Cine este femeia care pretinde inima unui bărbat, a cărei iubire este soarele locuinţei sale şi în a cărei strălucire pură acela se va scălda cu încântare?

13:20. Ea este decentă şi vorbeşte pe un ton scăzut; o inocenţă feminină dulce înfloreşte pe obrazul său. Este harnică atunci când merge la muncă, iar mâna şi piciorul ei nu se depărtează de casa ei. Cerceteaz-o atunci când este în casa tatălui ei, fii atent la felul în care se poartă. Ea găseşte plăcere în lucrurile simple, pretenţiile ei sunt moderate şi are un coportament decent. Privirea ei reduce la tăcere desfrânarea. Se îmbracă îngrijit, iar podoabele ei nu sunt excesive. Vocea îi este scăzută; decenţa blândă şi vorba dulce sunt virtuţile de la care nu se abate niciodată. Pe de-o parte este chibzuită, iar pe de altă parte este pudică; este discretă şi cuviincioasă. În ochii ei se află lumina iubirii, iar zâmbetul ei este duios.

13:21. Virtutea ei copleşitoare încleştează gura bărbaţilor desfrânaţi, aşa încât aceştia sunt reduşi la tăcere. Când oamenii bârfesc pe afară, uşile urechilor ei sunt închise. Ea nu se bucură de nefericirea altora, şi nu are nicio plăcere să relateze faptele rele ale acelora.

13;22, Gândurile ei sunt un izvor de puritate; ea rămâne neîntinată de răutatea împroşcată de alţii. Când se căsătoreşte, locuinţa ei devine un loc al păcii pentru soţul ei şi o fântână de înţelepciune care potoleşte setea copiilor ei.

13:23. Bucuria ei este să aibă grijă de casă, iar faptul că are grijă bine este o încântare pentru soţul său. Ea modelează gândirea copiilor ei cu exemple, iar cuvintele care i se revarsă din gură sunt ascultate cu supunere. În plus, are un caracter puternic, căci dacă nu l-ar avea nu ar putea să fie cea care este. Tăria morală şi curajul nu sunt cele mai mici calităţi ale sale.

13:24. O, fericit este bărbatul care o numeşte soţie şi fericit este copilul care o numeşte mamă! Ea este cea mai mare bogăţie de pe Pământ, deşi de foarte multe ori este cea mai puţin preţuită.

CAPITOLUL XIV - AL NOUĂZECI ŞI ŞASELEA MANUSCRIS

14:1. Îmi este ruşine, pentru că trupuri goale sunt expuse privirilor indecente şi pofticioase. Privitorii râd prosteşte şi vorbesc urât.

14:2. Însă nu trupul gol este degradat, căci trupurile sunt frumoase. La început, Dumnezeu a dat formă trupului, ştiind că în zilele care vor veni Spiritul Său va locui în ele atunci când va intra în materia Pământului.

14:3. L-a modelat încet, cu grijă şi precauţie. Mâini iubitoare i-au dat o formă minunată, iar ziua când a devenit locuinţa unui suflet viu a devenit mai luminoasă. Dumnezeu a poruncit, „*Respectaţi acest vas al spiritului veşnic viu, căci este un lucru măreţ şi delicat, prin care trebuie să intraţi în legătură unii cu alţii. Este realizarea mea supremă pe pământ*".

14:4. Prin urmare, chiar dacă trupul nu este cel mai important, el este un lucru măreţ, este un templu minunat, menit să fie locuinţa unui zeu. El poate vorbi, iar cuvintele îi permit să se întovărăşească cu alte suflete.

14:5. El reflectă în afară spiritul care locuieşte în el; zâmbetul, râsul, ochii, îl dau la iveală. Trupul este un lucru minunat, este cel mai măreţ dintre toate creaţiile materiale.

14:6. Bărbatul şi femeia se strâng în braţe şi se unesc; două trupuri şi două spirite se împreunează în căutarea altui slujitor al Spiritului Suprem. Nu poate exista o răspundere mai mare, căci sarcina lor este aceea de a găsi unul vrednic. Bărbatului şi femeii li s-a dat puterea de a crea, iar aceştia o pot folosi bine sau rău. Animalele nu ştiu ce fac; ele se împerechează într-o ignoranţă oarbă, impulsionată doar de dorinţă. Cu toate acestea, niciodată nu zămislesc creaturi

© Biblioteca Spirituală

nepotrivite pentru scopul lor. Bărbatul şi femeia, care posedă cunoaştere şi libertatea de a alege, nu se descurcă atât de bine deoarece, impulsionaţi de dorinţe vrednice de dispreţ, ei aleg într-un mod lipsit de înţelepciune. Unde sunt gândurile bărbaţilor atunci când se împerechează; se gândesc la ei sau la copiii lor?

14:7. Ceea ce îi face pe bărbat şi pe femeie să îşi uite îndatoririle, ceea ce stârneşte în ei dorinţe şi gânduri pe care nu le pot controla, nu este ceva bun; un asemenea lucru este un instrument al diavolului. De ce trebuie ca bărbaţii să-şi acopere trupul, iar femeile să îşi ascundă goliciunea? Nu pentru că trupurile goale sunt nişte lucruri de care trebuie să se ruşineze, ci din cauza ochilor privitorilor, care pot face ce vor din ele. Ochii creaţi de Dumnezeu văd frumuseţea, însă gândurile făurite de om o interpretează cu indecenţă. Dacă privirea ar fi plină de bunătate, atunci această frumuseţe ar fi bună, căci tot ce serveşte binele este un lucru bun.

14:8. Femeia simplă şi nepăsătoare îşi poate arăta farmecele tainice cu inocenţă, fiindcă nu poate vedea gândurile indecente ale bărbaţilor. Fapta ei rea constă în aceea că le alimentează lascivitatea şi gândurile rele. Tot ce face o femeie pentru a stimula bunătatea bărbaţilor reprezintă un lucru bun şi tot ce face pentru a-i îndepărta de bunătate reprezintă un lucru rău.

14:9. O, să ne schimbăm gândurile şi concepţiile, astfel încât sentimentele noastre să ne slujească şi nu să pună stăpânire pe noi! Să slujească cauza binelui, care este cauza omului, şi nu cauza răului, care înseamnă degradarea omului.

14:10. Să facem din trupurile noastre locuinţe sănătoase şi nu închisori viciate. Să ne purificăm gândurile, ca să ne călăuzească bine trupurile şi să le transforme în vehicule potrivite pentru călătoria noastră prin viaţă. Fie ca această minunată creaţie materială să fie locuită în mod corespunzător şi să fie iluminată pe dinăuntru de flacăra unui spirit pur.

CAPITOLUL XV - MANUSCRISUL LUI KULOK – SECŢIUNILE 2 ŞI 3

15:1. Iată ce scrie pe Tablele Soartei: Tot ce puteţi face la răsăritul soarelui, nu lăsaţi nefăcut până la apus.

15:2. Când construiţi, construiţi ca pentru veşnicie şi faima voastră se va duce până la cei măreţi, care stau în Palatele Veşnice.

15:3. Cel care v-a făcut un bine va fi mai dispus să vă mai facă unul, decât cel căruia voi i-aţi făcut un bine. Să nu vă aşteptaţi ca faptele oamenilor să fie logice sau să respecte dreptatea.

15:4. Sunt oameni care trăiesc doar pentru ei înşişi, iar sufletele lor sunt sufocate de vălul ucigător al egoismului. Nu există singurătate mai mare decât aceea a omului care trăieşte doar pentru sine. Acesta se uită în jurul lui şi zice, „Toţi oamenii caută să-mi facă rău. Toţi vor să fie mai presus decât mine". Pentru el, viaţa este o problemă, iar zilele lui sunt pline de zbucium. Un astfel de om spune, „Dacă mâine nu voi mânca?". Şi fură pe ascuns de la prietenul lui. În felul acesta, acumulează lucruri pe care nu le poate folosi.

15:5. Sufletul îi este chircit şi hidos, se uită urât, zilele îi sunt o povară, iar noaptea nu reuşeşte să doarmă. Se poartă asupru cu cei asupra cărora are putere, căci în sinea lui îşi dă seama de propria inferioritate şi de aceea nu are încredere în nimeni.

15:6. Iată ce scrie în a treia secţiune a Manuscrisului lui Kulok: Gândiţi-vă la omul mărunt, faptele lui sunt meschine şi este slugarnic, iar inima îi tremură în pieptul lui mic. Priviţi-l atunci când este în mulţime, cum priveşte de colo-colo. Şovăie în ceea ce are de făcut, iar calea lui nu este dreaptă.

15:7. Este pizmaş şi răzbunător. Se târăşte în ţărână ca un şarpe, mereu gata să lovească orbeşte în cei de deasupra lui, fără să ştie că ochii lor privesc cu mult dincolo de nivelul pe care el trăieşte şi că este nevăzut.

15:8. Cleveteşte şi flecăreşte ca o femeie leneşă, iar bărbaţii îl privesc de sus, căci felul său de a fi este acela al unei jumătăţi de bărbat. Josnicia lui îi irită pe toţi.

15:9. Locuinţa lui este un loc de supliciu, căci soţia îl dispreţuieşte, iar copii lui sunt plini de capricii. Nu are prieteni şi nimeni nu îl vizitează, decât dacă poate trage vreun folos de pe

© Biblioteca Spirituală

urma lui.

15:10. Îşi ocupă timpul cu lucruri mărunte, căci treburile mari îl copleşesc. Nu poate să înţeleagă faptele oamenilor măreţi şi de aceea le ia în râs.

15:11. Gândiţi-vă la omul vulgar, vocea lui este puternică, iar cuvintele sale sunt indecente. Râde ca măgarul, fără să înţeleagă. Limba îi zornăie în cap, face zgomot, dar spusele lui nu au nicio logică.

15:12. În ignoranţa lui se bagă în faţă, când din cauza calităţilor sale sărăcăcioase ar trebui să rămână în urmă. Limba omului vulgar îl trădează şi îl face să ajungă de batjocură. Tovarăşii săi sunt oamenii josnici şi ipocriţi.

15:13. Este jovial în mijlocul tristeţii şi vorbeşte tare când ceilalţi şoptesc. Este un om care se teme de tăcere; este un om care se teme de el însuşi. Nu înţelege inocenţa copiilor şi nu respectă decenţa femeilor. Este un om care trebuie lăsat în pace.

15:14. Gândiţi-vă la omul laş; mama lui nu este tristă atunci când lipseşte, pentru că îi este ruşine de chipul lui. Tatăl său îl evită, iar el devine tovarăşul ipocriţilor.

15:15. Soţia lui se teme de orice bărbat, iar gândurile ei se îndreaptă spre un bărbat mai bun. Copiii îi sunt batjocoriţi, iar tatăl lui este ocărât. Fiul lui trebuie să îşi croiască singur drum în viaţă, iar fiica lui nu inspiră respect. Pentru un laş, căsătoria este o faptă rea.

15:16. Acesta nu are prieteni, pentru că toţi oamenii îl ocolesc. Purtarea lui este ascunsă şi se furişează dintr-un loc în altul. Se poate lăuda că este curajos şi chiar poate înşela femeile prostuţe, însă pe dinăuntru este un fricos. Atunci când este pus la încercare de bărbaţi se vede că are lipsuri.

15:17. Gândiţi-vă la un om lipsit de valoare; acesta este neprevăzător şi risipitor. Îşi dă singur importanţă, dar nu înşală pe nimeni, decât pe el şi pe cei proşti. Orice om se poate înşela cel mai uşor pe el însuşi. Omul lipsit de valoare umblă prin piaţă ca să cumpere o piatră.

15:18. Fiind lipsit de merite, apelează la faptele strămoşilor lui ca să se dea mare. Dar la ce-i foloseşte unui orb faptul că tatăl său putea să vadă? Ce avantaj are analfabetul din faptul că tatăl său ştia să scrie? În ce fel ar putea spori prestigiul unui om lipsit de valoare dacă tatăl lui a avut o funcţie înaltă şi o bună reputaţie? Oare nu se înjoseşte astfel şi mai mult, fiindcă el este aşa cum este? Cel care se bazează pe reputaţia tatălui său nu are o reputaţie proprie.

15:19. Cel care îşi construieşte reputaţia pe spinarea altuia ridică o clădire fără temelie. Măgarul rămâne măgar, chiar dacă aparţine unui Faraon. Un om netrebnic face lucruri netrebnice. Moartea lui este o uşurare pentru Pământ.

15:20. Gândiţi-vă la omul onorabil; soţia lui este căsătorită pe de-a-ntregul şi nu este făcută de ruşine, fiind nevoită să ducă o viaţă dublă. Casa ei este bine hrănită, iar slujitorii sunt ascultători.

15:21. Acesta om îşi foloseşte tăria pentru a-i apăra pe cei slabi, iar mâna îi este grăbită ca să îndrepte o nedreptate. El îşi aduce aminte că cele mai mari nedreptăţi se fac în numele dreptăţii.

15:22. El nu permite oamenilor nevrednici şi celor ipocriţi să ocupe prin viclenie funcţii înalte. El caută să distrugă răutatea şi nu poate rămâne pasiv în prezenţa ei.

15:23. Copiii lui sunt cuminţi şi ascultători. Ogoarele sale sunt bine îngrijite, iar moşia lui este prosperă. Averile sale slujesc binele oamenilor şi promovează mulţumirea şi armonia. Bogăţiile sale nu sunt cheltuite în mod egoist sau prostesc.

15:24. Gândiţi-vă la omul curajos; soţia lui ţine capul sus, fiindcă este mândră de reputaţia ei. Ea nu se teme de privirile indecente ale bărbaţilor josnici, nici de zâmbetele batjocoritoare ale femeilor.

15:25. Omul curajos are mulţi prieteni şi oamenii apelează la el în vremuri de necaz. El este ca o stâncă în mijlocul apelor vijelioase. El este pavăza celor lipsiţi de apărare şi sabia celor slabi.

15:26. Mâna lui este sigură, iar gândurile îi sunt limpezi. El umblă printre oameni cu capul sus, căci nu se teme de nimeni. Oamenii inferiori se dau la o parte din faţa lui şi este urmărit de privirile admirative ale femeilor.

© Biblioteca Spirituală

15:27. Gândiţi-vă la eunuc; se poartă precum femeile, dar este lipsit de farmecele lor. El întoarce pe dos stomacul bărbaţilor, iar femeile îi întorc spatele cu dezgust. Întotdeauna este tratat cu dispreţ. Se gudură şi se înjoseşte pentru a face pe placul adevăraţilor bărbaţi.

15:28. El este murdar pe dinăuntru şi mizeria pândeşte pe buzele sale; este gata mereu să jignească şi să arunce cu noroi. Are o inimă mică şi îi plac lucrurile dezgustătoare. Este o ruşine pentru bărbaţii adevăraţi, căci el este bărbat numai după trup. Gândurile sale spurcate îi modelează vorbele şi faptele, făcându-le să semene cu cele ale femeilor, iar asta face ca sufletul lui să fie viciat şi să devină o imagine a urâciunii. Cel ce nu este bărbat pe de-antregul nu este bărbat deloc. Cel ce se întovărăşeşte cu eunucii este şi el un eunuc.

CAPITOLUL XVI - MANUSCRISUL LUI HOREMAKET

16:1. Aceasta este revelaţia Celui Unic şi Atotslăvit, care a fost cu noi pe Pământ ca stăpân, iar acum sălăşluieşte în Locul Strălucirii Veşnice.

16:2. Eu sunt cum am fost, prietenul devotat al celor lipsiţi de prieteni, slujitorul celor care au stat la picioarele mele şi iubitorul tuturor. Eu trăiesc în strălucire şi într-o fericire fără sfârşit, în locul combinării, căci atunci când flacăra se uneşte cu flacăra nu mai există decât o singură flacără, iar atunci când apa se amestecă cu apa, acolo nu mai există decât o singură apă. Când toate se contopesc într-una singură, diferenţele dispar.

16:3. Ceea ce odinioară a fost greu, acum este uşor. Aşa cum odinioară eram în trup, acum sunt în duh. Tot ce-a fost impur odată, s-a curăţat; întunericul dureros al vieţii pământeşti nu mai există. Povara grea a limitării a dispărut; sunt liber.

16:4. Ochii amăgiţi acum văd limpede; limba amorţită s-a eliberat, iar urechile insensibile s-au deschis. Viaţa este un cântec nesfârşit de slavă. Neadevărurile propovăduite de trup nu mă mai ţin în sclavie. Lanţurile au căzut de pe membrele mele, iar legătura de pe ochi a fost îndepărtată.

16:5. Nu mai doresc lucruri pe care nu le-am agonisit, dar nici nu refuz să mă bucur de ceea ce am câştigat. Aflându-mă dincolo de domeniul simţurilor lumeşti, trecutul nu mai este un lanţ legat de gleznă.

16:6. Sunt îmbrăcat în adevărata mea formă neschimbătoare. Stau în Adevăr şi toţi mă pot vedea aşa cum sunt în realitate. Sunt statornic şi neschimbător, iar timpul nu mă transformă.

16:7. Îmi îndeplinesc sarcinile care îmi revin şi în mijlocul inactivităţii, eu sunt mereu activ. Nu sunt desprins de activităţile trupeşti, căci ceea ce m-a ţinut odinioară captiv a căpătat o formă infinit mai măreaţă.

16:8. Plăcerile care bucură inima rămân, iar nectarul înţelepciunii încă mă hrăneşte. Mă înfrupt din cunoaştere, iar căutarea continuă. Mă mişc nestingherit şi văd prin spaţiul nelimitat. Sunt ca un prizonier care a fost eliberat. Ceea ce voi nu vedeţi, eu văd, ceea ce este necunoscut pentru voi nu este necunoscut şi pentru mine. Eu cunosc natura firmamentului, care a venit de la Dumnezeu şi din care sunt alcătuite toate lucrurile. Eu cunosc natura forţei formatoare ce modelează necontenit noi forme din materia lipsită de formă.

16:9. Nu cunosc trecutul sau viitorul, dar nu sunt lipsit de ele, numai că toate sunt dizolvate în prezent. Într-adevăr, deocamdată nu am cunoscut veşnicia, căci aceasta rămâne încă dincolo de atingerea mea. Este acolo, puţin mai departe de orizontul meu. Este scopul ce poate fi atins, este sfârşitul călătoriei. Sunt liber de grijile lumeşti şi nu mai sunt legat de nevoile trupului. Sunt liber; Sunt pur.

16:10. Sunt întronat în slavă. Eu sunt Cel Care S-a Creat Singur, sunt Cel Născut, sunt Cel Slăvit, sunt Cel Biruitor.

16:11. Toate sunt în mine, iar Eu sunt în toate. Mă pot întinde cât zece mii de pământuri sau pot sălăşlui într-un fir de praf. Nu este niciun fel de aici şi acolo, departe este aproape şi aproape este departe. Mă pot mişca în materie, dar nu mă pot manifesta. Nu pot sfâşia vălul dintre materie şi spirit, însă pot să comunic de la suflet la suflet.

© Biblioteca Spirituală

16:12. În jurul meu este o întindere infinită de spaţiu nemodelat cu care să lucrez, iar acesta este un loc al trudei necontenite şi al satisfacţiei. Stau pe ţărmul unei mări fără formă. Cuvintele pământeşti nu pot exprima realitatea, ele duc la neadevăr şi confuzie. Este ca şi cum ai încerca să torni Nilul printr-un pai.

16:13. Voi cereţi cuvinte care să vă călăuzească, iar Eu vă răspund astfel: Fiţi nemişcaţi, fiţi tăcuţi, rămâneţi în linişte, cu pace în inimă. Potoliţi valurile agitate ale gândurilor care vă asaltează şi prigoana dorinţelor necontrolate. Acolo, în acea linişte şi în acea tăcere, veţi fi o lumină strălucitoare, nemişcată, ca flacăra unei lumânări într-o noapte în care nu adie vântul. Aceasta este flacăra pură a sinelui vostru, lumina care vă călăuzeşte spre dumnezeire. Este mica lumină a înţelepciunii veşnice, care s-a aprins de la flacăra infinită a Adevărului.

16:14. Dintre toate lucrurile de pe Pământ, Adevărul este cel mai greu de găsit. Oamenii care nu au făcut niciun efort spun că îl posedă, însă el nu este pentru ei. Adevărul este răsplata supremă pentru aceia care au trecut cu succes un test aproape insuportabil. El nu este un premiu care se acordă la un concurs banal.

CAPITOLUL XVII - MANUSCRISUL LUI NETERTAT

17:1. Netertat, slujitorul vostru, preot la Templul Profetului Cerului din Nethom, a găsit această scriere atunci când era Deschizător de Uşi pentru Penekin. Este o scriere atât de veche, încât nu am găsit decât puţini oameni care să cunoască natura semnelor sale, iar aceştia erau slujitori ai *Kohar*-ului. Însă unul care s-a bucurat de pace la umbra Ta s-a apucat să le remodeleze cu plăcere, căci aşa cum focul se naşte din scânteie, tot aşa şi bucuriile vieţii sale s-au aprins datorită strălucirii chipului său.

17:2. Scrierile vechi vorbesc despre înţelepciunea strămoşilor noştri, care este cufărul cu bogăţii al omului şi moştenirea zilelor noastre. Astfel, este scris:

17:3. Toate lucrurile de pe Pământ sunt alcătuite din două puteri aflate veşnic în mişcare, puterea mâinii drepte şi puterea mâinii stângi; prima predomină la bărbaţi, iar a doua la femei. Când ponderea lor este aproape egală, fiinţa nu este nici bărbat, nici femeie.

17:4. Spiritul Vieţii sălăşluieşte în aerul respirat de oameni şi el este împărţit cu animalele, cu copacii, cu târâtoarele, cu păsările, cu peştii, cu plantele şi cu iarba. El trezeşte la viaţă inimile oamenilor şi se răspândeşte în trup prin intermediul sângelui.

17:5. Omul doarme atunci când spiritul lui pleacă să bea din izvorul fiinţei sale. Aşa cum trupul muritor trebuie să se hrănească cu lucruri pământeşti, tot aşa şi spiritul trebuie săşi caute hrana în locul său de origine.

17:6. Atunci când omul doarme, spiritul lui pleacă, dar nu în întregime sau ca atunci când este iluminat. Când este chemat de Dumnezeu, sufletul merge în locul sentinţei, unde i se va stabili soarta. Acolo, pe malul râului subteran, cei buni sunt separaţi de cei răi, însă acela nu este un râu cu apă. În Dat, toate lucrurile sunt dezvăluite, iar râul este râul vieţii.

17:7. În exteriorul omului, între Dumnezeu şi Om, se găseşte o reflexie a lui Dumnezeu, pe care oamenii o numesc Natură. Aceasta poate fi tulburată de om şi deformată, aşa cum imaginile care se reflectă într-un lac limpede sunt tulburate atunci când arunci o piatră. Natura este în perfectă armonie cu nevoile mai măreţe ale oamenilor, cu dorinţele şi convingerile lor şi cu ceea ce merită. În acelaşi timp, ea este o forţă ce poate modifica condiţiile în care omul este pus la încercare. Ea este suflarea lui Dumnezeu exprimată în tot ceea ce este viu. Pentru Dumnezeu, ea este la fel cum este pânza pentru păianjen; sunt separaţi, însă de fapt sunt una.

17:8. Există un fir subţire, ce nu poate fi rupt, care la un capăt este fixat de Centrul spiritual, unde sălăşluieşte Fiinţa Veşnică, Cel Etern. Capătul celălalt este prins de materie, şi între cele două se află pânza creaţiei, ţesută de puterea formatoare a lui Dumnezeu dintr-un singur fir, alcătuit din substanţe invizibile.

17:9. Tot ceea ce noi cunoaştem ca muritori există în sfera noastră muritoare. Totul a fost compus la început din praf arzător, prima expresie a expiraţiei lui Dumnezeu, asupra căreia a

© Biblioteca Spirituală

acţionat puterea formatoare. Aşa cum părul creşte pe pielea capului, care este total diferită de păr; aşa cum copacul ţâşneşte din pământul care este total diferit de el; aşa cum păianjenul îşi ţese pânza şi apoi se retrage, tot aşa şi materia muritoare se naşte din substanţa spirituală nemuritoare. Aşa cum este umbra în raport cu obiectul care îi dă formă, tot aşa este şi materia în raport cu spiritul. Toate lucrurile sunt ţinute laolaltă de pânza pântecului spiritual. Tiparul este acolo, dar forma este aici.

17:10. Natura este Spiritul lui Dumnzeu manifestat în materie, este forma spirituală care caută să se exprime în materie. Ea este creatorul, mijloacele prin care se creează, precum şi lucrul creat, deşi toate aceste lucruri sunt într-o relaţie de subordonare. Spiritul nu este Natura. Spiritul este sursa tuturor conştiinţelor, este cel ce experimentează plăcerea şi durerea. Când spiritul omului este în contact cu natura, el simte condiţiile veşnic schimbătoare ale Naturii.

17:11. Cel care înţelege că tot ceea ce se întâmplă reprezintă lucrarea Naturii şi că Dumnezeu vegehază asupra felului în care ea lucrează, înţelege adevărul. Natura nu este niciodată statică, ea este veşnic în mişcare. Omul este o creatură legată de lucruri veşnic schimbătoare. În marea balanţă, el oscilează între vrăjmaşii eterni – binele şi răul.

17:12. La moarte, simţurile pier, însă amintirile lor persistă. Spiritul rătăceşte liber prin Ţinutul Dimineţii, cu toate convingerile, dorinţele şi amintirile sale intacte. Cel care se înalţă se trezeşte ca dintr-un somn scurt şi îşi dă seama că a ajuns în Locul Sentinţei; acolo îl aşteaptă un trup, la fel de material ca şi acela pe care l-a părăsit.

CAPITOLUL XVIII - RUGĂCIUNEA LUI HAPU

18:1. „O, Stăpâne al Înţelepciunii, am fost pus la pământ de boală şi am fost lovit de toate nenorocirile care se pot abate asupra unui muritor. Niciun preot, niciun profet, niciun înţelept nu mă poate izbăvi, prin purificări sau ritualuri, de marea mânie care a coborât asupra mea. M-am rugat, am adus jertfe, am cântat la procesiuni, am plătit tributul cuvenit şi nu am înşelat pe nimeni. Însă deşi am făcut numai lucruri bune, toţi oamenii mă evită din cauza prezenţei răului în jurul meu şi din cauza umbrei nenorocului care pluteşte deasupra mea. Oare mintea mea se înşală, oare lucrurile pe care oamenii le consideră bune sunt de fapt rele în lumina înţelegerii Tale măreţe?”.

18:2. „Ogoarele şi păşunile mele sunt ca o femeie fără bărbat, iar eu caut cu sârguinţă în inima mea ca să-mi dau seama unde am greşit ca să am parte de o astfel de soartă. Să fiu eu oare prada puterilor şi a cauzelor aflate dincolo de înţelegerea mea? O, Dumnezeul meu, ilumineză-mi inima cu înţelepciune, aşa cum pavăza Ta glorioasă ne luminează cărarea de-a lungul zilei. Eu caut răspuns, ca să pot înţelege, însă tăcerea îşi bate joc de mine. Vorbesc din firidele tainice ale inimii mele şi spun: cum să comunic cu Dumnezeu; unde să-L caut, ce jertfe ar putea accepta? Îi întreb şi pe ceilalţi, dar aceia nu ştiu; caut povaţă la cei înţelepţi, însă ei îmi vorbesc în şarade. Mi se spune că răutatea mea este bariera care ne separă, dar ce am făcut eu ca să Te supăr? Cum aş putea eu, un simplu muritor, să am un efect negativ asupra divinităţii supreme? Dacă în ignoranţa mea am făcut vreun lucru care în ochii Tăi este greşit, nu l-am făcut cu intenţie; a fost vorba de o iluzie, de o neglijenţă, de o toană proastă sau de o băutură tare. Cei slabi sunt induşi în eroare de către cei puternici; chiar şi când dorm, oamenii sunt împinşi spre păcat. Prin urmare, O, Puternicule, trece-mi cu vederea greşelile. Cum să te chem, O, Dumnezeul meu, eu, cel care Te-am slujit bine, care sunt mereu loial şi iubitor, care am rămas statornic chiar şi când am fost asuprit şi copleşit de necazuri?”.

18:3. „Eu am credinţă, cu toate că simt şi îndoială, dar nu sunt descurajat. Pot vedea că este nevoie de amândouă ca omul să progreseze, căci cel ce nu le are pe amândouă se poate înşela cu uşurinţă. Deşi niciodată nu mi s-a dat vreun semn, eu nu sunt deprimat, fiincă am cunoscut pe cineva care s-a bucurat de toată splendoarea vederii interioare şi de capacitatea de a comunica. Dar în ce privinţă suntem noi diferiţi în ochii Tăi? Caut în inima mea cu sinceritate şi nu găsesc niciun mare rău pe care să-l fi făcut altora. Orice mică răutate pe care am săvârşit-o a

© Biblioteca Spirituală

fost din cauza pripelii minţii înfierbântate, a băuturii tari sau a neglijenţei. Nu am făcut niciodată rău vreunei fiinţe în mod intenţionat".

18:4. „Ce este acel lucru care există în om şi care trimite gândurile sale departe, ca să cerceteze necunoscutul? Cine este cel care a scăpărat scânteia vieţii şi i-a dat misiunea de a împânzi Pământul cu flacăra ei minunată? Condeiul este cel care aşterne aceste cuvinte, dar în spatele lui este mâna mea. În spatele mâinii este inima mea şi voinţa mea, iar în spatele lor este spiritul meu iubitor. Ce se află la celălalt capăt al lanţului care porneşte de la aceste cuvinte? Oare omul nu poate vedea că Tu eşti puterea care îi dirijează gândurile, fiindcă şi ele fac parte din Tine? Oare acest lucru se întâmplă deoarece interiorul nu poate vedea exteriorul, deşi exteriorul poate vedea interiorul? Sunt oare gândurile mele ca nişte fire încâlcite pe care nu le pot descurca? Deşi nu sunt scrib, scriu pentru că şi tatăl meu a scris, dar nu sunt un om învăţat. Oare lucrurile ascunse de mine sunt cunoscute de ceilalaţi oameni?"

18:5. „Indiferent cine dirijează gândurile omului, acestea nu sunt lipsite de îndoială. Se vede asta şi atunci când moare un om, pentru că unii spun că el continuă să existe, în timp ce alţii zic că nu mai există. O, Dumnezeul meu, care-i adevărul? Învaţă-mă; fă-mă să ştiu, ca să pot spune tuturor oamenilor. Există ceva înnăscut în om, care nu moare niciodată? Există în oameni o parte veşnică sau toţi sunt moştenitorii putreziciunii? Oamenii caută certitudini şi li se spune să aibă credinţă. Ei îşi doresc un Dumnezeu material, pe care să-l poată vedea, de aceea îşi fac idoli din lemn sau piatră. Oare acest lucru este chiar atât de rău? Oamenii au nevoie de o regulă de viaţă, ceva în care să creadă în mod absolut, ei vor sinceritate şi iubire".

18:6. „Nu Te pot învinovăţi, Dumnezeul meu, că ai întors spatele oamenilor, fiindcă ei au abandonat cărarea dreptăţii ce le-a fost arătată de către oamenii din vremurile străvechi. Adevărul nu mai este cu noi şi oamenii aleg cărările plăcute ale ignoranţei în locul celor mai austere şi mai folositoare. Pura închinare, care odinioară umplea acest ţinut şi îi călăuzea pe oameni, a căzut pradă celor lacomi şi ambiţioşi. Piatra ei unghiulară nu mai este viaţa riguroasă a slujirii pioase, care aduce cu sine revelaţia. Centrul ei nu mai este odaia întunecată a austerităţii, în care marile spirite caută lumina, ci fastul ceremoniilor elaborate, dar deşarte, şi al jertfelor zadarnice. Ritualurile sunt bine organizate, dar sterpe, căci au devenit doar o unealtă pervertită a preoţilor lipsiţi de scrupule. Templele s-au transformat în refugii pentru cei ce caută să evite încercările vieţii. Cum ar putea aceşti oameni să fie vreodată adevăraţi slujitori ai Dumnezeului meu? Unde poate găsi El slujitorii pe care nu-i găseşte printre ei? Eu văd şi înţeleg, dar, Dumnezeul meu, este greu pentru cineva ca mine care suferă să privească în faţă adevărul şi să nu simtă amărăciune. Oare şi eu, care nu am cerut să vin în acest loc al tristeţii, trebuie să sufăr pentru greşelile şi ignoranţa celorlalţi? Nu există o linie de separare între cei ce rămân loiali şi cei ce Te-au părăsit? Însă poate că totuşi înţeleg şi acest lucru, deoarece nu ni se spune oare că toţi suntem fraţi şi că ne ridicăm şi cădem împreună cu cei asemenea nouă?".

18:7. „Eu nu şterg cuvintele pe care le-am scris cu inima grea şi cu un spirit peste măsură de împovărat de durere şi nedumerire, căci prin ceţurile învăluitoare ale necazurilor eu percep o lumină slabă. Iată mesajul meu pentru cei care caută şi care ar putea fi aruncaţi în apele vijelioase ale deznădejdii şi disperării, contribuţia mea umilă la marea moştenire de înţelepciune: Dacă îl căutaţi pe Dumnezeu şi nu-L găsiţi, atunci vina este a oamenilor şi nu a lui Dumnezeu. Căci spiritul omului a zămislit ceva ce a astupat urechile omului veşnic din interior. Acesta este orbit de bandajele groase folosite la mumificare, constituite din ritualurile mormăite şi ceremoniile deşarte, şi este indus în eroare de ignoranţa şi ipocrizia preoţilor. Însă Dumnezeu este milostiv, căci cunoscându-i pe cei sortiţi la întuneric şi la o viaţă viitoare îngrozitoare, El revarsă asupra lor succesul şi norocul atâta timp cât sunt aici. Şi cunoscându-i pe cei sortiţi să trăiască printre Cei Slăviţi, El continuă să-i purifice şi să-i pună la încercare cu tristeţe şi necazuri, astfel încât slava lor să poată fi mai mare. Eu ştiu, căci atunci când mi-am declarat credinţa aşternând aceste lucruri, inima mea s-a umplut brusc de o lumină de nedescris, de o iluminare spirituală, aşa că acum cunosc dincolo de orice umbră de îndoială acele lucruri mai măreţe. Fiindcă şi eu sunt treaz".

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XIX - AL O SUTĂ TREISPREZECELEA MANUSCRIS

19:1. Funia care înconjoară barca este uzată pe jumătate. Mânerul lecticii s-a rupt şi este legat. Cadrul uşii este crăpat şi acoperit cu tencuială. Fiul meu cară nisip la capetele drumurilor, iar fiica mea stă acasă. Eu rătăcesc obosit printr-o pustietate spirituală, chinuit de mirajele amăgitoare ale Adevărului. Nimic nu este întreg, nimic nu este aşa cum trebuie.

19:2. Purtarea omului este întotdeauna corectă în ochii lui, însă ei îl înşală, şi dacă nu este călăuzit de lege se va rătăci. Unde este legea astăzi? Este oare ea acolo unde ar trebui să fie, săpată în inimile vii ale oamenilor? Sau este ceva scris pe un pergament înfăşurat şi aruncat cât colo? Noi facem din vieţile noastre ceea ce vrem; destinul ne face să tânjim după ceva, iar acel ceva îl putem ţese într-o formă frumoasă şi folositoare sau îl putem irosi încâlcindu-l şi învălmăşindu-l. Unde sunt astăzi meşterii ţesători?

19:3. Înţeleptul este acela care se îmbăiază în apele înţelepciunii, prostul este cel ce se bălăceşte în noroi şi mizerie. Fântâna înţelepciunii nu este un loc public, din care poate bea oricine, fără nicio deosebire. Intrarea ei este zăvorâtă pentru cei cu gura mare, dar ea se deschide pentru a-i primi pe cei calmi şi liniştiţi. Unde sunt astăzi oamenii cu firea calmă şi liniştită?

19:4. Nu este nevoie de cuvinte înţelepte sau de fraze frumos ticluite pentru a-i informa pe oameni că lumina soarelui o întrece pe cea a lunii sau că cel care a trudit în arşiţa zilei nu va sta în pat fără să adoarmă. Există însă lucruri experimentate de puţini oameni, care sunt necunoscute celor mulţi, şi de aceea ele trebuie explicate. Acestea sunt lucrurile spirituale, dar unde sunt astăzi cei care le-au cunoscut şi le-au experimentat?

19:5. În prezent, oamenii caută să culeagă de unde n-au semănat; doresc să aibă mai mult, dar dispreţuiesc efortul. Ei vor să profite de pe urma muncii altora, iar limbile neproductive se mişcă viguros, în timp ce mâinile iscusite sunt inactive. Oamenii trebuie să înveţe că din magazie nu se poate lua mai mult decât s-a depozitat. Unde sunt oamenii siguri pe ei, oamenii care vorbesc deschis, care ştiu ce spun, oamenii care existau altădată? Astăzi, dacă un măgar ar fi rege, oamenii ar rage.

19:6. Aceasta este ziua în care vorbele meşteşugite prosperă, dar ele sunt lipsite de substanţă; cad de pe buze şi se pierd în vânt. Cuvintele nopţii sunt îmbibate cu miere, însă când vin zorii ele se topesc odată cu roua dimineţii. Chiar şi cuvintele îndrăgostiţilor sunt plăcute pentru o zi; dar în ziua următoare se transformă în fiere amară. O, ce zile au existat odinioară, zile minunate, care acum au trecut, când cuvintele aveau substanţă şi un singur înţeles! Acum, zilele mele sunt lipsite de scop; se irosesc întinzând şi slăbind strunele lirei, iar cântecul pe care vreau să-l cânt rămâne mut în inima mea.

19:7. Eu nu caut să dobor răul, nu deplâng existenţa răutăţii. Acestea vor exista mereu, atâta timp cât omul rămâne muritor. Răutatea va prospera chiar şi în Casa lui Dumnezeu, căci nu a dat El legea care permite unei buruieni otrăvitoare să crească printre ierburile tămăduitoare? Eu nu caut vreo răsplată necuvenită şi nici nu consider că mi s-ar cuveni una datorită bunătăţii mele. Bunătatea este sămânţa pe care o sădim în solul vieţii muritoare de pe Pământ, pentru a secera mai apoi în lumina soarelui din Cer. Cu toate acestea, mi-ar face plăcere să am parte de o bucurie nediluată de tristeţe. Acum, chiar la fundul rarelor mele cupe cu bucurie stă drojdia tristeţii şi amărăciunii.

19:8. Nu am pregetat niciodată să vin în ajutorul săracilor şi al celor slabi. M-am supus mereu legilor lui Dumnezeul şi ale omului. Am cinstit mereu bunătatea în inima mea şi am citit necontenit Scrierile Sacre. Totuşi, nu am găsit niciodată acele lucruri care să se refere la bunăstarea muritorilor. Deoarece limba mea nu s-a răsucit pe la colţuri şi să se întoarcă iarăşi în gură, deoarece vorbele pe care le-am spus mi-au ieşit din inimă nediluate de vreun gând nelegiuit, deoarece i-am mustrat pe cei bogaţi pentru egoismul şi nechibzuinţa lor şi pentru activităţile lor deşarte şi lipsite de noimă, aceştia au devenit vrăjmaşii mei. Pentru că le-am cerut celor puternici să trăiască în conformitate cu legile pe care le susţin şi cu cuvintele sacre, am fost prins şi întemniţat. Când am protestat împotriva nedreptăţii ca să mă audă oamenii, am fost

© Biblioteca Spirituală

bătut cu nuiaua şi am fost însemnat pe piele ca unul care caută să distrugă stabilitatea ţinutului. Eu, cel care am încercat să fiu un exemplu de bunătate, să duc o viaţă dedicată Dumnezeului meu, să-i convertesc pe cei răi la dreptate, am fost declarat nelegiuit de lucrătorii răului. Cum vine asta, O, Dumnezeul meu? Se poate oare, ca spre nefericirea mea, să fi apreciat greşit valorile vieţii?

19:9. Eu, care am fost odinioară un om înstărit, acum sunt sărac; am fost lipsit de toate bunurile mele. I-am sprijinit pe cei oprimaţi să lupte împotriva celor puternici şi am întins o mână oamenilor simpli. Mi-am pus bogăţiile în balanţă, ca să compensez nedreptatea celor bogaţi. Care a fost răsplata mea din partea celor cărora le-am oferit ajutor şi sprijin? Oare nuşi bat ei joc de mine şi mă dispreţuiesc; nu îmi spun şi ei că sunt un prost? Mi se aruncă de milă nişte coji de pâine, dar nimeni nu mă numeşte prieten. Vorbesc oamenilor, dar ei încep să se agite şi îşi aduc aminte de nişte lucruri de care trebuie să se ocupe imediat. Când mă văd, oamenii grăbesc pasul şi se feresc din calea mea. Aşadar, a devenit oare bunătatea o năpastă pentru acest ţinut? Însă eu am căutat să îi întorc pe ceilalţi de la răutăţile lor şi să îi fac să înlocuiască faptele lor rele cu fapte bune. Am căutat să dau din nou valoare virtuţii, ca oamenii să o cinstească, nu doar ca pe un joc de cuvinte, ci ca pe o bogăţie păstrată în inimă. Însă oamenii râd de mine şi îmi spun, „*Acestea sunt lucruri în care credem şi noi, însă nimeni nu le poate respecta în totalitate. Ele nu reprezintă viaţa reală şi numai un prost renunţă la realitate pentru o umbră*".

19:10. Unde este locuinţa mea, nu este ea oare ocupată de unul care stoarce lacrimi de la văduve şi fură mâncarea orfanilor? Cel rău doarme pe un pat confortabil; cel drept îşi pune capul pe o piatră. Unde este mormântul meu? Nu-l aşteaptă el pe acela care calcă pe grumazul celor umili şi al cărui jug abia mai poate fi suportat de cei ce muncesc? Cel rău îşi contemplă sfârşitul cu mulţumire, căci îl aşteaptă un loc de onoare; oasele celui drept se vor amesteca cu cele ale câinilor şi vitelor.

19:11. Unde sunt slujitorii mei? Nu trudesc ei acum pentru unul care se poartă cu ei cu asprime, care se bucură văzând cum le curge sudoarea când muncesc? Cel rău stă pe scaune confortabile; se bălăceşte într-un belşug de lucruri bune. Cel drept stă pe vine în soarele arzător; se mulţumeşte cu câteva firimituri şi puţină apă.

19:12. Unde este soţia mea? Nu a fost aruncată în robie, nu este ea un obiect al abuzurilor şi distracţiilor? Nu este oare stăpânul ei un om care vorbeşte mult şi inutil, care îşi găseşte plăcerea în desfrânare? De câtă nefericire şi degradare are parte! Celui rău nu îi lipsesc desfătările şi serviciile oferite de femei; cel drept nu are parte nici măcar de un zâmbet de compasiune, de o mână care să-i atingă capul.

19:13. Unde sunt copiii mei, mângâierea şi consolarea unui bătrân? Oare nu muncesc ei cu amărăciune în suflet, răbdând dispreţul care a căzut asupra capului cărunt al tatălui lor cu o tărie morală de pe urma căreia nu câştigă nimic?

19:14. Cei răi îşi etalează bogăţiile şi îşi bat joc de copiii mei, zicând, „Toate acestea sunt ale noastre, ca să ne bucurăm de ele sau să le dăm altora după cum poftim, aşa că unde este răsplata voastră?". Cel drept nu are nici măcar o bucată de zdreanţă cu care să peticească veşmintele copiilor săi sau un dumicat cu care să le aline foamea.

19:15. Unde sunt averile mele, unde este moşia mea? Nu se bucură oare de ele cel avar şi înfumurat, omul şiret şi viclean, omul ipocrit şi amăgitor? Cei răi nu se gândesc la dreptate şi virtute; ei sunt îmbuibaţi şi îmbrăcaţi cu rafinament. Cel drept are doar o jumătate de veşmânt şi habar nu are ce va mai mânca. Este oare Pământul moştenirea celor răi sau a celor buni? Dacă pe Pământ bunătatea trebuie răspândită prin puterea exemplului, ce pot eu să fac? Dacă trebuie răspândită cu ajutorul cuvintelor, ce aş putea să spun mai mult? Dacă trebuie răspândită cu ajutorul armelor, poate un om neînarmat să lupte cu mulţimea?

19:16. Unde am greşit? Habar nu am, nu am niciun răspuns, cred, sper. Sunt un om bătrân copleşit de grijile unui om bătrân. Focurile tinereţii s-au stins, lăsând doar o cenuşă neplăcută. Când oamenii mă întreabă, eu le răspund: „*Nu ştiu*". Poate cineva să fie mai sincer?

© Biblioteca Spirituală

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

19:17. Ramotip, fiul pe care Yagob l-a avut cu Ilipa, fiica lui Pasineu, Căpetenia Gărzii Regale, l-a găsit pe drumul spre Basiros, unde se ducea să se întâlnească cu soţia supremă. Ramotip l-a luat şi l-a dus la Templul Flăcării lui Nozab; ajunsese acasă. Numele lui Ramotip va fi slăvit veşnic; acolo nu se găsea nici aur, nici argint.

19:18. El a venit la locul de acostare şi a găsit prieteni. Doar doi din Casa Doamnei de Sycamore rămân neclintiţi pe drumul aspru şi înspăimântător. Aceştia sunt protejaţi de mantia ei ilustră, sunt ascunşi la umbra ei. Manuscrisul lui este pus printre manuscrisele care vor dura veşnic; chiar dacă este ca o picătură în apa Nilului, el este ca un monument comemorativ. Numele său este scris în Marele Manuscris.

19:19. Succesul lui a constat în eşec. Încercând să îi schimbe pe alţii, s-a schimbat pe el însuşi. Fiecare strădanie l-a modelat pentru slavă. Pământul este aşa cum trebuie să fie; nu poate fi schimbat, însă dacă un om vrea să se schimbe pe el însuşi pentru propriul folos, atunci trebuie să încerce mereu să îl schimbe.

19:20. Mesajul acestei scrieri nu se referă la zădărnicie, ci la speranţă. Niciun om nu şi-ar fi putut făuri mai bine viitorul.

19:21. De atunci a mai trecut ceva vreme, însă lucrurile rămân neschimbate; cei buni suferă, iar cei răi prosperă. A cui este vina? Evident că nu a lui Dumnezeu; omul a contribuit la această stare de lucruri. Tot ce s-a construit prin forţă va fi doborât prin forţă şi reconstruit. Cei buni au fost prea pasivi. Ridicaţi-vă din genunchi şi priviţi vrăjmaşul în faţă. Daţi o lovitură pentru Dumnezeu şi pentru cei buni.

CAPITOLUL XX - COMENTARIUL CĂLUGĂRULUI ASTORUS

20:1. Din zilele Celor din Vechime s-au auzit lamentările şi bocetele celor descurajaţi, iar aceştia întreabă vânturile, „Unde am greşit, că ne rugăm la Dumnezeu şi nu primim niciun răspuns?”. Ei îşi trâmbiţează bunătatea şi virtuţile şi pe urmă se întreabă de ce nu au fost răsplătiţi. Aşa că sunt nemulţumiţi şi nu ştiu unde să caute răspuns.

20:2. În generaţia aceasta a noastră, oamenii au fost jefuiţi de moşiile lor de nişte străini războinici, iar femeile lor au fost batjocorite de bărbaţi care au învăţat să mânuiască armele. Bunurile lor au fost vândute pentru a plăti plăcerile lumeşti ale celor ce se desfată cu lucruri de pe Pământ, iar familiile lor au fost obligate să satisfacă plăcerile trupeşti ale războinicilor desfrânaţi.

20:3. În groaznica lor disperare au căutat să îl învinuiască pe Dumnezeu, că nu îi loveşte pe răufăcători şi că aparent îi răsplăteşte pe cei ataşaţi de lume. Oare unde au greşit? Acest ecou răsună pe coridoarele veacurilor.

20:4. Aceia au greşit pentru că au lăsat în seama lui Dumnezeu lucrurile pe care ei, ca veghetori ai lui Dumnezeu pe Pământ, ar fi trebuit să le facă. Mulţimea oamenilor este cea care permite ca răul să prospere în mijlocul ei. Bocetele lor se ridică la Cer şi imploră oştirile să îi ajute, însă cu mult mai bine ar fi să invoce fermitatea şi dârzenia lor şi să ducă lupta cea bună, să facă să domnească binele şi dreptatea.

20:5. Tot ce este în neregulă cu lumea este din cauza oamenilor, aşa că dacă răul păşeşte pe Pământ, înseamnă că el este rezultatul atitudinii şi faptelor oamenilor. Prin urmare, oamenii sunt cei care trebuie să compenseze dezinteresul lor şi faptul că nu depun niciun efort. Dacă oamenii aleg să trăiască în nedreptate, atunci răufăcătorii vor fi cei răsplătiţi, însă aceasta nu este voinţa lui Dumenzeu, ci a omului.

20:6. Dacă oamenii se vaită şi sunt dezamăgiţi de felul în care se prezintă lucrurile, atunci mai degrabă trebuie să acţioneze decât să se roage. Nu vă rugaţi să primiţi ajutor divin, ci să aveţi un braţ puternic, o mânie dreaptă şi multă hotărâre. Evanghelia disperării este pentru cei slabi.

20:7. Dacă răul a fost impus cu sabia, este pentru că săbiile celor buni au fost puţine şi

© Biblioteca Spirituală

slabe. Cei care îi înfăţişază jalba lor Dumnezeului Măreţ, cerându-i ajutor, trebuie să se asigure că au făcut tot ce depinde de ei. La forţă trebuie să răspundă cu forţă, iar acolo unde numărul lor este mic, trebuie să se lupte pe ascuns, însă lupta trebuie să primeze. Aceasta este legea pe care au ignorat-o, aşa că pentru Cel Preînalt lamentările lor sunt ca o duhoare.

CAPITOLUL XXI - LUPTA DE NOAPTE

21:1. Omul agitat, cel puternic şi neînfricat, cel slab aflat în căutarea plăcerilor, copilul încăpăţânat al Mamei Pământ, este o creatură de câteva zile, care trebuie să trudească şi să sufere. Are multe griji şi trebuie să muncească. El se trezeşte pe Pământ ca o floare ce se deschide pentru a privi zorii; întâmpină viaţa aşa cum petalele care se desfac întâmpină răsăritul. Apoi, aşa cum floarea se ofileşte când apune soarele, tot aşa şi viaţa lui se scurge pe măsură ce se apropie vremea plecării sale. Vântul bate prin locurile pe unde el a hoinărit; apoi se duce şi nu-l mai cunoaşte. Nu mai rămâne nimic altceva decât o amintire efemeră, care se va îndepărta şi ea, apoi totul ia sfârşit. O fiinţă muritoare a trecut ca o umbră, zăbovind pentru o clipă în lumina vieţii. Un om a trecut ca umbra unui nor peste faţa Pământului şi abia dacă a lăsat câteva urme. O simplă mână de ţărână a fost ridicată de vânturile vieţii pentru a pluti vremelnic în aerul nemişcat al Pământului, ca apoi să cadă din nou în locul de unde a venit, în îmbrăţişarea mamei sale. Viaţa, efemeră ca o umbră, vine în zori şi pleacă odată cu întunericul serii. Ea este un lucru lipsit de substanţă, o umbră născută în lumina soarelui. Asemenea unei păsări, ea agită puţin praful, după care trece, iar praful rămâne inert, ca şi cum nu s-ar fi mişcat niciodată.

21:2. Gândiţi-vă de unde a venit omul. Locul lui de origine este ca o groapă de lut unde oamenii trudesc ca să scoată materia primă folosită de olar. O bucată de lut este desprinsă şi scoasă afară; ea vine din întunericul gropii la lumina zilei. La fel se naşte şi omul. Lutul este aruncat pe roată şi învârtit; roata este viaţa. Roata se învârte şi lutul moale capătă formă. Dacă forma este bună şi plăcută vederii va fi păstrată şi preţuită. Dacă forma nu este bună va fi dată deoparte, va fi lepădată şi nedorită, devenind un lucru inutil. Olarul este omul, iar lutul este sufletul lui. Roata este viaţa.

21:3. Viaţa omului muritor trece foarte repede. Chiar dacă se măsoară în zile şi ani, totuşi el trăieşte de la o clipă la alta şi nu ştie dacă mai are zile puţine sau multe pe care să le irosească sau să le folosească bine. Oare totul este inutil, totul este zadarnic? Oare viaţa, odată ce a trecut, poate să fie ca şi cum n-ar fi fost niciodată? Oare zilele omului nu sunt nimic altceva decât nişte adieri de vânt printre copaci sau nişte urme de peşti în apă?

21:4. Zilele omului sunt ca un vânt puternic ce împinge o corabie către port. Călătoria se va sfârşi curând; finalul este aproape. Omul ajunge la destinaţie slab şi ostenit, cu picioarele grele şi lipsit de puteri. Soarele apune; noaptea vine grăbită tiptil-tiptil, noaptea se adună în resturile zilei, iar călătorul căruia îi este dor de casă îşi găseşte pacea. Muncile zilei au luat sfârşit şi meşterii îşi pun jos uneltele şi pleacă unul câte unul, fiecare pe drumul lui, şi nimeni nu-i mai vede. Femeile cu pielea albă se retrag înăuntru; podoabele lor aurite rămân la intrare, privirile lor strălucitoare nu mai ademenesc pe nimeni. Întunericul care se îngroaşă umbreşte fereastra, iar obloanele protectoare se închid. Vântul nopţii caută uşa instabilă şi o face să tremure. Briza murmură printre zăbrele şi şopteşte pe la streşini. Înăuntru, totul este tăcut şi sigur, însă cei pe care i-a prins noaptea se agită prin întunericul de afară, care devine din ce în ce mai dens. Stăpâna şi slujnicele se retrag în locurile lor de odihnă. Bărbaţii moţăie lângă luminile de noapte, cu slujnicele lor în apropiere, având pleoapele grele şi acordând puţină atenţie îndatoririlor lor.

21:5. În afara locuinţei, întunericul gros se adună; freamătul vieţii s-a potolit. Mantia neagră se strânge în jurul călătorului cu picioarele ostenite, care se apropie de sfârşitul călătoriei ce-l duce la locuinţa sa veşnică. El soseşte şi intră prin porţile primitoare cu un mare oftat de uşurare. Îşi scoate veşmintele murdare de praf şi se cufundă în patul moale al uitării. Pribeagul este acasă. Capul obosit şi încărunţit şi-a găsit locul de odihnă.

21:6. Acum, flacăra care altădată ardea şi strălucea atât de puternic nu mai există. Lampa s-a stins, iar lumina ei mângâietoare a dispărut. Vasul de pământ cade pe podea; se sparge şi se

© Biblioteca Spirituală

împrăştie, şi odată cu trecerea zilelor se va întoarce în ţărâna din care a fost scos. Acel ceva care a fost aprins de o scânteie din flacăra veşnică s-a întors în locul în care a fost zămislit. Acel ceva care a fost ridicat din ţărână s-a întors în locul din care provine. Totul este ca şi cum nu ar fi fost niciodată.

21:7. Toţi cei ce sunt din acelaşi sânge se întorc în aceeaşi casă; fiul capricios şi fiica desfrânată sunt bine întâmpinaţi acolo, oricât de scurtă ar fi şederea lor. Cine dintre oameni ştie ce mişcă spiritele oamenilor; şi cine înţelege adevărata natură a venirii sale acasă?

21:8. Pentru un timp foarte scurt, omul este ridicat pe aripile vieţii aşa cum se avântă şoimul către soare. Apoi, zborul în văzduh se sfârşeşte; el coboară, îşi strânge aripile şi caută singurătatea şi tăcerea locului său de odihnă.

21:9. Toate lucrurile lumeşti au un sfârşit, şi toţi oamenii trebuie să vină în cele din urmă în locul stabilit. Niciunul nu are destul aur sau suficiente comori pentru a-şi cumpăra fie şi o zi. Nu există cale de întoarcere; este un loc de unde nu se mai poate pleca. Aici, regele şi robul sunt la fel. Aici, aceştia stau unul lângă altul şi nimeni nu poate spune cine a fost omul cu rang înalt şi cine a fost omul simplu. Lucrul care îi deosebeşte acum nu este unul pământesc, cu toate că acolo a fost dobândit.

21:10. Aşa cum apele se retrag de pe uscat în albii şi din albii în râu, care le va purta către marea cea mare şi verde, tot aşa şi omul se va scufunda în uitare şi nu va mai veni niciodată pe pământ ca el însuşi. El a plecat de pe Pământ pentru totdeauna, s-a dus înapoi în locul de unde a plecat, înapoi la căminul lui veşnic.

21:11. Eu tremur şi mă tem. Ce om nu are îndoieli? Ce om poate spune cu o convingere izvorâtă din cunoaştere, „Sunt sigur de acest lucru”. Părinţii noştri din vechime şi Cei Născuţi de Două Ori erau convinşi, însă eu nu sunt decât un biet scrib care şi-a dedicat viaţa împlinirii credinţei sale. Nu am căutat şi nici nu am primit vreo răsplată semnificativă, însă am fost mulţumit. Probabil că această mulţumire m-a dus la pierzanie. Sunt ca un vas plin cu o băutură care nu îi aparţine sau ca un cufăr care conţine o comoară pe care nu o poate folosi.

21:12. Ce ochi pot vedea în întunericul din mormânt? Ce răsuflare agită ţărâna cea grea? Ce floare a iubirii înfloreşte acolo? Ce glas poate să răsune în acea tăcere? A existat oare vreo lucire care să lumineze întunericul apăsător? S-a ridicat vreodată vreo amintire care să înmoaie acel mediu rigid? Omul bătrân este dojenit de gândurile sale atunci când a lăsat în urmă siguranţa tinereţii. Tinereţea traversează valea însorită fără nicio grijă, însă bătrâneţea intră în peştera întunecată a îndoielii.

21:13. Ce fel de stele înconjoară bolta care stă deasupra? Ce tovarăş uşurează povara nopţii fără sfârşit? Ce şoaptă străpunge singurătatea întunecată? Câţi oameni adormiţi stau înfăşuraţi în tăcerea prăfoasă? Al cui glas îi va trezi şi în ce zi din viitor? Cu ce cuvinte de salut vor fi chemaţi? Eu nu pot şti aceste lucruri. Totuşi, caut prin vechile scrieri şi mă încurajez, căci cei ce le-au scris posedau o anumită cunoaştere. Erau lucruri pe care ei le ştiau, dar care în zilele noastre s-au pierdut. Adormiţii nu dorm, căci vremea lor a trecut, şi nu a fost socotită aşa cum oamenii socotesc zilele şi ceasurile; ei s-au trezit ca şi cum până atunci ar fi dormit. S-au trezit în ziua destinului lor, fie pentru un viitor de slavă luminoasă, fie pentru unul de ruşine deznădăjduită şi de lipsă a formei.

21:14. Nu pot adăuga nimic la scrierile măreţe pe care le am în păstrare, căci eu nu sunt altceva decât un instrument care scrie. În inima mea nu se ridică niciun fel de gânduri sublime, şi nu vreau să împărtăşesc altora lipsa mea de încredere. Slujesc cât de bine pot, ca un paznic şi un om care transmite înţelepciunea vremurilor vechi. Lucrez în locuri tainice şi ascund în pieptul meu o viaţă secretă. Aceasta este o epocă a nefericirii şi a rătăcirii, când corupţia păşeşte cu aroganţă prin întregul ţinut şi sufletul omului înoată precum un peşte întrun ocean al păcatului şi se bălăceşte precum un porc în mâlul mlaştinii poftelor trupeşti. Este o epocă în care sufletul este permanent în primejdie. În aceste vremuri de vicisitudine, lucrările bune, credinţa şi înţelepciunea spirituală nu au nicio valoare. Cei care îi educă şi îi călăuzesc pe oameni îi induc în eroare cu cuvinte amăgitoare şi cu o purtare plină de ipocrizie. Aceştia au inima coruptă, iar ochii lor sunt orbi la fărădelegile pe care le comit. Faptele pe care le săvârşesc în numele

© Biblioteca Spirituală

dreptăţii sunt ca nişte gunoaie care murdăresc apele limpezi. Bunătatea, care poate altădată înflorea în interior, se ofileşte, iar spiritele lor sunt ca nişte coji uscate şi zbârcite. Lăcomia celor cu rang înalt este fără limite, de aceea îi asupresc pe cei săraci mai mult decât aceştia pot îndura. Iau laptele de capră de la cei orfani şi confiscă măgarul văduvei că nu şi-a plătit datoria. În scrierile celor înţelepţi se spune; „Ce semeni, aia culegi", însă în zadar caut să constat acest adevăr în zilele noastre. Oare este un lucru mai presus de înţelegerea mea? Totuşi, eu trebuie să transmit nealterată comoara ce mi-a fost încredinţată. Îi las pe cei mai înţelepţi să înţeleagă ceea ce vor din aceste lucruri, care până acum s-au dovedit a fi o hrană săracă pentru un stomac gol şi o învelitoare rece pentru singurătatea nopţii. Cu toate acestea, ele mi-au oferit o minunată alinare, aşa că nu sunt nemângâiat. Din când în când să vă gândiţi şi la mine, acum când sunt ţărână, iar voi sunteţi aşa cum sunt eu în prezent. Dacă sunteţi mai înţelepţi şi aţi rezolvat aceste probleme care mă nedumeresc, să nu mă priviţi cu dispreţ, fiindcă eu sunt copilul epocii mele. Oricât de măruntă este ofranda mea, ea este tot ce pot să dau, pentru că mai mult nu sunt capabil.

21:15. Acum, când zilele i se împuţinează şi îşi aşteaptă destinul, slujitorul vostru vă salută.

CAPITOLUL XXII - MANUSCRISUL DOAMNEI NEFERMAKET

22:1. Cine ştie ce secrete şopteşte apelor vântul mângâietor al serii? Sau despre ce mistere discută marinarii regelui cu luna, atunci când trece pe cerurile nopţii. Ce cuvinte sunt în cântecul lăcustei şi cine aude cum vorbesc copacii? Viaţa este o vistierie de lucruri tainice. Cu atât de multe mistere şi cu atât de multă frumuseţe în jurul lor, oare de ce inimile oamenilor preferă lucrurile meschine?

22:2. Frumuseţea este a mea. Ea mă slujeşte ca o servitoare, dar mă şi limitează ca un paznic. Ce folos mi-a adus mie frumuseţea? Nu s-a dovedit ea a fi o prietenă de faţadă, o închisoare şi nu un palat? Oare mi-a umplut inima de bucurie sau mi-a umplut-o de tristeţe?

Eu sunt vândută ruşinii şi degradării, aşa cum o roabă este vândută pentru a deveni servitoare. Eu, care am sânge regal, care sunt egală în rang cu toate femeile de viţă nobilă născute în acest ţinut, sunt mai prejos decât o prostituată jalnică ce pândeşte pe străzile umbrite şi se vinde pentru o bucată de pâine. Ce sunt podoabele pe care le am pe frunte şi pe gât decât nişte simboluri ale ruşinii mele? Ce sunt brăţările de aur şi argint de pe mâinile şi picioarele mele decât nişte lanţuri ale umilinţei? Ce altceva sunt veşmintele fine care îmi învelesc trupul ruşinat decât nişte lucruri care îmi arată preţul? Într-adevăr, cu cât o femeie ocupă o poziţie mai înaltă, cu atât mai rău va cădea.

22:3. În copilăria mea luxoasă am fost încântarea preţioasă şi răsfăţată a ochilor tatălui meu, regina minoră a casei sale. Când am păşit pragul fecioriei, mari muzicieni au compus cântece sensibile la instrumentele lor minunate, cu corzi moi, prin care mi-au preamărit frumuseţea. Şi n-au spus ei despre mine, „Ea este floarea supremă a frumuseţii, esenţa fameculuiui fecioresc, reflexia frumuseţii desăvârşite?". Care erau cuvintele cântecelor lor; oare nu acestea, „Ea este minunata încarnare a spiritului însufleţitor al iubirii inocente, care a fost trimis să locuiască pe Pământ, printre oameni, pentru a-i pune la încercare şi pentru a fi desfătarea sau osânda lor"? Ce s-a întâmplat astăzi cu toată această promisiune? M-am vândut pentru o uniune lipsită de iubire, care îmi îmbracă inima cu hainele ruşinii.

22:4. Pe dinafară sunt acoperită cu podoabe nepreţuite şi cu simboluri ale puterii, însă pe dinăuntru sunt spânzurată cu lanţurile degradante ale umilinţei feminine. Măcar să fi fost o femeie nesimţitoare, care să nu-şi dea seama de profunzimea propriei degradări! Niciun blestem nu poate fi mai mare pentru o femeie decât acela de a fi iubită doar pentru frumuseţea ei, cu excepţia celor care sunt doar frumoase şi atât. Însă chiar şi atunci, poate este mai bine ca o asemenea frumuseţe să îmbrace un lucru mort, care nu reacţionează. O, ce blestem să fii frumoasă, dar să nu fii iubită, să fii iubitoare, dar să nu fii iubită, să fii dornică, dar să nu fii dorită! Ce altceva sunt eu, decât un giuvaer al statului, o jucărie drăguţă care încântă privirea? O,

© Biblioteca Spirituală

adevărata iubire este să pui pe jar inima unui bărbat adevărat! Oare o femeie frumoasă poate cunoaşte vreodată iubirea adevărată? Poate să fie sigură de ea? Cum poate şti că este iubită pentru ea însăşi şi nu pentru frumuseţea ei?

22:5. Oamenii îmi spun, „Cum poate fi nemulţumită cea care are totul?". Într-adevăr, sunt mai frumoasă decât cele mai multe dintre femei, am bogăţii nenumărate, sunt mai puternică şi am o poziţie socială mai înaltă decât toate celelalte. Sunt invidiată de toată lumea. Însă îmi lipseşte acel ceva pe care chiar şi cei mai săraci păstori îl pot avea. Aş schimba locul bucuroasă cu cea mai puţin importantă slujnică a mea, dacă ar fi iubită cu adevărat. Să fiu eu oare nemulţumită pe nedrept, că am atât de multe şi tânjesc după un singur lucru care îmi lipseşte? Nu mă judecaţi, decât dacă îmi puteţi citi inima şi dacă cunoaşteţi chinul unui depozit plin de afecţiune nedorită.

22:6. Nu spuneţi că cu o frumuseţe ca a mea aş putea avea pretenţii la inima oricărui bărbat. Căci oare aş putea să o cer cu demnitate? Aş putea să o iau cu sinceritate? Ce credeţi voi, că eu am nevoie de un bărbat sau de iubire? O îmbrăţişare moartă şi goală nu va fi de ajuns, eu nu sunt o căţea în călduri. Cum să degradez măreţia iubirii pentru a mă bucura de o plăcere trecătoare, căci în felul acesta aş fi nevrednică chiar de acel lucru după care inima mea tânjeşte. O, nefericito, care ai atât de multe, dar îţi lipseşte tot ceea ce-ţi doreşti! Tristă este soarta celei care, tânără fiind, trebuie să privească dincolo de mormânt ca să-şi vadă scopul!

22:7. Eu lucrez sub povara frumuseţii. Adesea am auzit această întrebare nerostită, „*Poate oare o femeie atât de frumoasă să iubească vreodată cu adevărat sau dragostea ei este nestatornică precum capriciile unui fluture?*". În inima mea sunt lacrimi, căci mă plâng pe mine însămi, „Poate oare o femeie frumoasă să cunoască iubirea adevărată? Da, poate, însă va fi vreodată sigură de ea? Mesenita nu era nici frumoasă, nici deşteaptă, însă nu s-a îndoit niciodată că este iubită cu adevărat şi nici nu a avut motive să se îndoiască. O, ce femeie norocoasă!

22:8. De ce se crede că femeile frumoase sunt capricioase şi că sunt ca nişte capcane unse cu miere, care îi ademenesc pe bărbaţi şi îi fac să sufere? De ce alte femei caută să fie ispititoare? Ce a spus Gilapi despre Meritari? Că este o ispititoare ce îşi etalează frumuseţea şi îi provoacă pe toţi bărbaţii să vină şi să ia acel lucru pe care orice femeie îl păzeşte cu străşnicie. Cât de greşit! O femeie cu adevărat frumoasă nici nu-şi etalează frumuseţea în faţa bărbaţilor, nici nu o foloseşte pentru a-i ispiti, căci în felul acesta ea se împuţinează. Frumuseţea, la fel care bogăţiile şi puterea, înseamnă o mare răspundere şi o mare povară, şi vai de femeia care nu are puterea să o ducă în spate. Dar spre deosebire de bogăţii şi putere, puţină pregătire şi puţină învăţătură îi pot fi de folos ca să-şi atingă scopul. Aşadar, de ce să o învinuim pe posesoarea ei când de fapt s-a folosit de ea în mod nechibzuit?

22:9. Oare bărbaţii care iubesc cu adevărat au parte vreodată de iubirea unei femei frumoase? Experienţa spune că nu. Dar, cu siguranţă, că datoria unui bărbat adevărat şi a unei iubiri adevărate trebuie să fie iubirea necontenită pentru o femeie frumoasă. O, dacă un bărbat m-ar putea iubi doar pentru mine însămi şi nu pentru minunata copertă care mă ascunde! Unui astfel de bărbat eu i-aş da o iubire nemuritoare, o iubire veşnică, căci aceasta nu ar depinde de trupul care se ofileşte şi piere. Acela ar câştiga singura iubire adevărată, iubirea care uneşte un spirit de un alt spirit. Ceea ce uneşte un trup de un alt trup nu este iubire, nu este nici măcar o imitaţie a acelei iubiri. În definitiv, ce altceva este frumuseţea decât o cutie de bijuterii care ascunde nestemata din interiorul ei? Dar, vai, adeseori cutia este goală, căci nestemata lipseşte, aşa încât frumuseţea este doar un lucru de faţadă şi nimic mai mult!

22:10. Surorile mele, să nu mă invidiaţi, căci pentru mine viaţa şi-a pierdut savoarea. Nu sunt nici mulţumită, nici fericită. Fie să am parte de un nou început şi lucrurile să fie altfel!

CAPITOLUL XXIII - AL O SUTĂ DOUĂZECI ŞI DOILEA MANUSCRIS

23:1. O, Egipt, pământ negru şi fertil înconjurat de câmpii roşii, ce ai făcut acum? Teai depărtat de lumină ca să rătăceşti în semi-întuneric. Te-ai ataşat de zei ce nu sunt altceva decât spirite ale oamenilor, care locuiesc în lemn şi piatră. Ce pot face aceştia pentru om?

© Biblioteca Spirituală

23:2. Dumnezeul cel Măreţ şi Autocreat ţi-a dat tot ce ai. Oamenii din Apus nu te pot asupri, oamenii din Miazăzi nu-ţi pot face rău, iar oamenii din Răsărit nu îţi pot porunci. Locuitorii ţinuturilor de jos sunt în puterea ta.

23:3. Nu întoarce spatele adevăratului Dumnezeu; El este cel ce ţi-a dat podoaba apelor şi a ţinuturilor verzi. El te-a zidit în mijlocul apelor rodnice. El îţi trimite revărsările fertilizatoare la timpul lor, el îţi dă apele minunate şi pline cu peşti care te hrănesc, precum şi apele întunecate ce fertilizează păşunile şi pomii fructiferi. Tu nu eşti ca alte ţinuturi.

23:4. Hotarele tale se întind până la oamenii din Răsărit. A cui Mână le opreşte înaintarea? Hotarele tale sunt închise pentru oamenii sălbatici de dincolo de terenurile cultivate. A cui Mână îi ţine pe loc? Iar apele dinspre Miazănoapte nu sunt ele asemenea unui zid?

23:5. Să nu-L uiţi pe Dumnezeul din interiorul zeilor tăi; El este inima şi sufletul ţinutului. El te-a salvat de toate nenorocirile Celui Întunecat în zilele care au trecut. Slujitorul lui este marele luminător al zilei, pe care Dumnezeu ţi l-a dat ca să poţi trăi în lumina lui.

23:6. El ţi-a întunecat chipul, ca să nu fie sterp ca celelalte ţinuturi. El alungă norii de pe fruntea ta. Îi porunceşte vântului răcoros dinspre Miazănoapte să îţi mângâie obrajii. Întradevăr, eşti privilegiat printre popoare şi eşti ţinutul cel ales.

CAPITOLUL XXIV - UN MANUSCRIS EGIPTEAN TIMPURIU

24:1. Meşter al cuvintelor lui Dumnezeu şi învăţător al scrisului. Mare Scrib al Domnului tău, slujitor credincios al unui stăpân nobil. Fost Păstrător al Scrierilor Regale, al cărui străbunic a fost Vechilul Marelui Faraon. Adept al Celui Înţelept, a cărui înţelepciune şi bunătate revelează Esenţa Divină. Fiu al Maestrului Ceremoniilor Secrete, Căpitan de corabie în călătoria către Insulele din Mările Exterioare. Fie să trăieşti veşnic şi să fii sănătos şi prosper, şi fie ca viaţa să reverse asupra ta toate lucrurile ei bune! Fie ca Spiritul Protector să îşi întindă aripile asupra ta şi fie ca răsplata pe care o vei primi în lumea de apoi să fie peste aşteptările tale! Fie ca slujitorii tăi să care cu râvnă nisipul pentru ogoarele tale şi fie ca forma ta din Locul Nevăzut să fie cea a unui zeu. Şi pentru fraţii mei întru înţelepciune, care urmează Cărarea Secretă, fie ca drumul vostru să fie neted şi să vi se ridice jugul de pe gât! Fie să trăiţi veşnic în Palatele Cereşti!

24:2. În luna apelor mari, când oamenii încă jeleau plecarea tatălui Faraonului, iar marile porţi rămâneau zăvorâte pentru călători, corăbiile erau pregătite şi smolite, şi totul se făcea după porunca regelui. Numai cel ce ne dirija mişcările ştia care sunt pregătirile din interiorul pregătirilor.

24:3. Apoi, am fost transportat în locul de acostare într-un scaun înalt de abanos, încrustat cu aramă, ale cărui mânere din lemn de *chesenam* erau înfăşurate în piele de vacă. Şi am fost dus pe corabia care venise încărcată cu marfă din ţinutul Pontas: cozi de leu, piei de vacă, mirodenii, fildeş brut şi prelucrat, abanos, uleiuri şi vopesele. Din ţinutul Egiptului, aceasta lua aramă prelucrată, ulcioare, pânză de in şi podoabe pentru bărbaţi şi femei. Erau şi unelte pentru locuinţe, borcane cu cereale, bere, pietre şi diferite obiecte produse de meşteşugari.

24:4. M-am urcat la bord şi am fost întâmpinat aşa cum se cuvine, căci faima mea ajunsese acolo înainte să sosesc. Eu sunt un om care rezistă oricărui atac, care nu tremură atunci când se confruntă cu o criză şi care nu fuge din faţa vrăjmaşului. Braţul meu este viclean în luptă şi nu loveşte niciodată de două ori pentru a ucide.

24:5. Pe corabie erau oameni din Kadanas, un grup de bărbaţi cu o înfăţişare fioroasă şi plini de curaj. Vasul avea o lungime de o sută cincizeci de coţi fără zece şi o lăţime de cincizeci de coţi. Împreună cu noi erau o sută cincizeci de oameni ai mării. Cealaltă corabie care ne însoţea avea o lungime de o sută de coţi şi o lăţime de treizeci de coţi, şi pe ea erau nouăzeci de oameni ai mării. Am trecut de Kabas şi am navigat spre Akar, unde se află două porturi, pentru a aştepta veşti din partea lui Shumar. Am lăsat în urmă cetatea lipsită de apă, care stă sub stelele fără odihnă, şi am ajuns la Nasen, unde am rămas la posturile noastre timp de trei zile.

24:6. Marea s-a înălţat până sus; apele s-au ridicat mânioase. Ne-am îndreptat spre

© Biblioteca Spirituală

Miazănoapte şi nu am pierdut decât o singură navă, care s-a scufundat. Eu am biruit cu viclenie apele furioase, iar norii s-au dispersat datorită iscusinţei mele. După multe zile, am ajuns pe pământ în tihnă; nu am fost aruncaţi pe ţărm. Niciun om nu s-a apropiat de noi atunci când am bătut în pământ stâlpii de care ne-am legat corabia. Am ridicat temple şi nimeni nu ne-a contestat drepturile. Dumnezeul acelui loc l-a primit bine pe Dumnezeul nostru.

24:7. Apoi, am mers pe uscat în ţinutul Sedek, care se întinde dincolo de Takse, şi mam dus la stăpânul Torka, un egiptean, al doilea născut dintre cei doi gemeni măreţi care au condus poporul Mayga. Aici sunt munţi înalţi şi copaci uriaşi, iar noaptea se aude răgetul leilor.

24:8. Acelaşi stăpân Torka este cel al cărui tată, aflat acum în port, şi-a dus corabia la miazăzi de Pontas, spre Ofir, şi mai departe spre apus, dincolo de Kindia, până în ţinutul Bemer. El s-a întors după ce apele s-au ridicat de patru ori şi au scăzut de trei ori, iar tristeţea a lăsat loc bucuriei. Acesta s-a dus până la marginea marelui cerc, acolo unde se văd focurile Lumii de Dincolo şi unde oamenii sunt fraţii piticilor. El a fost acela care l-a adus cu el pe marele uriaş păros, care se odihneşte împreună cu Thosis.

24:9. Acum, stăpânul meu are vârsta de o sută zece ani. Dintre toţi oamenii lui, numai eu înţeleg cuvintele tainice ale zeilor şi căile secrete. Numai eu cunosc scrierea din interiorul scrierii. Numai eu cunosc natura Stăpânului Palatelor Cereşti. Prin urmare, cuvintele lui Dumnezeu ajung la voi prin mâna slujitorului Dumnezeului Măreţ, care este Paznicul Cărţii. Astfel, puteţi afla tot ce li s-a dezvăluit celor care au dormit în Casa Zeilor.

24:10. Păstraţi scrierile exact aşa cum sunt acum pentru copiii voştri şi pentru copiii copiilor voştri. Nimic nu este desăvârşit pe un Pământ nedesăvârşit, însă învăţătura care se revarsă din inima lui Dumnezeu şi ajunge la noi este cea mai apropiată de desăvârşire. Apele pure sunt murdărite chiar de vasul nedesăvârşit şi murdar care le adună.

24:11. Aşa cum e scris, tot aşa să fie copiat. Aşa cum e scris, aşa să se facă.

CAPITOLUL XXV - CÂNTEC DE JERTFĂ

25:1. Au venit la mormânt ca nişte jefuitori; au venit pe timp de noapte. Erau ca nişte hoţi care săvârşesc fapte rele profitând de întuneric. Au venit ca nişte creaturi ale nopţii ce se tem de lumină.

25:2. Pe Rasmus l-au ucis în anticameră; el a murit nu din cauza loviturilor pe care le-a primit din faţă, ci din cauza cuţitului pe care i l-a înfipt în spate majordomul. Oameni răi pândesc şi înăuntru şi afară. El a murit în floarea maturităţii sale, iar spiritul său nu a rămas neînsoţit în călătorie.

25:3. Pe Neferlehi au luat-o şi au dus-o cu ei. S-a dus mândră şi onestă să moară întrun loc murdar din cauza cârligelor groaznice ale torţionarilor. Marea ei frumuseţe va trăi pentru totdeauna în Palatele Veşnice. Aceasta va întrece strălucirea soarelui şi va învălui inima ca slava palidă a razei de lună.

25:4. Pe fiul lui Rasmus şi pe copiii lui i-au ucis şi i-au torturat, iar locuinţa lui au pângărit-o şi au lăsat-o în ruină. Au căutat în interiorul zidurilor ei locuinţa Dumnezeului Măreţ, dar nu au găsit-o. Cărămida şi piatra nu pot făuri o locuinţă pentru Dumnezeul Cel Adevărat, însă aceia erau nişte oameni orbi. Nu puteau vedea ceea ce se afla chiar în faţa ochilor lor.

25:5. Frumuseţea şi tăria au fost distruse. Iubirea care altădată împodobea Pământul, acum înfrumuseţează un loc mai măreţ. Pe Pământ, toate lucrurile trec; nu rămâne nimic altceva decât necontenita strădanie a Dumnezeului Măreţ, care veşnic transmută lucrurile lumeşti. În raport cu ea, noi suntem ceea ce sunt grăunţele de nisip pentru vârtejul care le ridică şi le aruncă în mijlocul furtunii.

25:6. Consemnările nu au fost dezvăluite celor ce lucrează păcatul. Ele au supravieţuit, călătoresc şi ajung la voi. Şi ajung la voi nu ca să puteţi trăi, ci ca să puteţi muri. Ele aduc sufletului slavă şi frumuseţe; cum altfel ar putea fi obţinute acestea decât prin suferinţă? Poate lutul să fie făcut frumos şi să nu aibă niciun fel de zgârieturi? Poate metalul să capete formă în

© Biblioteca Spirituală

absenţa focului?

25:7. Noi călătorim spre o lumină la care nu putem ajunge şi căzând într-o groapă întunecată o găsim pe fundul ei. Privim frumuseţea stelelor şi credem că sunt departe, şi când colo, iată, ele sunt în inimile noastre.

25:8. Omul nu s-a născut ca să se joace, ci ca să lucreze. Viaţa este un coş ce trebuie umplut cu hrană pentru viitor. Prostul îl umple cu lucruri inutile şi nesănătoase; omul înţelept îl umple cu lucruri importante.

25:9. Pământul este un loc al iluziei. Ceea ce pare material aici poate fi de fapt lipsit de substanţă. Ceea ce pare atrăgător aici poate să nu fie întru totul atrăgător. Ceea ce este de folos aici poate fi inutil în altă parte.

25:10. Omul se naşte ca să trăiască, dar se naşte şi ca să moară. Este la fel de firesc pentru el să trăiască, cum este să şi moară. Moartea nu este mai grea decât naşterea, şi nici mai dificilă decât viaţa.

25:11. Ce-a fost mai bun pentru ziua de astăzi s-a dus; trebuie să ne consolăm singuri; mâine vom avea parte de ceva şi mai bun. Pământul va deveni mai bun sau va pieri. Oamenii progresează sau pier; aceasta este Legea.

25:12. Fie ca în momentul încercării voastre să găsiţi izvoarele veşnice ale tăriei şi curajul să curgă în sufletul vostru! Noi, fraţii voştri, mergem pe drumul ce ne-a fost hărăzit, şi nu ne vom mai întâlni niciodată sub aceeaşi înfăţişare.

25:13. Fie ca viitorul vostru printre izvoarele de lumină să fie plin de slavă şi de frumuseţe, şi fie să traversaţi marele golf al anilor veşnici într-o formă minunată şi cu un spirit minunat! Vă las în grija lui Panut; fie ca el să vă apere şi să vă ferească de rău!

CAPITOLUL XXVI - MANUSCRISUL LUI KABEL – SECŢIUNEA 1

26:1. Cuvintele Marelui Scrib al Universului, Laman, Paznic al Intrării pe Apă dinspre Ţinuturile Exterioare. Salutări Copiilor lui Laka din Kemwar, Păstrători ai Secretelor, înţelepţi în privinţa cuvintelor lui Dumenzeu. Fie ca zilele voastre să fie multe, prospere şi liniştite! Fie ca Marele Soare al Vieţii să vă umple anii cu vigoare! Fie să umblaţi mereu cu o inimă uşoară ca o pană, şi fie ca smochinul sălbatic să înflorească în nisipul din curtea voastră! Succes în călătoria voastră către Ţinutul lui Dumnezeu; Paznicul Călătorilor pe Nisip să vă protejeze pe cale!

26:2. Iată cuvintele lui Dumnezeu ce sunt scrise pe Portalul Tainic; ele au fost descoperite de unul care a dormit în templu şi care cunoaşte voia lui Dumnezeu. Chiar dacă sunt grele, ele sunt sănătoase:

26:3. „Copiii mei vor traversa pustiul şi marea, iar înţelepciunea mea va merge împreună cu ei. Vântoasele nu-i vor lovi şi nici nu vor fi mâncaţi de monştrii mării. Când toţi oamenii acestei generaţii şi copiii lor vor fi înfăşuraţi în bandaje şi aşezaţi în sicrie, copiii mei nu se vor opri”.

26:4. „Ei vor ajunge într-un ţinut cu multe ape, unde aurul şi arama se găsesc din belşug. Acolo vor ridica un templu în cinstea lui Dumnezeu, vor prospera şi vor creşte. Femeile lor vor fi respectate de către creaturile apelor şi se vor bucura de noroc”.

26:5. „Acestea sunt cuvintele pe care şi le vor aduce aminte şi le vor săpa în marmură la poarta templului. Acestea sunt cuvintele pe care le vor săpa ca să dureze veşnic:

26:6. „Faptele bune trebuie să le depăşească la număr pe cele rele atunci când vor fi aşezate în Marea Balanţă; altfel, spiritul va fi osândit la întuneric.

26:7. Pe Pământ, omul va trebui să se străduiască să devină desăvârşit, deşi nu va putea face acest lucru. Fie ca acesta să fie judecat după eforturile pe care le-a făcut!

26:8. Nu vă văicăriţi dacă prosperitatea vă părăseşte; ea pleacă de la cei buni, pentru că aceştia au trecut testul la care i-a supus.

26:9. Ziua Nimicitorului va mai veni, iar ţinutul va fi pustiit. Acesta va lovi din Cer atunci când va fi prosperitate şi pace, de aceea minţile oamenilor vor fi nedumerite. Va veni o vreme

© Biblioteca Spirituală

când oamenii se vor închina lucrărilor omeneşti şi vor spune, «Nimic nu este mai măreţ decât acestea». Când femeile vor fi precum bărbaţii şi bărbaţii precum femeile. Când inimile bărbaţilor vor fi tulburate şi toţi vor căuta plăcerea şi câştigul. Când meşterii vor fi ineficienţi, iar lucrătorii leneşi şi toţi oamenii vor căuta tihna şi confortul".

26:10. „Copiii mei, fiţi vigilenţi şi puternici. Fiţi gata pentru ziua următoarei încercări, când osânda va coborî din ceruri, iar omul va fi lovit cu o putere irezistibilă".

26:11. „Acestea sunt legile în care veţi găsi puterea de a supravieţui. În toate zilele necazurilor voastre să vi le amintiţi bine, căci ele vă vor ajuta să îndurați:

26:12. Niciun bărbat nu va mânca peste măsură şi nu va bea până când va începe să se împleticească.

26:13. Niciun bărbat nu-şi va pierde sămânţa în desfrânare.

26:14. Niciun bărbat nu se va tăia şi nu va suge sânge aşa cum o fac oamenii din Răsărit.

26:15. Niciun bărbat nu va face cu un alt bărbat ceea ce face bărbatul cu femeia".

26:16. „Iată legile prin care copiii mei vor supravieţui. Ele nu sunt menite să asigure supravieţuirea tuturor oamenilor, fiindcă mulţi trebuie să piară:

26:17. Atunci când unii trebuie să moară ca ceilalţi să trăiască, cei slabi vor muri, iar cei puternici vor trăi.

26:18. Atunci când se pune problema cine să moară, un bărbat sau un copil ori o femeie sau un copil, copilul, dacă este instruit şi capabil să supravieţuiască, va trebui să trăiască. Copilului şi femeii trebuie să li se asigure toate cele necesare pentru a trăi, în timp ce bărbatul îşi va încerca şansele.

26:19. Când trebuie să se aleagă cine să moară, o femeie care are copil sau o femeie fără copil, cea care este mamă va trăi.

26:20. Când alegerea trebuie să se facă între o persoană tânără şi una bătrână, cea tânără va trăi, iar cea bătrână va muri. Dar dacă cea tânără este şubredă, iar cea bătrână este puternică, atunci va trăi cea bătrână.

26:21. Când trebuie să se aleagă cine să moară între un înţelept şi un prost, înţeleptul va trăi, iar prostul va muri. Dar cine va decide? Proştii se cred înţelepţi, iar înţelepţii nu au gura mare. Atunci unul dintre cei care trebuie să moară va decide cine va trăi.

26:22. Când dintr-o mulţime de oameni numai câţiva pot spera să trăiască, atunci meşterul va supravieţui în detrimentul celui lipsit de iscusinţă, iar o soţie va supravieţui în detrimentul unei fecioare.

26:23. Soţul va supravieţui în detrimentul unui războinic sau al unui bărbat care nu are soţie. Copilul capabil şi instruit va supravieţui părintelui său.

26:24. Scribul va supravieţui în detrimentul meşterului, iar sora va supravieţui fratelui.

26:25. Judecătorul va supravieţui preotului, iar omul învăţat celui lipsit de învăţătură.

26:26. Bărbatul nevătămat va supravieţui celui mutilat, iar femeia nevătămată va supravieţui celei mutilate. Cunoaşterea va supravieţui în detrimentul puterii, iar iscusinţa va supravieţui condiţiei fizice.

26:27. Bunătatea va supravieţui răutăţii, dar cine va judeca între ele? Fie ca cel mai înţelept şi mai bun cunoscător al scrierilor să decidă!

26:28. Bucuria va supravieţui tristeţii, iar cel ce este vesel va supravieţui celui cu chipul posomorât.

26:29. Iubirea va supravieţui urii, aşa că cei ce iubesc vor fi cruţaţi. Cel ce slujeşte mai bine va supravieţui celui ce slujeşte mai puţin, iar omul egoist nu trebuie să trăiască, iar cel neegoist să moară.

26:30. Femeia va supravieţui bărbatului, însă o femeie obişnuită nu va trăi, ca un meşter să moară. Cel ce slujeşte mai bine trebuie să trăiască

26:31. Omul puternic va supravieţui celui slab, însă prostul nu va trăi în detrimentul înţeleptului. Nici cel lipsit de iscusinţă nu va supravieţui celui iscusit. Unde există o şansă la viaţă, cel puternic va alege şansa şi va lăsa certitudinea celui slab.

26:32. Cel amabil va supravieţui celui egoist, însă cărămidarul nu va trăi în detrimentul

© Biblioteca Spirituală

scribului.

26:33. Toate lucrurile trebuie făcute cu acest scop, ca omul să trăiască, chiar dacă oamenii trebuie să moară. Dacă un preot zice, «Oare nu merit eu să trăiesc, pentru că sunt cel mai bun?», voi să îi spuneţi, «Nu eşti tu cel mai bine pregătit pentru a muri?»".

26:34. „Acestea sunt lucruri grele, dar nu le neglijaţi. Oamenii spun, «Hai să ne rugăm ca niciodată să nu fim nevoiţi să folosim sabia», însă ei nu o lasă să ruginească".

26:35. Când a fost aruncat pe un ţărm străin, Lucius a ales astfel: I-a lăsat să trăiască pe aceia care puteau sluji cel mai bine. I-a lăsat să trăiască pe aceia care aveau cea mai bună speranţă de viaţă. I-a lăsat să trăiască pe aceia pentru care viaţa era foarte promiţătoare.

CAPITOLUL XXVII - MANUSCRISUL FĂRĂ NUME ŞI FĂRĂ NUMĂR

27:1. O, tovarăşi de suferinţă, ridicaţi capul şi încetaţi cu văicăreala. Tristeţe şi nefericire, încercări şi necazuri, aceasta este soarta omului. Şi ele nu iau sfârşit, însă testul nu va fi mai presus de capacitatea voastră de a suporta.

27:2. Acesta a vorbit cu glasul unui zeu şi a spus, „Toţi aceia care se închină Dumnezeului Necunoscut trebuie judecaţi". Apoi, a fost voinţa zeului ca ei să fie duşi în pustietate, ca nimeni să nu îi vadă cum pier. Oare vine la noi ca prieten sau ca unul care ne va înfige cuţitul în spate? Ce ştim noi ce gândeşte el? Oare este cu noi, chiar dacă nu cunoaşte căile noastre? Precauţia trebuie să aibă prioritate, chibzuinţa trebuie să fie călăuza noastră.

27:3. Noaptea, glasul lui Dumnezeu a vorbit vântului din Apus prin coloanele de la gura Sa şi a spus, „Cu toate că nu este unul de-al nostru, totuşi ne slujeşte bine. Inima lui este uşoară ca o pană".

27:4. Chiar şi zeii cei mici au cântărit bine atunci când li s-a cerut să vorbească, şi i-au fost binevoitori. A găsit bunăvoinţă în locuri străine.

27:5. Încă nu a sosit ceasul ca veştile să fie strigate în mijlocul oamenilor. Nu fiţi peste măsură de nerăbdători; orice lucru nou are vremea lui. Multe generaţii vor mai trăi şi vor ajunge în ţărână înainte ca copilul zămislit acum să se nască. Hai să nu-l tulburăm acolo, în pântec.

27:6. Prin urmare, nu vă ocupaţi de acele lucruri care este mai bine să rămână nebăgate în seamă. Ridicaţi-vă, întăriţi-vă inima, mergeţi de la unul la altul, adunaţi-i pe Tovarăşii care Suferă şi aduceţi-i încoace.

27:7. Spuneţi-le, „Nu a sosit încă ceasul; aceasta nu este generaţia care va fi pusă la încercare. Uitaţi-vă la Paznicul Nopţii; oare îl vedeţi că şovăie pe drumul lui? Nu stă scris că el va fi vestitorul osândei care va veni? Şi atunci unde este semnul?".

27:8. Prin urmare, nu căutaţi să priviţi în mod excesiv spre destinul vostru din Lumea de Apoi. Amintiţi-vă că tot ce se găseşte acolo se află şi aici.

27:9. Noi suntem ca peştii care atunci când se bate apa fug spre locul îngrădit. Ochii oamenilor cunosc peştii, însă pentru peşti, oamenii rămân necunoscuţi; cu toate acestea, noi nu vom fi prinşi la capătul îngust.

27:10. Cineva vine să ne caute, dar noi nu suntem aici. Mâna lui se întinde peste Ţinuturile Roşii, dar noi nu suntem acolo. Ne caută primprejur, dar noi suntem înăuntru, iar când vine înăuntru, noi suntem afară.

27:11. Dincolo de marea de sânge se află moartea, aşa că mergeţi în aval, către Ţinutul Apelor şi duceţi Scripturile Sacre în ţinutul străinilor, chiar în Ţinutul Zilelor Lungi; acolo, ei vor primi Înţelecpiunea pe care Marele Popor o respinge.

27:12. Sfârşitul de aici este un început în altă parte. Moartea de aici este o naştere altundeva. Viaţa este o roată care are doar un simplu semn între naştere şi moarte.

27:13. Fie ca Marile Puteri Conducătoare să fie milostive cu voi şi fie ca drumul vostru să fie acoperit cu iarbă! Acesta este începutul, nu sfârşitul.

27:14. Rămas bun!

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXVIII - DOUĂ SECŢIUNI ALE UNUI MANUSCRIS FĂRĂ NUME

28:1. Rugaţi-vă Marilor Stăpâni ai Eternităţii, care stau acum în Palatele Veşnice aşa cum am stat şi noi odinioară. Sfânt pentru totdeauna fie numele Unicului Dumnezeu, căci numai Lui trebuie să ne închinăm şi numai pe El trebuie să îl slăvim.

28:2. Salutări, Tovarăşi de Suferinţă; fie care soarele să se ridice mereu plin de slavă deasupra ogoarelor voastre. Fie să vă bucuraţi aici de pace şi prosperitate şi să vă ridicaţi plini de măreţie la o viaţă frumoasă în Regiunea Luminii!

28:3. Fie ca slujitorii voştri să fie conştiincioşi, iar fiii voştri să fie drepţi! Fie ca femeile din casa voastră să fie mereu vrednice şi îngrijite, caste şi decente.

28:4. Două generaţii au mers la judecată de când câinii sălbatici au venit grăbiţi noaptea şi au împrăştiat în vânt seminţele înţelepciunii.

28:5. Marele Ţinut nu va mai cunoaşte adevărata măreţie a înţelepciunii. Solul negru nu va mai hrăni sămânţa. Sămânţa va încolţi şi va da frunze în ţinuturi străine, printre oameni neobişnuiţi.

28:6. Destinul nostru se află spre Miazănoapte, căci aşa prezic Scrierile Sacre. Eu merg acolo împreună cu casa mea, la fel şi Jothan Sartisianul împreună cu casa lui. Merge şi fratele meu, Kabel, împreună cu fiica lui şi cu Karob şi Agab din casa lui Moshes.

28:7. O să mergem prin Kambusis şi pe apele râului Jabel, apoi vom traversa pustietatea şi ne vom îndrepta spre Munţii Vânturilor. Vom trece de ei şi vom călători spre Kindia, unde se găsesc pini.

28:8. Vom lua cu noi consemnările celor din Regiunea Răsăriteană şi pe cele ale Paznicilor. Niciunul dintre noi, care cunoaşte felul nostru de a fi, nu va fi obligat să meargă, şi nu îi vom judeca pe cei ce rămân. Cei care pleacă vor lua cu ei şi cele patru cufere cu suluri de pergament, precum şi Cărţile Înţelepciunii aflate în învelitorile lor.

28:9. Gândurile noastre se îndreaptă spre Semlis; fie să navigheze în pace, cu vânturi prielnice, şi să găsească slava veşnică şi frumuseţa în Lumea de Apoi.

28:10. Aceste lucruri au fost scrise de Thomes, scrib la Quartergate din Ephos, la porunca stăpânului său.

CAPITOLUL XXIX -AL DOILEA MANUSCRIS AL LUI KISON

29:1. Eu sunt Kison, fiul lui Nesubot şi al lui Nektorab, şi locuiesc în cetatea Hakarnak. Eu sunt cel care a adus Scrierile Sfinte din ţinutul mlaştinilor şi a adunat laolaltă oamenii care sunt Fiii Luminii.

29:2. Acum, înţelepciunea vremurilor vechi va fi sădită din nou în acest ţinut, chiar dacă stă afară în curte. Însă mulţi dintre cei care stau în spatele stâlpilor, ştiu cine dintre ei vede clar. Marile taine sunt ascunse bine, însă ele nu sunt necunoscute, şi va veni ziua în care pământul va scoate la lumină comorile.

29:3. Eu nu sunt unul care îşi acoperă urechile cu mâinile atunci când întunericul îi învăluie inima. Eu am ieşit din ţinutul unde eram în siguranţă şi am venit într-un loc în care toţi bărbaţii ar ridica cuţitul asupra mea dacă ochii le-ar fi deschişi.

29:4. Scrierile Sacre, ce conţin cuvinte care să-i călăuzească pe înţelepţi şi cunoaştere care să risipească puterile întunericului, au fost aduse pe spinarea măgarilor, în coşuri pentru orz. Nicio magie nu a fost mai puternică decât marile vrăji pe care eu le-am aruncat, aşa că aceste comori au rămas nevăzute.

29:5. Oamenii stau sub copaci şi dau din cap în mod solemn, desfăşurând suluri lungi şi citind lucruri care se evaporă în aer. Eu nu iau în derâdere cărţile, însă o lovitură de sabie poate distruge zece mii de litere aşternute de condei.

29:6. Cei cu funcţii înalte ne persecută, dar nu din cauza tuturor scrierilor, căci multe sunt comune, ci pentru că vrem să schimbăm ordinea lucrurilor. Pentru că vrem să schimbăm actuala stare de fapt. Şi, în plus, pentru că noi avem un Dumnezeu care nu deţine bunuri şi care nu este

© Biblioteca Spirituală

un Dumnezeu al celor bogaţi şi puternici. Cine profită de pe urma bogăţiilor şi moşiilor altor zei? Zeii sau preoţii? Aşadar, cum ar putea cei care profită să primească cu bucurie cuvintele lui Dumnezeu? Căci nu aceasta este firea omului, iar noi avem sarcina aproape imposibilă de a schimba firea oamenilor.

29:7. Noi susţinem că bogăţiile şi marile moşii atrag după ele şi responsabilităţi. Poate, aşadar, o astfel de doctrină să fie bine primită de către cei ce ocupă funcţii înalte în acest ţinut, când ei urmăresc doar să-şi satisfacă dorinţele şi să-şi dăruiască bogăţiile în schimbul plăcerilor? Prin urmare, fie vom vorbi deschis, şi atunci vom muri sau vom fi aruncaţi în robie, fie vom influenţa pe ascuns şi vom trăi. Mai poate un om mort să fie de folos sau un rob să se mişte liber printre oameni şi să le atingă spiritul?

29:8. Mie îmi place să mă mişc şi sunt un om rezistent, care nu se descurajează aşa uşor. Eu sunt acela care a aprins din nou flacăra.

29:9. Am adus în siguranţă cele Patru Mari Cărţi, dintre care una este Cartea Cuvintelor Maeştrilor, iar alta este Cartea Faptelor Maeştrilor. Alta este Cartea Căilor Maeştrilor, iar alta este Cartea Trezirii la Viaţă în Lumina Zorilor. Împreună cu acestea mai erau Cartea Începutului şi Sfârşitului şi cele şaptezeci şi două de suluri de pergament. Nu s-a pierdut nimic.

29:10. Eu m-am întors. Am stat în faţa Mamei Regelui în Locul Măreţ, deşi nu m-am plecat, însă mi-am prezentat omagiile, căci dacă îmi pierdeam viaţa, totul era compromis. Am dus adevărul chiar şi la palat, şi nu a fost terfelit.

29:11. M-am întors la locuinţa mea aflată printre copaci şi am trăit sub Marea Vacă, lângă templul unde oamenii se închină la un Viţel de Aur. Eu îmi părăsesc sălaşul, iar ochii mei sunt orbi. Prin urmare, când Pământul este ca şi mort, eu îmi pregătesc cărţile şi oamenii vin şi se revigorează la răcoare. Însă oamenii care preferă cărţile şi cei care săvârşesc fapte nu sunt la fel, şi fiecare are o sarcină de îndeplinit; aşadar, ei nu trebuie să se dispreţuiască, ci trebuie să meargă unii lângă alţii, fiecare cărându-şi propria povară.

29:12. Acum eu mă pregătesc să mă duc în aval, în Locuinţa Luminii, ca înţelepciunea şi Adevărul să poată fi duse în locul cuvenit, sub stelele veşnice, şi să fie depozitate în siguranţă până când generaţiile de oameni vor progresa şi vor începe să vadă Lumina. Aşa că vom vedea aceste lucruri reflectate în generaţiile care vor veni.

29:13. Mă voi duce pe Aripile Soarelui în faţa alaiului Spărgătorului de Capete. Eu sunt recunoscut pentru faptul că am mâinile pure şi voi fi cu aceia care îl slujesc pe Cel Măreţ.

29:14. De acum încolo, numele meu va fi Hemnetar şi nu voi mai mânca nici peşte, nici fasole până când nu voi ajunge în locul ce mi-a fost hărăzit. Voi purta haine de in, iar sandalele mele vor fi făcute din iarbă, ca nimeni să nu îmi observe măreţia. Voi ascunde în inima mea lucruri mari, şi un frâu îmi va ţine mereu limba în loc.

29:15. Mă voi ruga printre cei cu inima goală, însă rugăciunile mele nu vor fi ca ale lor, ci vor fi asemenea celor înălţate în zilele părinţilor noştri, care mai întâi stăteau înfăşuraţi în tăcere timp de două ceasuri. Acum, vremurile s-au schimbat din cauza ipocriziei oamenilor.

29:16. Cu mine va merge Methemum, fratele meu, dar Nifanethrith va rămâne şi va avea grijă de tatăl nostru întru credinţă. Noi vom fi cu acela pe care oamenii îl numesc Nonpeka din cauza faptului că era nesăbuit atunci când se afla în casa tatălui său. Kenamun va fi cu noi ca supraveghetor şef.

29:17. În urma noastră lăsăm multă lume tristă, dar măreţia noastră nu va scădea, pentru că despre cei aflaţi departe oamenii gândesc numai lucruri bune.

29:18. Nofret, sunt trist că te părăsesc, dar nu sporesc oare marile iubiri datorită absenţei, pe când cele mici se diminuează? Despărţirea este un test al iubirii. Să lăsăm anii să vorbească şi să ne ilumineze. Oare am fost cinstiţi unul cu altul?

29:19. Fiul meu, micuţul meu nevăzut care dormi acum în întunericul mângâietor adunându-ţi puterile pentru efortul pe care-l vei depune, fie ca Dumnezeul Măreţ al Vieţii să adauge puterea Lui la puterea ta. Vei fi mare printre oameni, căci ai fost zămislit din iubire şi nu din poftele trupeşti.

29:20. În interiorul inimii mele tu rămâi ca un mister minunat. Sunt copleşit de teamă,

© Biblioteca Spirituală

căci acolo în tine este ceva inspirat de Dumnezeu. Acel ceva îţi dă puteri neobişnuite, astfel încât la timpul cuvenit să te lupţi pentru aer şi lumină. Vei fi un om curajos, căci astfel de copii li se nasc celor buni şi netemători. Tăria şi frumuseţea, curajul şi puritatea s-au împerecheat, ca tu să fii moştenitorul darurilor lor. Moştenirea ta a fost aleasă de cei care ţi-au dat viaţă.

29:21. Este soarta ta, fiule, ca copil născut din femeie, să te lupţi şi să înţelegi, să te agăţi de viaţă atunci când vei traversa în partea aceasta a portalului pământesc. Există puteri întunecate care vor vrea să te tragă înapoi, dar tu nu eşti pentru ele. O, fie ca Marea Lumină să fie mereu cu tine, asemenea focului unui străjer pe un drum singuratic; fie ca Stăpânii Formei să umble cu tine şi să te apere mereu de Cei Lipsiţi de Formă!

29:22. Când vei creşte, fie care gândurile tale să fie mereu iscoditoare! Fie să fii umplut cu vinul îmbătător al zeilor, darul care îi îndeamnă pe oameni să se aventureze în locuri străine în căutarea necunoscutului; care îi împinge să caute păşunile verzi de dincolo de deşert, zorii de dincolo de ţărmul mării şi lumina de dincolo de cercul întunericului!

29:23. Poate că soarta ta va fi nefericirea, însă nefericirea este cel mai mare învăţător. Ea este bine primită de bărbaţi, fiindcă le permite să-şi măsoare bărbăţia. Nefericirea îi împinge pe oameni să pornească în căutarea lui Dumnezeu şi a Adevărului, şi ea îi duce în sus, pe Marea Potecă.

29:24. Fie ca tu să cauţi mereu necunoscutul şi să te lupţi cu curaj cu lucrurile nevăzute! Fie ca starea ta de spirit să fie bună în timpul călătoriei tale prin acest loc, unde mulţi obosesc pe drum! Nu fi unul dintre aceia care urmează cărarea altor oameni, ci unul care merge pe o potecă pe care şi-a ales-o singur.

29:25. Să ai iubirea de viaţă ce li s-a dat oamenilor, ca să nu îţi pierzi viaţa, dar alungă teama de moarte, căci ea este un preţ mic pentru o viaţă trăită aşa cum se cuvine. Bucură-te că trăieşti, umblă în lumina soarelui şi evită locurile umbroase. Ţine minte, că deşi trebuie să te bucuri de viaţă la maximum, bucuria se subordonează datoriei.

29:26. Fii bărbat, fiul meu! Nu fi iute la mânie, căci un astfel de om rareori e scutit de necazuri, însă mânia cea justă îţi va face braţul puternic. Fii mai presus de josnicii şi de lăcomie, mai presus de mârşăvie şi înşelăciune.

29:27. Păstrează întotdeauna bucuria prieteniilor adevărate şi slujeşte-i bine pe prietenii tăi. Să nu-ţi trădezi niciodată prietenii sau să te foloseşti de ei în interes personal, ca să nu decazi ca om. Fii vesel în inima ta şi nu înceta niciodată să admiri minunăţiile vieţii. Să nu treacă nicio zi fără să vezi ceva nou, care să îţi îmbogăţească gândurile. Priveşte viaţa ca un om, nu ca un bou. Minunează-te de manifestările măreţe şi misterioase ale lui Dumnezeu, cum ar fi lumina soarelui şi tunetul, roua şi stelele, furtuna de nisip şi murmurul apelor. Ochii tăi să nu devină niciodată orbi la creşterea copacilor, la ridicarea apelor şi la revenirea recoltelor.

29:28. Inima să-ţi fie înfometată de cunoaştere, iar mâna ta să caute mereu să înveţe un meşteşug. Urăşte minciunile şi evită-i pe cei laşi; umblă cu bărbaţii şi învaţă ce este purtarea bărbătească. Ştiu că vei face ceea ce trebuie făcut, fiul meu, căci o pasăre nu zămisleşte un crab.

29:29. Eu trebuie să merg pe o cărare pe care tu nu vei putea să o urmezi mulţi ani. Plec, ruşinat de faptul că te las într-un mediu neprielnic pentru sângele tău, dar aşa trebuie să fie. Oare sălbăticia poate să ţină vulturul pe pământ sau apele pot să ţină în loc gâsca sălbatică? Nu; nici bărbatul adevărat nu poate fi prins în capcana poziţiei sale sociale şi a împrejurărilor. Plec, fiul meu, pentru că trebuie să plec; nu pot să zăbovesc.

29:30. Sărut frumoasa frunte a protectoarei tale nobile; va veni curând vremea despărţirii. Nu voi fi aici să te salut, să te întâmpin la primul tău plânset. Nu te voi cunoaşte înainte să plec. Vai de un tată nefericit, care nu poate da nimic copilului său neprotejat, în afară de o bucată de piatră şi nişte cuvinte scrise.

29:31. Aceste sunt cuvintele mele către tine, fiul meu. Trăieşte viaţa unui om, pe care dacă toţi ceilalţi oameni ar fi trăi-o, Însuşi Măreţul Dumnezeu ar sări din Cerul Său pentru a ura bun venit omenirii în Tărâmul Zeilor. Nu trăi aşa cum trăiesc alţi oameni, ci aşa cum ar trebui să trăiască.

29:32. Rămas bun, fiul meu; o dimineaţă bună şi senină! Fie ca Marile Aripi să te înfăşoare

 © Biblioteca Spirituală

până când ne vom întâlni!

29:33. Vechiul meu prieten, ţie ţi-am lăsat o responsabilitate vrednică de onestitatea ta. Zilele faptelor tale au trecut, aşa că acum stai în pragul anilor de înţelepciune. Cei bătrâni trebuie să gândească, iar cei tineri trebuie să făptuiască, însă tinerii au nevoie de călăuzirea şi strunirea celor înaintaţi în vârstă. Bătrânii dau poveţe, iar tinerii acţionează. Tu ai îmbătrânit înţelept şi nu ai regrete; prin urmare, povaţa ta este de zece ori mai valoroasă. În plus, tu ai trăit aşa cum se cuvine, şi nu este oare bătrâneţea unui vultur mai bună decât tinereţea unei vrăbii?

29:34. Acum, la plecare, îţi dăruiesc două veşminte pentru tine şi unul pentru soţia ta. De acum încolo, ale mele vor fi acelea ale oamenilor cu mâna pură. Tu ştii lucrurile care sunt scrise în inima mea.

* * * * * * * * * * * * * *

29:35. De la Kison, aflat în Ţinutul Cedrilor, prin mâna lui Katelis, către cei ce traversează apele mari şi verzi. De la Jamulus către Sopher, numit Străinul, pacea fie cu tine şi cu casa ta. Fie ca zeul tău să fie binecuvântat, aşa cum şi el binecuvântează. Te aşteaptă prosperitatea şi o călătorie sigură. Am aprins un foc pentru tine, iar fumul s-a ridicat drept în sus cu savoarea cărnii, iar inima mea se bucură că eşti protejat. Acum, îţi spun, rosteşte aceste cuvinte în mod limpede şi cu sinceritate. Să nu omiţi niciunul şi să nu adaugi nimic la ce s-a scris.

29:36. Nebutoret va merge cu voi în locul meu, căci el este ca un leu tânăr, pe când eu m-am îmbolnăvit de vierme. Este un ţinut cu oameni străini, care trăiesc într-un mod neobişnuit, unde bărbaţii urinează din picioare, iar femeile stând pe vine; unde fiii muncesc să-şi întreţină taţii, iar femeile nu sunt stăpânele gospodăriei.

29:37. Aceşti oameni nu respectă femeile. Dacă o violezi pe una, păcătuieşti împotriva tatălui ei şi a casei tatălui ei. Dacă violezi o femeie măritată, păcătuieşti împotriva soţului ei şi a casei soţului ei. Sunt oare bărbaţii mai buni cu astfel de legi? Dacă pământul nu este îngrijit de agricultor pot oare roadele seminţelor sădite să fie bune şi îmbelşugate?

29:38. Legea nu se respectă, iar nobilii se luptă unul cu altul. Anotimpurile vin şi se duc fără ca cineva să le ţină socoteala, iar recoltele nu sunt înregistrate. În locurile publice, mulţi oameni vorbesc, dar niciunul nu scrie. Vorba oamenilor este ca un murmurat ciudat.

29:39. Hoţii scapă nepedepsiţi, iar cei ce ucid îşi cumpără libertatea cu aur. Jefuitorii îşi cumpără soţii cu prăzile lor. Fiii nu îşi ascultă taţii, iar fiicele sunt îndărătnice. Prostituţia se practică şi în beneficiul celor cu funcţii înalte.

29:40. Este mai bine pentru voi că plecaţi, decât pentru mine că rămân, căci eu nu pot să merg nici înainte, nici înapoi. Nu sunt un om înţelept care dă poveţe, ci un om care se mişcă şi acţionează. Dar la ce este bună o smochină dacă un vierme sălăşluieşte în ea? Ulciorul spart nu merge la izvor.

29:41. Mergeţi în pace şi aveţi grijă de voi. Dacă călătoria pe mare nu va fi lină, consolaţi-vă, căci acest lucru va întări credinţa celor care şovăie. Mulţi se îndoiesc de existenţa lui Dumnezeu atunci când vremea este frumoasă, însă îşi recapătă repede credinţa când vânturile suflă, iar valurile se înalţă.

29:42. Luaţi-l pe Nebutoret, căci este bine să plece; el este vrednic pentru o astfel de aventură. El este unul dintre aceia care dacă au căzut peste bord, vor ieşi din apă cu un peşte în gură. Iar dacă ar cădea aur din cer, s-ar opri la picioarele sale.

29:43. Eu am rescris textele cuprinse în patru părţi; dacă nu este bine, nu am putut face mai mult, deoarece lipseau paragrafe întregi, iar literele sunt ciudate.

CAPITOLUL XXX - MANUSCRISUL LUI PANUBIS

30:1. Către tine, Ohsirahes, de la slujitorul tău, Panubis; fie ca Unicul Dumnezeu să îţi dea viaţă lungă şi mulţumire sufletească. Fie ca Nebetnif să fie bucuria ta veşnică! Fie ca vrajba să plece din faţa umbrei tale!

© Biblioteca Spirituală

30:2. Slujitorul tău scrie cu greu, căci are inima chircită, şi puţini sunt aceia în care poate avea încredere atunci când este vorba de chestiuni importante. Având în vedere evenimentele care se petrec în acest ţinut, puţine sunt cuvintele de încurajare ce pot fi scrise. Lucrurile nu se schimbă în bine; de la an la an se înrăutăţesc.

30:3. Scrierile sacre sunt cu noi, însă cei care ar trebui să le păstreze în suflet le privesc cu dispreţ. Doar puţini mai umblă în lumina lor, şi în tot ţinutul calea corectă a vieţii este evitată. Poteca dreptăţii este dispreţuită; astăzi, ea este dincolo de putinţa oamenilor. Chiar aici, în mijlocul ţinutului, sunt tulburări. Este cu mult mai bine să trăieşti la marginea lacului, unde nu ajung decât valurile mai puternice, şi chiar şi acestea se simt ca o unduire slabă.

30:4. Oamenii strigă în gura mare cu inimile triste, fiindcă vieţile lor sunt date peste cap. Instituţiile lor nu mai sunt respectate şi oamenii caută să-şi asigure mijloacele de subzistenţă asemenea unor câini sălbatici. Mulţumirea şi încrederea au plecat; pacea s-a dus, iar speranţă nu mai există. Dimineţile vin, iar oamenii se trezesc şi le întâmpină cu dorinţa unei schimbări, dar nădejdea dispare odată cu ceaţa dimineţii, iar soarele apune lăsându-i deznădăjduiţi. Slujitorul tău este plin de grijă; el este împovărat de tristeţe, dar se adaptează la vremurile care sunt. Însă ar fi mult mai bine dacă s-ar afla la o distanţă de multe zile de mers.

30:5. Poverile zilei de ieri rămân; la ele se adaugă cele ale zilei de azi. Cele ale zilei de mâine deja atârnă şi ele greu. Slujitorul tău începe să obosească, dar continuă să care poverile fără să şovăie.

30:6. Oamenii amuţesc; ei nu vorbesc despre pacostea care afectează ţinutul. Inimile lor sunt tulburate, însă rămân tăcuţi. În ţinut au intrat zei străini, cum nu s-au mai văzut vreodată, care sunt zei ai mâhnirii şi jafului.

30:7. Tăria discretă ascunsă în inima ţinutului, spiritul vieţii sale, taina Unicului Dumnezeu, nu a fost de ajuns. Oamenii nu au putut să reziste sub loviturile nenorocului; nenorocirile i-au copleşit; voinţa şi spiritul lor sunt slabe. Pe tot cuprinsul ţinutului, numai cei Devotaţi lui Dumnezeu rămân neclintiţi şi plini de curaj. Însă răutatea acoperă ţinutul asemenea apelor care se revarsă.

30:8. Pentru bărbaţi, acesta este ceasul încercării. Acum trebuie să îşi dovedească tăria, dar ei sunt slabi şi de aceea dau greş şi se prăbuşesc. Cei care ar trebui să fie hotărâţi şi neclintiţi, pentru a menţine ordinea lucrurilor, sunt slabi şi inima lor tremură. Sunt neputincioşi, pentru că răutatea le-a mâncat bărbăţia. Asemenea tuturor oamenilor, caută şi ei calea cea uşoară. Dorinţa lor este să trăiască în tihnă şi confort, fără să fie deranjaţi de vremuri. Puţin le pasă că măreţia a plecat din acest ţinut.

30:9. Nenorocirile îi asaltează pe oameni din toate părţile, le mănâncă zilele. Dimineaţa deschid ochii şi văd suferinţa de care vor avea parte ziua întreagă. Bogatul îl jefuieşte pe sărac, cel puternic îl asupreşte pe cel slab. Fecioara lipsită de apărare este sedusă, văduva este violată, iar orfanul este pângărit. Pofta şi lăcomia fac ravagii în întregul ţinut. Este o vreme de încercare a inimii.

30:10. Oamenii spun poveşti ciudate şi este greu să rămâi tăcut atunci când minciuna păşeşte cu aroganţă peste tot. În aceste vremuri, prostul şi ignorantul îşi pleacă urechea la toate neadevărurile. Cum ar putea cel înţelept să îi răspundă omului ignorant, atâta timp cât înţepeciunea este ridiculizată, iar Adevărul este persecutat? Cine demască prostia şi ticăloşiile celor puternici se alege cu nişte bastoane pe spinare, care îl vor face să sufere foarte mult timp. Urechile stăpânitorilor sunt surde la cuvintele de înţelepciune; uşile inimilor lor sunt zăvorâte împotriva Adevărului. A răspunde cu înţelepciune sau a da o povaţă bună din cărţile înţelepciunii înseamnă să-ţi atragi batjocura. Oamenii nu se mai închină la Templul lui Saboyet.

30:11. Slujitorul nu se mai achită cu loialitate de îndatoririle pe care le are faţă de stăpânul său, iar acele treburi unde este nevoie de mai multe braţe sunt abandonate. Oamenii nu mai trudesc cu inimile vesele, nu mai muncesc împreună. Oamenii sunt ţinuţi pe loc de propria neputinţă, sunt înlănţuiţi de propriile temeri. Au devenit timizi şi fricoşi.

30:12. Nici sălile de judecată nu mai sunt sacre; sentinţele care se dau sunt călcate în picioare de oamenii ignoranţi. Chiar şi lucrurile care hrănesc spiritul slujesc acum pentru

© Biblioteca Spirituală

satisfacerea nevoilor burţii. Înregistrările sunt falsificate, aşa încât nimeni nu mai poate deosebi adevărul de minciună. Nu se mai ţine evidenţa recoltelor, de aceea grânele devin proprietatea oricui. Cel care minte cu uşurinţă dobândeşte ce e mai bun; cel care înşală se alege cu cele mai multe lucruri. Oamenii ignoranţi au venit la putere prin minciună şi înşelătorie. Nimeni nu îşi ridică mâna sau glasul împotriva lor, de aceea purtarea le este admirată şi imitată. Adevărul este batjocorit, iar dreptatea este ticăloşită.

30:13. Omul se teme de fratele său ca de un duşman şi de fiul său ca de un trădător. Îşi ară ogorul cu scutul şi sabia lângă el. Oamenii ies din casă echipaţi ca pentru război, dar în aceste zile le este negat chiar şi dreptul de a se apăra bărbăteşte. Dacă un bărbat este ucis lângă fratele său, acela va fugi ca să rămână teafăr. Dacă o femeie este violată, cei care văd se întorc cu spatele. Ţipetele fecioarei ajung la nişte urechi surde.

30:14. Lăncierii se adună în grupuri, dar valorile după care se conduc nu sunt dreptatea şi Adevărul. Arcaşii sunt vigilenţi şi îşi slobozesc săgeţile care vibrează. Oamenii sângeroşi exultă, căci este vremea lor. Dacă cineva cu o funcţie înaltă nu este păzit, va fi ucis, iar dacă este bogat, va fi jefuit. Dacă o femeie de viţă nobilă nu are parte de protecţie, deoarece nu are rude şi nici aur, aceasta va deveni prostituată. Chiar şi bărbaţii care nu sunt bărbaţi îşi au locul lor în aceste zile. O, de-aş putea să călătoresc într-un ţinut aflat la marginea Pământului!

30:15. Cei lipsiţi de proprietăţi şi pământuri ajung stăpânii oamenilor, iar străinii devin stăpâni de sclavi şi de slujitori. Aceştia stârnesc vrajbă printre oameni şi spun, „Acest lucru se întâmplă deoarece noi suntem protejaţi de zeii puterii; voi de cine sunteţi apăraţi?”. Poporul nu ştie că puterea zeilor este susţinută de evlavia oamenilor şi că ea provine din tăria şi bunătatea celor care li se închină. Când un popor îşi părăseşte zeul, şi acel zeu va părăsi poporul.

30:16. Eu sunt un om instruit şi ştiu că aceasta este vremea în care nenorocirile se intensifică, însă inima mea este neliniştită. Vor înţelege oamenii acest lucru? Se vor ridica ei pentru a da piept cu provocările sau vor merge pe cărarea lucrurilor uşoare, acea cărare frumoasă plină de flori şi miresme? Este oare acesta Ţinutul Conducătorilor, în care se va vor înălţa Templul Adevărului şi Scara Cerului? O, de-aş putea vedea aceste lucruri prin uşa zilelor nenăscute!

30:17. În ţinuturile roşii au pătruns arcaşi străini, care jefuiesc poporul. Aceştia sunt oameni care se bucură când văd suferinţă. Sunt oameni cărora le place să distrugă; dărâmă, dar nu construiesc. Drumurile sunt astupate, iar canalele de apă sunt descoperite. Meşterul nu mai se mai preocupă de meşteşugul lui, căci ceea ce făureşte îi este luat. Cel care seceră nu are parte de grâne, pe când cel ce nu are plug are magazia plină. Recoltele nu sunt contabilizate, iar cel care nu trudeşte mănâncă la seceriş împreună cu cel care a lucrat. Omul lipsit de vite mănâncă carne, pe când cel ce le creşte mănâncă plante. Apele se revarsă peste pământuri şi se retrag, dar nimeni nu ară şi nu seamănă, căci oamenii spun, „Nu ştim ce o să se întâmple mâine, şi cine ştie cine va secera aici unde noi am arat şi am semănat?”.

30:18. Scribul este lovit şi moare pe scăunelul său. Scrierile lui devin un mister şi sunt călcate în picioare cu dispreţ. Rodul a numeroase zile de trudă ajunge în foc, înţelepciunea şi cunoaşterea multor generaţii devin combustibil pentru focul nimicitor.

30:19. Ţesătorul şi-a abandonat războiul, iar jefuitorii stau la pândă să îi deposedeze pe oameni de veşmintele lor. Paznicii depozitelor zac întinşi în faţa uşilor, iar depozitele sunt goale. Cărbunele a dispărut din ţinut, iar barcagii şi-au părăsit rampele. Sclavii rătăcesc fără stăpâni, iar copiii hoinăresc, cerşind pâine.

30:20. Oamenii nu mai navighează către Miazănoapte şi nu mai există lemn de cedru pentru cei care au plecat. Aurul şi argintul s-au întors în pământ; la fel şi arama. Corăbiile care pleacă nu se mai întorc. Persoana neînarmată sau lipsită de apărare devine jucăria bărbaţilor violenţi.

30:21. Jefuitorii devin stăpâni, iar cei ce guvernau odinioară şi erau bogaţi, acum umblă în zdrenţe. Cuferele din lemn de abanos sunt sparte, iar mobila frumoasă este distrusă şi arsă. Nimeni nu mai are vase ori lucruri din metal. Nicio uşă nu mai este închisă şi nicio locuinţă nu mai are parte de siguranţă. Misterele templelor au fost duse de acolo.

© Biblioteca Spirituală

30:22. Aceasta este starea în care se găseşte ţinutul în care trăieşte slujitorul tău; este un ţinut al tristeţii, este o vreme a nenorocirii. Când Thumis a venit la mine cu scrisoarea ta, inima mi s-a umplut de bucurie, fiindcă mi-a spus că ai găsit un loc de acostare sigur. Inima mea a vorbit spiritului meu şi i-a spus, „Se mai găseşte oare în acest ţinut vreunul ca el, care a judecat imparţial, care nu s-a lăsat mituit, care a rămas neclintit de partea Adevărului, care l-a scăpat pe omul simplu de prigoana celor puternici şi l-a scos pe omul smerit din mâna dură a celui arogant? Nu, astfel de oameni nu mai slujesc în acest ţinut".

30:23. Eu sunt un om instruit, prin urmare ştiu că viaţa fiecărui om are o anumită durată, iar această cunoaştere îmi insuflă curaj. Ştiu că spiritul se va întoarce acolo de unde a venit. În fiecare noapte, sufletul meu se duce pe păşunile spiritului şi acolo se hrăneşte şi se reîmprospătează la izvorul veşniciei. Mă trezesc cu puterile reînnoite, pentru a face faţă încercărilor fiecărei zile.

30:24. Ţi-am făcut cunoscută starea ţinutului şi, prin urmare, îţi cer să iei în grija ta Obiectele şi Scrierile Sacre, care acum sunt păzite aici. În fiecare zi, sarcina noastră este tot mai grea, căci ne este frică de oamenii cu două feţe care se află printre noi. De asemenea, slujitorul tău nu posedă cunoaşterea şi înţelepciunea ta, şi se teme din cauza incapacităţii sale de a face faţă situaţiei. Acum, lucrurile păzite pot fi transportate la tine, chiar dacă acest lucru este greu şi periculos, dar dacă vom tergiversa acest lucru, nimic nu va mai putea părăsi ţinutul.

30:25. Aici lucrurile nu se pot schimba în bine. Dacă îi vei cere slujitorului tău să îşi îndeplinească sarcina în continuare, el nu-ţi poate răspunde decât că apele revărsate au ajuns deja la baza zidurilor. Cei ce ne sunt ostili se adună în jurul nostru; poate fi împiedicat Opiwat să ajungă la locuinţa sa ori Ree să nu coboare?

30:26. Prin urmare, acestea vor pleca degrabă împreună cu Thumis, care are mijloacele de a traversa ţinutul. Acesta cunoaşte drumurile şi apele; depunerile de nisip nu îl pot împiedica să plece.

30:27. Las toate lucrurile în mâinile tale. Fie ca tristeţea să nu te ajungă! Fie să trăieşti veşnic într-o formă luminoasă şi desăvârşită! Slujitorul tău nădăjduieşte să te vadă, dar se supune voinţei stăpânului său.

CAPITOLUL XXXI - MANUSCRISUL LUI THOTIS

31:1. Aceste scrieri sunt dedicate Dumnezeului Măreţ şi Etern. Fie ca ele să dăinuiască veşnic printre lucrurile care vor supravieţui, pentru a-l sluji pe om! Fie ca acestea să fie o lecţie iluminatoare şi un avertisment pentru adepţi, căci acum ţinutul este umbrit de o noapte neagră a ignoranţei şi de o mare frică. Slujitorul tău se pleacă în faţa voinţei Tale, O, Dumnezeule Măreţ, care eşti plin de bunăvoinţă cu cei ce te slujesc cu intenţii neprihănite.

31:2. Noi, cei care îţi rămânem loiali, Te slăvim nu numai cu simple cuvinte, căci vremea ipocriziei a trecut, ci prin gândurile noastre cele mai tainice şi prin faptele noastre. Noi de aducem aminte de Tine atunci când soarele răsare dimineaţa întru slava Ta şi atunci când apune în pacea Ta. Învaţă-ne că este o bucurie să fim slujitorii Tăi. Ţine-ne sub apripile Tale protectoare.

31:3. Spirit Măreţ, care ai făcut Nilul să curgă, această apă mare ce niciodată nu oboseşte şi nu se opreşte din drumul ei. Mişcarea lui este veşnică, ca şi aceea a vântului. Fie ca curentul vieţii mele să fie umplut până la refuz de apele dreptăţii. Slăbeşte lanţurile răutăţii mele, care mă ţin prizonier. Nu permite ca strunele lăutei mele să se rupă atunci când cânt, şi fă în aşa fel încât lucrările mele să nu rămână neterminate. Deşi oamenii mă aclamă pentru un lucru mai măreţ decât tot ce s-a făcut până acum, acesta nu va fi monumentul meu comemorativ. Timpul îmi va devora numele, însă fă ca după trezirea mea să mai apuc multe dimineţi, ca să pot duce la bun sfârşit sarcina ce mi-a fost încredinţată. Îndepărtează temerile care mă pândesc în singurătate. Taie legăturile suferinţei, care mă ţin legat. Lasă spiritul meu să rătăcească liber. Noi, cei ce rămânem loiali, cunoaştem legile Tale şi Marea Lege, care este la fel de neclintită ca şi munţii

© Biblioteca Spirituală

nemuririi. În zilele ce vor veni îţi vor fi cântate cântece minunate, aşa cum ţi-au fost cântate şi în vremurile străvechi.

31:4. Preoţii nu mai pot fi ţinuţi în frâu de Umotif şi suntem ameninţaţi de zile întunecate. Este o vreme în care prevestirile sunt sumbre, chiar dacă este pace pretutindeni în Kahemu. Oamenii cu funcţii înalte au ajuns într-un asemenea hal, încât frumuseţea Adevărului trebuie ascunsă de ei, ca nu cumva să îi profaneze puritatea. La adăpostul mantiei sale, chiar şi cei întăriţi de viziunile pe care le-au avut în Odăile Veşnice sunt în pericol să aibă parte de multe lucruri rele. Aceştia vor spune în sinea lor: pentru că sunt o Fiinţă purificată, voi fi în siguranţă. Pot despica apele întunecate ale răului aşa cum fac şi păsările mării, care apoi de ridică, iar răutatea va cădea de pe mine aşa cum se scurge apa de pe spatele păsării care se avântă spre cer. Aşa este astăzi şi aşa a fost şi în zilele de demult, căci astfel de lucruri sunt scrise în vechea formă pe un sul de pergament descoperit la Honew.

31:5. Primul ţinut de pe Pământ locuit de om nu a fost Kahemu, ci un ţinut aflat dincolo de apele sărate. Acolo a venit Spiritul Nemuritor din Cer, sub forma Celui Strălucitor, care şi-a părăsit locul său mai luminos pentru a locui împreună cu fiarele în regatul inferior al durerii. Şi într-un mod tainic, acesta s-a încarnat ca om; cum, nu ştim, însă a dat naştere omenirii. Acest lucru nu s-a petrecut aşa cum relatează poveştile destinate celor ignoranţi.

31:6. În realitate, nimeni nu cunoaşte Vechea Patrie sau locul unde s-a aflat; există poveşti, însă acestea se contrazic. Cei Nouă Închinători spun că a fost spre Miazăzi, în timp ce preoţii învăţaţi nu au o părere comună; unii zic că a fost în Apus, acolo unde soarele dispare, pe când alţii spun că a fost în partea de Răsărit, acolo unde soarele se ridică. Spre Miazăzi sunt munţi înalţi şi păduri, monştri şi oameni acoperiţi cu păr. Aici, vânturile se formează în interiorul Pământului şi ies de acolo printr-o peşteră neagră. Este un loc al haosului, unde apa, solul şi aerul nu sunt separate; nu este posibil ca Vechea Patrie să fi fost acolo. În partea stângă este o regiune sălbatică întinsă, ţinutul lui Amua; Vechea Patrie nu putea să dea naştere unora ca aceştia. În partea dreaptă este câmpia sălbatică a mâncătorilor de oameni, care se întinde până departe, la hotarele Vechiului Kahemu; acest ţinut a fost la fel de neroditor şi în vremurile străvechi. Spre Miazănoapte faţă de ţinutul sălbatic trăiesc oamenii diformi şi piticii. Cum s-ar fi putut găsi aici păşunile fertile şi ogoarele bine udate de râul ceresc, unde oamenii trăiau în pace şi mulţumire sufletească? Vechea Patrie nu a fost niciodată acolo şi nici, aşa cum spun unii, în apele de dincolo, care fierb la marginea lor. Dincolo de râul cel lat a existat odinioară un tărâm binecuvântat cu toate bogăţiile necesare oamenilor. Acolo se găsea cetatea Meru, înconjurată de multe ziduri, însă nu acela a fost ţinutul naşterii noastre. Spre Miazănoapte îşi are reşedinţa vântul cel rece, însă dincolo de ţinuturile care mărginesc apele sărate se găsesc ciclopii şi uriaşii cu părul alb şi cu ochii albi. Aici, stâncile şi pietrele sunt alcătuite din marmura cea mai albă, iar pomii au fructe de culoare albă; de atâta albeaţă, oamenii orbesc de tineri, fiindcă şi iarba este albă. Mai în faţă se află ţinutul Hosugia, un loc absolut neroditor, unde pomii nu fac niciodată fructe, iar culturile nu se coc. Cum ar fi putut Vechea Patrie să se afle în această direcţie?

31:7. În cărţile vechi se spune că Vechea Patrie era condusă de Regina Luminii, care era mai mare peste toţi. Povestirile templului spun că zeii inferiori au venit să trăiască printre muritori pe vremea când în Kelathi domnea Stăpâna Strălucirii, şi că aceştia au fost adăpostiţi în temple, unde erau slujiţi de preoţi. Se spune că în temple s-au înfiinţat locuri de învăţătură, însă puţini au primit cunoaşterea ezoterică. Se considera, pe bună dreptate, că aceasta ar reprezenta un pericol pentru cei lipsiţi de înţelepciune, de aceea trebuia protejată. Nu aceasta este povestea din Cartea Începuturilor? Se spune că Kelathi făcea parte din ţinutul Kahemu, dar oare nu ar fi putut fi vorba de un ţinut cu o denumire similară, aflat în afara ţinutul Pontas, dincolo de Godsland?

31:8. Nu se zice că ambele ţinuturi au fost devorate de foc şi apă? În Cartea Începuturilor se spune: Generaţiile au trecut şi s-a adunat multă cunoaştere şi multă înţelepciune, care s-au păstrat pure. Aceasta a fost moştenirea omenirii, însă cu toate că omul învăţase cum să păstreze în suflet lumina Adevărului şi cum să o folosească cu înţelepciune, totuşi, şi atunci ca şi acum, preoţii falşi au prosperat. Aceştia au încurajat dorinţele carnale ale oamenilor neevoluaţi şi au

© Biblioteca Spirituală

exploatat slăbiciunile celor ignoranţi. Nedreptatea lor a făcut să se acumuleze multă răutate în Tărâmul de Jos, iar aceasta s-a proiectat în materia Pământului, aşa încât puterile care o susţineau au devenit stabile. Din această cauză, toată partea dinspre miazăzi a Vechiului Ţinut a fost înghiţită de ape.

31:9. Calamitatea s-a petrecut din cauza ascensiunii răului. Ritualurile care îi invocau pe morţi erau frecvente în rândul celor ignoranţi, care aveau o minte carnală, pe când cei ce mergeau neclintiţi pe drumul mai dificil al dezvoltării spirituale îşi aţintiseră ochii asupra luminii pe care o vedeau în faţă, ignorând capcanele aflate la picioarele lor. Şi atunci era ca şi acum; vor fi oamenii capabili să înveţe vreodată?

31:10. Iată cum s-a produs dezastrul, aşa cum este el descris în Cartea Începuturilor: Erau crăpături în pământ, din care aburii răutăţii ieşeau şi se împrăştiau ca o ceaţă; aceasta îi învăuia pe oameni ca o mantie, după care se întindea şi acoperea întregul ţinut. Oamenii nu mai vorbeau nimic, căci frica îi amuţise. Pământul se cutremura sub picioarele lor şi din el ţâşneau limbi mari de foc. Întregul ţinut fusese înălţat şi se legăna ca un val al oceanului. În timp ce se ridica şi cădea, gemea şi se clătina, focurile care îşi croiau drum în adâncuri au ieşit la suprafaţă şi s-au unit cu fulgerele care cădeau din cer.

31:11. Ţinutul era învăluit de un nor negru şi gros de fum, iar oamenii se sufocau din cauza prafului. Soarele ce zăbovea la orizont abia se mai vedea din cauza norului, părând un ghem roşu de foc. Imediat ce a apus, ţinutul a fost învăluit de un întuneric dens, cu nuanţe cenuşii, luminat doar de fulgerele puternice. Apele au izbit cu putere pământul şi l-au măturat complet. Câmpiile şi cetăţile au fost acoperite, iar în jurul munţilor s-au format ţărmuri noi. Apele au continuat să crească până când au acoperit tot ce mişca şi trăia, căci pământul se scufundase. Numai vârfurile munţilor rămăseseră desupra şuvoiului care năvălea. Vârtejurile aduceau vânturi reci, care risipeau praful şi rămăşiţele. Se formau bancuri de nisip, iar vârful unui munte rămăsese deschis şi scuipa aburi vătămători. Ţinutul blestemat a fost sfâşiat o noapte întreagă, iar partea lui dinspre miazăzi s-a scufundat pentru totdeauna.

31:12. Un om înţelept a scris, Acela nu a fost lanţul muntos Kelathi sau bătrânul Ramakui. Acela a fost ţinutul scăldat de apele verzi, unde soarele apunea dincolo de Keftu, în apropiere de ţinuturile Henbua.

31:13. Apoi se spune: Ei au venit prin mlaştini şi au traversat munţii sălbatici, trecând dincolo de deşerturile de piatră, într-un nou ţinut, numit Anketa. Acolo creştea marele pom al vieţii, care era cunoscut chiar şi în zilele părinţilor noştri. Acesta este un copac ciudat, cum nu mai este altul, deşi în zilele părinţilor noştri era neroditor şi înconjurat de flăcări. Acum ştim că pomul vieţii creştea în Taleus, care se găseşte dincolo de Pontas, în Ţinutul Zorilor. Prin urmare, nu este posibil ca Vechea Patrie să fi fost acolo? Căci nu s-a scufundat toată regiunea.

31:14. Se spune: Oamenii au ieşit din ţinuturile devastate. În spatele lor, uscatul s-a scufundat, iar Pământul s-a cutremurat, munţii s-au despicat şi s-au prăbuşit. Acolo unde altădată fusese o vale, acum se înălţa un multe. Aerul era plin de fum şi din cer cădeau stânci fierbinţi. Oamenii se înecau din cauza pucioasei. Vânturi puternice urlau ca şi cum ar fi fost o mie de câini sălbatici nepământeni. Au lăsat totul în urmă şi au traversat teritoriile sălbatice până când au ajuns în Ţinutul Refugiaţilor. Nu era Kahemu numit odinioară de unii oameni Ţinutul Refugiaţilor? Aşadar, originea Vechii Patrii nu este cunoscută. Se spune că atunci când oamenii au venit din Vechiul Ţinut, stelele veşnice se aflau acolo unde Pământul se uneşte cu Cerul, dar nimeni nu ştie câte generaţii s-au perindat de atunci.

31:15. Astfel, nu este imposibil să descoperim unde se afla Vechea Patrie. Prin urmare, există speranţă, iar oamenii nu trebuie să dispere, căci secretul poate fi redescoperit. Când Lucrurile Sacre se vor odihni din nou în Vechiul Ţinut, acolo de unde au venit, zilele de tulburare vor lua sfârşit, iar oamenii vor trăi din nou în pace. Oamenii se duc să caute drumul; încă nu este totul pierdut.

31:16. Acum, Marea Casă a Locurilor Tainice se află în Kahemu. Ea este construită astfel încât să reziste veşnic şi se ridică viguroasă spre Cer, deasupra capetelor oamenilor. Este acoperită cu pietre albe; special pentru ea s-a tăiat piatra albă de Rehakom, iar în partea

© Biblioteca Spirituală

superioară este acoperită cu aramă. Dar nu este arama oamenilor, ci arama lui Dumnezeu. Înăuntrul ei se găseşte Pântecul Renaşterii, care este folosit de Cei Născuţi de Două ori şi de Cei Iluminaţi. Oamenii intră prin porţile ei ca să moară şi să se trezească din nou la viaţă, sub formă de zei. Lângă ea se înalţă Templul Celor Strălucitori, susţinut de mulţi stâlpi şi înconjurat de ziduri. Aici se află Marele Portal al Intrării în Viaţă, iar deasupra lui, pe o piatră mare, se pot vedea aceste cuvinte:

31:17. De la Copiii lui Dumnezeu pentru Copiii Oamenilor. Iată, noi v-am găsit în robia trupurilor muritoare şi v-am dat darul vieţii veşnice.

31:18. Fraţii mei, acestea sunt zilele nenorocirii, şi nimeni nu ştie la ce va duce vrajba care sfâşie ţinutul. Timp de multe generaţii, acesta a fost un tărâm al păcii, un ţinut binecuvântat cu de toate, însă acum oamenii au abătut asupra lui răul. Cei ce s-au dus să îl salveze s-ar putea să nu se mai întoarcă şi astfel nu se va schimba nimic. Prin urmare, vă spun, pregătiţi-vă să plecaţi de aici, aşa cum este scris. Duceţi la loc sigur acele lucruri care sunt mai preţioase decât viaţa. Deasupra vieţii şi a ţării se află Dumnezeu. El este mai presus de viaţă şi de glie.

CAPITOLUL XXXII - MANUSCRISUL LUI HARMOTIF

32:1. Odidef din Onekhefu a găsit multe manuscrise din vremurile vechi. Inspectorul Templelor a descoperit scrieri din zilele Celor Înţelepţi, multe lucruri din trecut, precum şi cuvintele rostite de Stăpânii *Kohar*-ului. Ei au pus să fie copiate şi puse în locurile unde sunt ţinute înregistrările. Unele au fost ascunse de ochii oamenilor. Au fost căutate scrierile dedicate numelui Dumnezeului Măreţ. Nekat, un scrib din Yano, le-a copiat; acestea au ieşit din mâinile sale. Nu s-au pierdut şi vor exista chiar şi atunci când el şi fiii lui şi fiii fiilor lui se vor odihni în Tărâmul Dimineţii. El va locui în pace în Amentuth.

32:2. Vindecătorul trebuie să cunoască traseele Veghetorilor. El trebuie să ştie care sunt perioadele lor, când vin şi când se duc. El trebuie să cunoască secretul Stăpânului Formelor şi calea pe care merge Călăuza Sufletelor. El trebuie să ştie cine sunt Proprietarii Formelor şi cine sunt Cei Lipsiţi de Formă.

32:3. El trebuie să le cunoască locuinţa. El trebuie să ştie drumul şi care sunt cele patru modalităţi de a intra. El trebuie să cunoască natura dublei puteri. El trebuie să fie un maestru al extragerii spiritului. El trebuie să cunoască omul exterior şi lucrurile care curg peste acesta. El trebuie să cunoască omul interior şi substanţele cu care este umplut. El trebuie să cunoască inima şi muşchii care pornesc din ea şi controlează toate acţiunile trupullui.

32:4. Acestea sunt cuvintele care trebuie să ajungă la urechile vindecătorului. Iată lucrurile care sunt scrise în inima lui. Vindecătorul stă pe un tron al tăcerii. Vindecătorul absoarbe durerea celor bolnavi prin urechile sale. Dacă cineva îşi deschide inima în faţa unui vindecător, atunci limba habar nu va avea ce au auzit urechile. Odaia cea mai ascunsă este deschisă pentru omul tăcut. Inima vindecătorului nu se îngâmfă ca urmare a cunoaşterii pe care o posedă. El vorbeşte cu omul simplu ca şi cum acela ar fi un înţelept. Cuvintele vindecătorului sunt ca nişte ierburi tămăduitoare. Vindecătorul se poartă în aşa fel încât atunci când ochii bolnavilor îl privesc, aceia sunt deja pe jumătate vindecaţi. Ochii vindecătorului văd prin trup. Atunci când a stat în faţa maestrului său, el a învăţat să îndure pedepsele pentru eşecurile sale, aşa că acum este îndreptăţit să îl mustre şi el pe altul pentru eşecurile lui. Limba vindecătorului este înmuiată în miere, nu în înşelăciune. Dacă Adevărul agravează suferinţa, atunci îl poate ascunde, însă niciodată nu va face acest lucru fără un scop precis şi fără o grijă deosebită.

32:5. Vindecătorul nu se teme de zeul aflat deasupra stelelor. El nu dă înapoi în faţa morţii. Este un om deosebit de înţelept. Cunoaşte natura zeilor inferiori. Zeii inferiori sunt mădularele şi atributele Dumnezeului Măreţ şi ei reprezintă membrele Sale. El nu va căuta să învie morţii, nu va căuta să vorbească cu ei, şi se află mai presus de tentaţiile aurului. El cunoaşte legile Dumnezeului Măreţ, care vor fi de-a pururi. Acestea sunt fixe şi neschimbătoare şi niciodată nu vor da greş atunci când le vine ceasul. Vindecătorul cunoaşte cum se măsoară

© Biblioteca Spirituală

timpul şi cum se succed zilele.

32:6. Când respiraţia vitală, dată de Dumnezeu, este oprită de demoni, trupul începe să se agite şi să se înfierbânte. Demonii tulbură inima şi scot din trup apa care conţine viaţa. Activitatea demonilor trebuie oprită, de aceea vor fi adormiţi cu o băutură specială. Trupul trebuie răcit, căci demonii fierbinţelii sunt alungaţi de răcoare. Ei vor intra într-un vas de lut, care apoi va putea fi încălzit şi distrus. Dacă un om este ucis în bătălie sau dacă trupul este străpuns, demonii vor pătrunde înăuntru prin sânge. Trupul este deschis, iar ei intră pe acolo. Respiraţia se opreşte. Simţurile externe nu mai funcţionează. Spiritul pleacă, însă amintirile sale sunt păstrate intacte de către spiritul său geamăn, cu care se va uni. Acela locuieşte într-o altă sferă. Este un loc al împlinirii, asemănător cu Pământul. Vindecătorul nu trebuie să stânjenească plecarea spiritului odată ce respiraţia a părăsit trupul. Nu trebuie să îl lege.

32:7. Spiritul nu se duce în Ţinutul Dimineţii treaz. El se deşteaptă acolo ca dintr-un somn. Şi nu se uneşte cu spiritul său geamăn până când nu este judecat pe baza culorilor sale. După ce se va uni cu el, toate lucrurile de acolo vor părea asemănătoare celor de aici. În faţa celui înălţat vor apărea toate speranţele şi dorinţele pe care le-a avut odinioară. Zeii pe care i-a venerat prind formă. Aceştia apar în faţa celui înălţat.

32:8. Închinarea la zei inferiori şi ciudaţi nu este oprită, fiindcă ajută la purificarea inimii. Inima se însănătoşeşte. Cuvintele rostite în faţa unor idoli care nu pot auzi nu se pierd. Ele sunt auzite de Urechile Măreţe, pe care omul nu şi le poate imagina. Dumnezeul Măreţ a făcut zece raze de lumină, care se împrăştie din ceaţa Sa. Fiecare străluceşte sub forma puterii pe care gândurile Sale i-au atribuit-o. Acestea se revarsă pretutindeni şi fac parte din toate lucurile. Vindecătorul este înţelept dacă ştie să stăpânească razele.

32:9. Un om este melancolic. Asta nu înseamnă că un demon şi-a făcut locuinţa în trupul lui. Nu este vorba despre o boală a trupului. Vedeţi dacă pământul lui suferă. Priviţi recoltele, au fost compromise? Dacă soţia unui bărbat este infidelă, culturile sale nu vor creşte. Dacă sora lui este necăsătorită şi desfrânată, atunci turmele sale vor fi sterpe. Pomii din grădina sa nu vor rodi. Porumbul şi grâul nu vor da recolte bogate. Dacă fiica unui bărbat este necăsătorită şi desfrânată, păsările şi animalele sale vor începe să piară. Omul se va simţi deprimat. Ochii lui îşi vor pierde strălucirea. Remediul nu se află în om. Trupul lui nu este bolnav, niciun demon nu sălăşluieşte în el. Vindecarea depinde de fiica lui. Omul trebuie să o însemneze cu fierul încins în foc. Semnele trebuie să fie sub formă de dungi. Ea trebuie să spună cum îl cheamă pe cel care a pângărit-o. Prin necurăţenia ei şi-a îmbolnăvit tatăl. Această necurăţenie este invizibilă ca aerul şi îi afectează păsările şi animalele. Ca să fie pusă la încercare i se dă să bea o băutură preparată din fiere de câine, suc de aloe şi cenuşă de corn de capră, în concentraţie de o parte la cinci părţi de apă. Dacă vomită răul, înseamnă că s-a purificat. Dacă nu există nimic rău, nu va ieşi nimic. Atunci va face o reprezentare a omului care a făcut-o să fie impură. Acela a adus răul în ea. Va arde apoi acea reprezentare în focul purificator. Cenuşă se vor face şi toate gândurile şi dorurile sale referitoare la el. Acum s-a eliberat de rău.

32:10. O femeie cunoaşte o altă femeie adulteră, dar ţine acest lucru ascuns în inima ei. Nu o denunţă. Rudele ei de parte bărbătească se duc la război sau la vânătoare. Acestea vor muri sau vor fi rănite. Cunoaşterea ascunsă în inima ei devine ca un ghimpe înfipt în carne.

Începe să putrezească, este lucrarea răului. Aşa cum carnea putredă emană un miros de imoralitate, şi pe măsură ce se descompune putoarea se împrăştie şi mai mult, tot aşa şi cunoaşterea tăinuită a răului face să putrezească esenţele subtile. Răul se revarsă în afară şi întrucât sângele caută sânge, va ajunge în sângele unui om aflat sub presiune. Această femeie trebuie arsă cu fierul încins şi însemnată sub formă de benzi, apoi trebuie purificată. De asemenea, va trebui să o denunţe pe femeia adulteră, care va fi pedepsită, după care, asemenea unei femei desfrânate, va fi purificată cu apa fecioarelor. Pentru a salva sângele cuiva care nu a făcut niciun rău va trebui vărsat sângele unui om vinovat. Vindecătorul nu pedepseşte şi nici nu caută pe cineva care merită să fie pedepsit. Arta vindecătorului este aceea de a tămădui.

32:11. Oamenii suferă de inimă; ei devin trişti. Păsările, animalele şi culturile lor sunt lovite, dar sursa răului nu este în femei. Răul se află în ei înşişi. Casa le este în neorânduială;

© Biblioteca Spirituală

gândurile lor sunt confuze. Spun ceva, dar gândesc altceva. Nimeni nu se înţelege cu ei. Încep să se înfierbânte. Nu trebuie să mai trăiască expuşi vântului de miazănoapte. Trebuie să muncească pentru altcineva sau să se apuce să înveţe un meşteşug. Mai bine o viaţă lungă în sărăcie decât o viaţă scurtă dar plină de bogăţii şi griji.

32:12. Un om are dureri şi este nevoie să-i fie tăiată carnea pentru a se îndepărta demonul din locuinţa lui ori să-i fie puse la un loc oasele care s-au rupt. În acel moment, trebuie să i se scoată spiritul. I se poate da să bea băutura care provoacă somnul; tu decizi. Vei mişca *gabulik*-ul prin faţa ochilor săi. Îi vei scoate afară spiritul. Vei plimba mâinile în jos pe deasupra trupului său, răspândind puterea spiritului tău. Vocea ta îi va da instrucţiuni. Puterea spiritului tău va intra în el; ochii i se vor închide, deşi lucrul acesta nu se întâmplă mereu. Puterea îi va pătrunde în trup. Va închide toate uşile dintre spiritul şi trupul său. Trupul său va respira; va trăi, dar va fi precum un mort, căci spiritul i-a fost chemat în afară. Vei aşeza pe el Ochiul lui Hora. Acesta îl va ţintui; nu va putea să se mişte; va fi bine fixat. Îi vei vorbi şi îl vei întreba ceva ce nu ştie. El va răspunde. Dacă spiritul lui a ieşit în afară, atunci va şti acel lucru pe care în mod obişnuit nu-l ştie. Poţi să-i spui că va dormi somnul de dincolo de somn. Poţi să-i spui că nu îl doare nimic şi că uşile dintre trup şi spirit sunt închise. Ochii lui nu văd, pielea lui nu simte, carnea lui este moale. Poţi pătrunde în trupul lui cu un instrument. Dacă are un loc unde s-a cuibărit vreun demon, îl vei străpunge. Vei scoate demonul afară odată cu lichidul. Acesta fuge. Locul demonului se prăbuşeşte în el însuşi. Îl vei închide cu o vergea de aramă încinsă în foc. Acum este purificat. Uneşti bucăţile de carne şi le legi. Acoperi cu un *satish* pe care l-ai fiert mult timp. Laşi omul înfăşurat cu Ochiul lui Hora. Îi spui când să se trezească. Tu iei toate hotărârile. Nu se va trezi ca Osireh, decât dacă aceasta este voia lui Osireh.

32:13. Un om este chinuit de un demon care şi-a făcut sălaş în străfundul trupului său. Nu poate fi găsit. Omul vorbeşte incoerent; nu-şi poate controla limba. Gândurile sale sunt învăluite în umbre. Inima îi bate repede; sudoarea îi curge pe trup. Nu-şi găseşte liniştea atunci când vrea să doarmă. Mâinile îi tremură. Îl doare capul. Nu poate să mănânce. Prin cap îi trec multe gânduri, însă nu ştie ce să facă. Va trebui să-i scoţi afară spiritul. Îl vei aşeza în odăile tăcerii. Îl vei acoperi cu arome vindecătoare. Uşile dintre spiritul şi trupul său sunt închise. Vei pune pe el Ochiul lui Hora. El doarme în Ochiul lui Hora. Acesta umple fiecare gol al trupului său. Caută demonul. Distruge demonul în locuinţa lui. Demonul nu este scos afară. Tu vorbeşti cu spiritul omului; este în pace, este liniştit? Tu dcizi când vine vremea să îl trezeşti. Acesta este un somn vindecător. Tu, vindecătorul, eşti maestrul somnului. Dintre toate lucrurile care vindecă, cel mai eficient este somnul.

32:14. Discipolul întreabă, „Ce este somnul?”. Este reînnoirea energiei spirituale. Spiritul se întoarce la sursa lui, la sursa fiinţei sale. Trupul se scufundă în somn. Spiritul poate fi chemat cu uşurinţă. El nu este departe. Unui om îi lipseşte somnul; nu poate dormi şi de aceea se îmbolnăveşte. Trupul îi este greu şi abia păşeşte. Îi lipseşte vigoarea; nu-şi poate aduna gândurile. Membrele îl dor, însă nu are o boală anume. Nu poate spune de ce suferă. Perna lui este un loc de tortură, iar patul un tărâm de gânduri sălbatice. Lucrurile mărunte şi efemere îi par a fi nişte munţi. Tu decizi. Dacă este vorba doar de un lucru din afara lui, ceva legat de casa lui sau de munca lui, atunci o băutură calmantă este suficientă. Fă ca spiritul să îşi recapete forţele în mod natural şi vigoarea lui se va reînnoi; va fi din nou în stare bună. Dacă boala vine din interior, de la ceva ce a pătruns acolo, atunci remediul va fi somnul vindecător.

32:15. Un om se teme de demonul nopţii. Îi este frică să doarmă, ca nu cumva să fie luat în stăpânire de demonul nopţii, aşa că se refugiază în boală ca într-o locuinţă construită cu cărămizile fricii. Acesta a deschis o fereastră care dă spre Locul Groazei. Va trebui curăţat, va fi purificat cu ajutorul tămâiei. Poate mânca atunci când Veghetorul cerului răsare, dar nu când apune. Când se lasă noaptea, trebuie să danseze în jurul locuinţei sale până oboseşte. Va face baie cu apă caldă pentru a se purifica. Păcatele vor cădea de pe el şi nu-l vor mai atrage pe demonul întunericului. Acesta nu se va mai ridica din Locuinţa lui Întunecată pentru a-l bântui.

32:16. Un om are o umflătură purulentă. Are o rană. Aceasta este necurată şi se îngălbeneşte. Apoi începe să se înnegrească. Răul se află sub coajă. Se prepară o soluţie

© Biblioteca Spirituală

concentrată de sare, care apoi se încălzeşte. Se spală cu ea umflătura şi rana. Coaja se înmoaie; apoi este îndepărtată. Se şterge puroiul care a ieşit. Se pisează frunze de *homu*; se stropesc cu pucioasă. Se aşază pe rană şi se leagă cu o cârpă. Dacă este vorba de o rană mare sau de una suferită în bătălie, trebuie curăţată cu apă în care s-a ţinut lemn de *liskin*. Dacă va face viermi, iar aceştia mistuie răul şi negreala, pot fi lăsaţi. Dacă este carne vie, dar curată, aceasta trebuie acoperită, ca nu cumva să intre lucruri necurate, iar deasupra trebuie pus al şaselea simbol. Este bine ca rana să stea dezvelită şi să fie expusă la soare.

32:17. Un om s-a ars. Pielea s-a acoperit cu băşici; din acestea iese apă. Pielea e mistuită; acolo e carne vie. Nu s-a înnegrit. Carnea este moale. Arsura se spală cu apă rece şi este stropită cu apă de *sesumen*. Nu se leagă. Dacă o rană nu se vindecă, dacă o arsură nu se vindecă, atunci trebuie să iei pulbere uscată de *luba*; pulberea se pune în apă. Rămâne galbenă, însă dacă o laşi deoparte se înroşeşte; după aceea poţi să o foloseşti, dar să nu o ţii asupra ta.

32:18. O femeie dă naştere unui copil. Un bărbat are o febră mare. Se încinge apă pe pietre şi se toarnă peste pomul vieţii. Se lasă la macerat timp de două nopţi, după care se bea de multe ori din ea. Aceasta stă la baza multor lucruri, aşa că poate fi păstrată.

32:19. Se pisează pomul vieţii până când devine o pastă. O încheietură se umflă şi este dureroasă. Se aplică pasta, care se lipeşte, dar nu se leagă cu nimic. Rectul devine un loc al răului şi sângerează. Răul provoacă neplăcere. Se iau patru măsuri de pastă de pomul vieţii. O măsură de pastă de seminţe de mac. O măsură de ulei de *sufan*. Ulei de lună, două măsuri.

32:20. Un om devine inert din cauza grăsimii; trupul îi este învelit în grăsime. Omul este bolnav. Trupul îi este astupat cu grăsime, aşa cum se astupă canalele acvatice cu nisip şi mâl. Grăsimea este inamicul care devorează bunăstarea omului. Îi sufocă trupul, la fel cum algele sufocă un canal navigabil. Cel care este gras umblă ca un om care cară mereu cu el un sac cu nisip. Îi vor fi curăţate intestinele în fiecare zi. I se va da puţină apă. Va trebui să parcurgă distanţe mari în arşiţa zilei şi să facă baie într-o apă care să nu-l răcorească. În aerul mai rece al dimineţii se va săpa o groapă puţin adâncă, care se va lăsa atâta timp cât soarele urcă pe cer. Când soarele începe să coboare, omul gras va fi aşezat în groapă. Va fi acoperit cu nisip, lăsându-i-se afară doar capul. Va rămâne acolo pe toată durata amiezii. Seara, va mânca doar puţin. Va face acest lucru de multe ori. Nu va mânca lucruri îmbibate cu apă sau care se umflă şi sunt grele. Va mânca doar plante sau fructe moi, dar să nu fie zemoase.

32:21. Va trebui să înveţe să danseze şi să îşi mişte corpul, astfel încât sufletul şi trupul să fie în armonie. Va trebui să mănânce şi să vorbească cu moderaţie. Un om flămând dă la iveală ticăloşia altora, însă la fel face şi un om îmbuibat. Omul flămând nu-şi chinuie trupul fiindcă aşa vrea el, însă omul care se îndoapă îşi face singur rău.

32:22. Niciodată să nu uiţi atunci când eşti bolnav să îl chemi la tine pe Dumnezeu, căci vei vedea că El vine şi este plin de compasiune. Când puterea Lui te învăluie, boala este biruită.

32:23. Egiptenii erau înţelepţi, dar căile lor nu se asemănau cu ale noastre. Remediile vindecătorilor lor erau bune pentru ei, nu pentru noi, fiindcă trupurile noastre, hrănindu-se diferit, sunt diferite în privinţa umorilor. Substanţele vindecătoare trebuie căutate doar în mediul în care se mişcă trupul. Lucrurilor care provin din alt ţinut le lipseşte armonia esenţială. Prin urmare, toate reţetele consemnate în acest sul lung de pergament vor fi omise.

Materialul nostru este limitat, iar acesta nu este un tratat de medicină. Acest manuscris a fost printre cele care s-au adăugat.

CAPITOLUL XXXIII - MANUSCRISUL ANEXAT - 1

33:1. O, cetate măreaţă, O, inima Egiptului, locuinţele tale sunt dărâmate, iar altarele tale sacre stau îngropate sub nisipul timpului. Ţărâna veacurilor te învăluie, aşa cum cel mort este înfăşurat în mormântul său. Templele tale stau încă în picioare şi răsună, dar altarele solemne sunt tăcute. Ele au devenit locuinţa câinilor sălbatici şi a scorpionilor, iar drumurile tale sunt deschise răutăţii.

© Biblioteca Spirituală

33:2. Iată, în zilele de mult apuse care s-au prăbuşit în ţărână, a venit un vârtej, iar pământul a răsuflat mânios şi aţi suferit arsuri. Răufăcătorii au fost măturaţi de ape, iar ticăloşii au fost înghiţiţi de focuri. Zilele anilor s-au împuţinat, iar durata tuturor lucrurilor a suferit modificări. Anotimpurile au fost date peste cap, aşa încât sămânţa putrezea în sol, iar lăstarii verzi nu mai ieşeau să întâmpine lumina zilei. Mugurii viţei de vie se ofileau, iar pământul zăcea mort sub giulgiul său cenuşiu. Luna şi-a schimbat modul de deplasare, iar soarele şi-a stabilit o nouă traiectorie, aşa că oamenii nu mai ştiau unde se află şi erau cu toţii nefericiţi. Stelele înotau într-o direcţie nouă, iar ordinea lucrurilor se schimbase. Totuşi, O, Egipt, chiar şi din acele zile ale năpastei tu ai ieşit întreg, cu spiritul intact şi cu inima nezdruncinată. Ce s-a întâmplat cu tine, O, ţara mea?

33:3. Plâng, O, ţinut al Egiptului, plâng pentru lucrurile care s-au dus. Plâng pentru spiritul tău, care acum a plecat. Plâng pentru zeii trădaţi, plâng pentru Dumnezeul Măreţ care se află mai presus de ei şi pe care tu abia dacă l-ai cunoscut. Plâng pentru distrugerea ta. Plâng pentru toată frumuseţea şi gloria ta, care s-au prefăcut în ţărână. Voi plânge veşnic şi voi dormi mereu. Spiritul tău a plecat, viaţa ţi s-a stins, ţi-ai pierdut vigoarea; au rămas numai cadavre goale pe dinăuntru. Generaţiile care vor mai călca pe acest Pământ nu vor mai şti nimic despre tine. Nu vor mai vedea decât un lucru mort, uscat şi mumificat. Nu vor putea cunoaşte viaţa plină de iubire care te anima odinioară şi te umplea de slavă. O, Fiu al lui Kebew, iartă-i pe oamenii acestui ţinut pentru felul în care se poartă. Dezvăluie-ţi măreţia slujindu-i pe aceia care nu mai umblă în lumina învăţăturii tale, aşa cum i-ai slujit şi pe părinţii lor în zilele care au apus.

33:4. O, ţara mea, în ce te-ai transformat? Ai părăsit advărata cărare a credinţei tale şi te-ai aventurat pe poteci străine. Eşti năucită şi orbită de lucruri care tulbură simţurile şi ai ajuns ca o corabie fără vâsle, ce pluteşte în derivă. Ai abandonat spiritul care te-a inspirat şi ai căutat satisfacţie printre lucrurile neînsufleţite care aparţin Pământului. Ai dispreţuit disciplina strictă necesară pentru a câştiga mâna iubirii şi ai păşit pe poteca bine bătătorită a plăcerilor trupeşti. Ai ajuns să te comporţi ca o prostituată, iar această depravare te-a dus la ruină. Nu te mai desfată misterul luminos al stelelor de deasupra; găseşti plăcere în gunoiul de sub picioarele tale. O, aceasta este soarta pe care şi-a ales-o ţara mea!

33:5. Mă duc, pentru că trebuie să mă duc. Plec, pentru că aşa îmi dictează destinul meu. Când patria se prăbuşeşte în jurul tău ca un palat construit pe o fundaţie de noroi, atunci nu mai trebuie să eziţi. Un singur om nu poate provoca o revărsare cu mâna. Când casa ţi se prăbuşeşte este vremea să cauţi o alta. Poate că popoarele, ca şi oamenii, îmbătrânesc şi se degradază. Ţinutul meu este bătrân; au trecut o sută douăzeci de generaţii de când Osireh le-a adus oamenilor lumina. Stelele şi-au schimbat poziţia de patru ori, iar soarele şi-a modificat traseul de două ori. Nimicitorul a lovit Pământul de două ori, iar Cerurile s-au deschis şi s-au închis de trei ori. Uscatul a fost măturat de ape de două ori.

33:6. Soarta omului care pleacă în exil este tristă, însă în felul acesta îi voi scuti pe alţii să mă vadă nefericit. Voi lăsa o cronică care să-i călăuzească şi acea cunoaşterea necesară care să le sporească înţelepciunea atât cât vor trăi. Fie ca glasul meu, care rosteşte aceste avertismente, să răsune în urechile tuturor oamenilor; fie să ajungă până în ţinuturile străine de dincolo de mări, chiar şi până în Hownibut. Ascultaţi glasul meu, luaţi aminte la strigătul meu; ţineţi cont de avertismentul meu, ca nu cumva să fiţi şi voi osândiţi de destin; ca nu cumva să fiţi şi voi loviţi şi doborâţi de sabia necazurilor. Patria mea, ţinutul pe care-l ştiam, nu mai există; trăieşte, da, însă doar aşa cum trăieşte o floare când este smulsă şi se usucă, aşa cum trăieşte un fruct, care este cules şi pus la păstrare, sau aşa cum trăieşte omul după ce a fost îmbălsămat.

33:7. Despre zilele lui Nun nu cunoaştem nimic. Înainte de începerea creaţiei exista o singură fiinţă, Tată/Mamă, iar din aceasta au luat naştere Gemenii cereşti. Din aceştia s-au născut trei, iar cei trei au devenit mai mulţi. Astfel, chiar şi la început, legea divină a rânduit ca fratele şi sora să se poată căsători între ei. Din primii Gemeni Divini s-au născut toţi aceia al căror destin a făcut să fie căsătoriţi veşnic. Căci al lor a fost dreptul divin de a avea parte de o iubire eternă, de o iubire pe care muritorii nu o cunosc, dar la care trebuie să aspire dacă vor să devină mai mult decât muritori. Această iubire este Lumina Vieţii, Soarele Spiritului.

© Biblioteca Spirituală

33:8. Divinitatea Originară este cunoscută de oameni sub mai multe nume, iar în Egipt numele sale sunt ascunse în alte nume. Cei Aleşi o numesc Meşterul Creator, însă oamenii obişnuiţi, bărbaţi şi femei, o numesc în alte feluri. De asemenea, unii spun „El", în timp ce alţii spun „Ea"; nu are nicio importanţă, pentru că acestea nu sunt nimic altceva decât cuvinte şi distincţii făcute de oamenii muritori. Sfera lui Dumnezeu este Cerul; acolo se află adevărata locuinţă a esenţei Spiritului Său. Există Cerul de deasupra, care este Cerul Înalt, şi Cerul de dedesubt, care este reflexia Cerului Înalt. Adevăratul Centru al lui Dumnezeu este în Newit.

33:9. Meşterul Creator a separat Cerul de Pământ. A pus în mişcare soarele şi Stelele şi a dus Pământul departe de ele. Înţelepciunea Lui a închis-o în inimile oamenilor, acolo unde doarme şi acum. Cerul se roteşte zilnic ca un soţ care adună hrană pentru soţia lui, în timp ce Pământul are îndatoririle unei soţii, care hrăneşte şi are grijă de tot ce a născut. Oare nu planeta Pământ este aceea care a dat naştere tuturor formelor de viaţă cunoscute de om? Nu le hrăneşte ea la sânul ei? Cerul şi Pământul rămân în această unire deoarece le face plăcere să fie împreună. Fără Pământ, cum ar putea să crească iarba, care este substanţa de bază a vieţii, cum ar putea pomii să rodească şi florile să înflorească? Fără Pământ, ce ar putea produce apa şi căldura care vin din Cer?

33:10. Dumnezeu a făcut ca bărbatul şi femeia să se dorească unul pe altul, astfel încât prin unirea lor omenirea să se perpetueze. De asemenea, în orice formă de viaţă El a pus dorinţa pentru o altă parte, cu care este compatibilă. Astfel, viaţa se multiplică şi dăinuie. Pământul şi toate formele de viaţă de pe el sunt orientate spre acelaşi final, spre acelaşi scop, acela de a-i fi de folos omului şi de a-i permite să progreseze. Dacă nu l-ar avea pe om ca obiectiv, Pământul ar fi inutil, n-ar avea scop, ar exista în zadar. Chiar şi ziua şi noaptea, lumina şi întunericul, au grijă de om şi îl ajută să progreseze.

33:11. În zilele de început, Egiptul era mărginit spre Apus de apele verzi şi amare. Acolo se întindea ţinutul Nilar, unde oamenii învăţau să înfăşoare în bandaje trupurile moarte, astfel încât spiritele legate de pământ ale celor plecaţi să nu le deranjeze. În acest loc se găsea cetatea Merow, de unde au venit oamenii puternici care s-au luptat cu uriaşii din vremurile de altădată. Spre miazănoapte se afla intrarea în Regatul Întunericului de Sub Pământ. Portalul este ascuns în spatele unui văl de aer amestecat cu apă şi este învăluită cu o mantie de nori groşi, prin care ochii cu greu pot vedea. Podeaua este acoperită cu apă, însă nu atât de adâncă încât să nu se vadă fundul ei sumbru şi pietros, dar totuşi oamenii au nevoie de o barcă. Ambele părţi ale intrării sunt flancate de stânci gigantice, din care se ridică stâlpi uriaşi, care sunt lipiţi unul de altul, astfel încât nu este loc printre ei. Totul este acoperit de o stâncă imensă, mai mare decât oricare alta tăiată de mâini omeneşti, iar aceasta are forma unui şezut de om. Intrarea se găseşte într-o regiune rece, în care întunericul durează mult timp şi unde Viţelul lui Dumnezeu îşi manifestă nemulţumirea. Ei bine, spre Apus faţă de Egipt, totul este sterp şi nisipos, cu excepţia ţinutului din Miazănoapte, care este locuinţa oamenilor sălbatici ce locuiesc în scobiturile pământului.

33:12. Din afara Ţinutului lui Dumnezeu, de undeva dinspre Răsărit, a venit Osireh, care era plin de Spiritul lui Dumnezeu şi care a fost primul Locţiitor al lui Dumnezeu pe Pământ. Cu adevărat a fost un zeu care a umblat printre oameni, un adevărat Fiu al lui Dumnezeu. El a învăţat, datorită faptului că a comunicat cu inima lui Dumnezeu, ceea ce fiinţele inferioare pot spera să înveţe doar printr-o îndelungată contemplare a Scrierilor Sacre. Totuşi, el a spus, „Nu toţi pot spera să vadă; acesta nu este un lucru care depinde de om. Însă chiar şi acela care doar aude şi are credinţă în inima lui, care se străduieşte să facă binele, care se conformează învăţăturilor şi care este cu noi poate ajunge la slava unui spirit trezit. Chiar şi el se va împărtăşi din fericita moştenire a omului drept. Eu, care am călătorit până la Izvorul de Foc, am aprins acolo o torţă şi m-am întors pentru a vă mângâia cu lumina ei. Aşa că nu mai este nevoie să călătoriţi şi voi pe drumul lung şi obositor ca să vedeţi Adevărul".

33:13. În Cartea Purtătorilor Luminii stă scris: Dumnezeu vorbeşte cu Osireh, „Ai măsurat cuvintele Mele în comuniunea tăcută cu Sinele Meu? S-a risipit întunericul iluziilor lumeşti datorită luminii tale interioare?". Osireh spune, „Prin harul comunicării ce mi s-a permis eu am văzut lumina Adevărului, aşa că toate iluziile întunericului s-au dus. Nu mai am îndoieli. Credinţa

© Biblioteca Spirituală

mea s-a adeverit, acum este fermă. Eu sunt cel neclintit. Eu grăiesc Adevărul. Voi face voia Ta". Osireh vorbeşte oamenilor, „În tăcerea şi solitudinea marii peşteri, eu am auzit cum mi se spun aceste cuvinte de slavă, care mi-au umplut sufletul de teamă şi uimire. Printr-o lucrare minunată, am auzit în tăcerea sacră aceste cuvinte. Am cunoscut misterele vieţii. Îmi voi aminti mereu lucrurile care mi-au fost săpate în suflet cu litere de foc. Când am ieşit afară şi am vorbit cu oamenii, limba mea dansa în extaz". Acestea sunt lucrurile care sunt scrise.

33:14. Mai târziu, Osireh s-a dus în Locul Înalt şi Sacru şi acolo a învăţat regulile pentru bunăstarea omului. I s-au dat legile pentru păzirea Misterelor Sacre şi i s-au arătat şi lucrările Marii Legi. Când a coborât, i-a ales pe cei mai buni dintre aceia aflaţi în jurul lui şi a numit un Consiliu al Luminii, care avea douăzeci şi patru de membri.

33:15. Iată ce cuvinte le-a spus pe ţărmul Mării Morţii: „*Aceste lucruri nu trebuie explicate nimănui, decât acelora care posedă înţelegere şi au mintea iluminată. Poteca Căii Adevărate va fi lungă şi anevoioasă, iar încercările şi necazurile ei vor fi multe şi aspre. Nu este un loc pentru cei cu inima slabă, iar cei cu limba mieroasă sau cei ipocriţi nu au ce căuta acolo. Însă pelerinii nu vor lipsi niciodată, căci vor fi mereu căutători ai Adevărului şi luptători pentru Bunătate. Cu toate acestea, să nu luaţi prea uşor aceste lucruri; cântăriţi bine aceste cuvinte şi nu subestimaţi pericolele drumului pe care îl aveţi în faţă. Luaţi bine aminte la avertismentele mele*."

33:16. „Poteca Căii Adevărate este presărată cu pietrele ascuţite ale suferinţei şi amărăciunii. Trupul muritor va fi sfâşiat de ghimpii ascuţiţi ai durerii şi necazurilor. Aşa că este bine să îi alegeţi cu mare grijă şi discreţie pe aceia care aspiră să călătorească pe *Calea Adevărată*. Să nu treceţi niciodată cu vederea sacrificiile pe care va trebui să le faceţi". Acestea sunt cuvintele rostite de Osireh.

33:17. În "*Cartea Purtătorilor Luminii*" stă scris: Osireh le spune celor aflaţi în jurul lui, „Printre purtătorii de lumină eu sunt cel dintâi. Eu am fost instruit de Dumnezeul Măreţ, eu sunt cel ce deţine cunoaşterea referitoare la construirea primului Templu al Misterelor. Dintre toţi cei aflaţi acum pe Pământ, numai eu deţin cheia Misterelor Sacre. Eu cunosc secretul lucrurilor din vremurile trecute, al lucrurilor care sunt şi al celor care vor veni. Procesul naşterii înfăşoară sufletul omului într-o mantie de inconştienţă; el aruncă spiritul într-o stare de somnolenţă. Sinele real al omului se află în interiorul lui, dar este asemenea unui mort aflat în mormânt. Toate puterile spirituale măreţe sunt închise înăuntru şi se află în stare latentă, chiar dacă locuinţa muritoare are o formă perfectă. Calea Adevărată este drumul spre libertate; ea este procesul de trezire a spiritului şi cheia conştiinţei spirituale de sine. Ea descuie uşa şi dezvăluie lumina. Ea alungă orice îndoială şi dă acces la viaţa veşnică. Omul se descoperă pe sine însuşi. Aceasta este Calea Adevărată".

33:18. Dumnezeu îi spune lui Osireh, „Priveşte ţinutul din faţa ta, este un pământ ales pentru păzirea Misterelor Sacre. Din pântecul lui va ieşi Copilul Adevărului, care va muri şi se va naşte din nou pentru a-i călăuzi pe oameni în strădania lor pentru a dobândi slava. În Ziua naşterii sale, Pământul va fi în suferinţă şi nu va şti acest lucru, aşa că nu va deschide braţele ca să-l primească pe Copilul pe care nimeni nu-l va cunoaşte şi care chiar va fi disprețuit şi batjocorit. Totuşi, în ziua aceea va apărea balsamul care va vindeca cicatricele omenirii. În ziua aceea, când oamenii vor fi uitat calea dreptăţii şi vor fi întors spatele Adevărului, lumina va veni la ei". Acestea au fost cuvintele spuse de Dumnezeu.

33:19. Când Osireh a venit în Egipt, oamenii erau sălbatici şi lipsiţi de învăţătură; trăiau în colibe şi în gropi şi îşi căutau hrana în ţinuturile sălbatice din jurul lor. El i-a adunat laolaltă şi le-a dat legi care să îi călăuzească; i-a învăţat să cultive şi să secere grânele, să facă canale şi şanţuri cu apă, să construiască locuinţe pentru vii şi morţi. Zeii oamenilor erau periculoşi şi inspirau teama; nu se puteau apropia de ei decât aceia care erau familiarizaţi cu felul lor de a fi. Numai aceia puteau interpreta semnele şi prevestirile, pe care le primeau foarte rar în acele zile. Osireh nu a interzis poporului acești zei, însă i-a schimbat pe oameni aşa cum timpul schimbă copacii. Însă şi Osireh s-a schimbat în inimile oamenilor, de aceea el este aşa cum l-au făcut ei.

33:20. Înainte de venirea lui Osireh, bărbaţii şi femeile locuiau separat, iar bărbaţii se duceau la ce femeie voiau. Dar femeile întreţineau focurile atunci când bărbaţii rătăceau de colo-

© Biblioteca Spirituală

colo, cu toate că în acele zile nu pângăreau nicioadată pământul altuia cu picioarele lor. Osireh i-a adunat laolaltă şi i-a învăţat legile căsătoriei, totuşi a permis ca bărbaţii şi femeile să locuiască separat dacă aşa voiau, însă acum niciun bărbat nu se mai culca cu vreo femeie care nu era soţia lui.

33:21. Osireh i-a învăţat să facă pâine din grâul cultivat şi secerat. Se mânca la sărbătorile revărsărilor de ape, cu sare şi cu miere. Fiindcă Osireh cunoştea natura sării, care este parte din trupul omului, şi natura mierii, care este din Cer. Sarea se găseşte în apele sărate care spală ţărmurile îndepărtate ale Ţinutului Munţilor de Sare. Oamenii care au navigat departe au văzut munţi înalţi acoperiţi cu sare. Aceştia se situează sub stelele fixe, care licăresc cu o lumină ciudată. Mierea vine din Cer, pe calea aerului, şi este adunată de albine. Odinioară, Pământul era învăluit de un nor uriaş, iar în acele zile mierea cădea pe pământ ca bruma, servind ca hrană omului şi animalelor atunci când vegetaţia ierboasă se usca.

33:22. După ce Osireh i-a adunat pe oameni laolaltă, aşa încât locuiau în pace în acel ţinut, aceştia l-au întrebat dacă cunoaşte înfăţişarea zeilor lor, pe care niciunul dintre ei nu îi văzuse vreodată. Prin urmare, el le-a făurit nişte idoli. A construit cetăţi de apărare şi a cultivat pământul. A pus să se ridice temple, iar oamenii au aşezat acolo idolii pe care îi făcuse Osireh. Înfăţişarea acelor idoli era pe placul poporului, aşa încât oamenii se bucurau în inimile lor. Apoi, acei idoli au intrat în trupurile lor de lemn şi de piatră.

33:23. Însă Osireh era trist; inima lui era grea când se gândea la oameni, deoarece le cunoştea firea şi ştia cât sunt de ignoranţi. Prin urmare, a numit un guvernator care să păzească poporul, unul care cunoştea Adevărul, care era Iluminat şi care era cel mai capabil dintre Cei Născuţi de Două Ori. Unul care să fie un canal mereu deschis către Dumnezeu, astfel încât un potop de energie spirituală să inunde ţinutul şi să poată prospera. Osireh a dat ţinutul pe mâna Celui Numit, împreună cu toate apele dintre hotarele sale, cu toate întinderile ierboase, cu toate vitele şi păşunile, cu toate animalele care rătăceau prin regiunile sălbatice şi cu toate lucrurile care zburau sau se târau pe pământ.

33:24. Cel Numit era Regele, Faraonul, Lumina lui Dumnezeu pe Pământ, Locţiitorul lui Dumnezeu în Raport cu Oamenii. Pe acesta, Osireh l-a înzestrat cu esenţa spiritului care se revarsă de la Dumnezeu şi cu puterea care se înalţă până la Dumnezeire. Acesta era legătura cu Dumnezeu, puntea dintre Dumnezeu şi om. Sarcina lui era aceea de a-i face pe oameni săL cunoască pe Dumnezeu şi să fie conştienţi de El, dar şi aceea de a păstra spiritualitatea specială cu care fusese înzestrată partea aleasă a poporului. Numai el avea autoritatea de a permite construirea sau întreţinerea locurilor de închinare, şi tot el era cel ce controla felul în care se desfăşurau ceremoniile. Numai el putea da poruncă să se sape şanţuri şi canale cu apă, să se delimiteze terenurile şi să se ridice oştile la luptă. El veghea ca toată hrana să fie strânsă şi depozitată, ca toţi oamenii să fie hrăniţi şi ca înmormântările să se facă aşa cum se cuvine. El trebuia să fie canalul suprem de legătură cu Dumnezeu. Trebuia ca el şi toţi aceia care ieşeau din sămânţa lui să fie nişte Scări de Lumină. Osireh a fost acela care a rânduit ca trupurile celor umpluţi cu esenţa vitalizantă a spiritului să fie păstrate, pentru ca puterile lor să fie legate de Pământ pentru binele lui.

33:25. Iată ce era Faraonul, un zeu mai prejos de zei şi un om mai presus de oameni. Era legat de legile vremurilor străvechi şi trebuia să pună mereu Adevărul mai presus de minciună. Era canalul de legătură între Dumnezeu şi om, iar sarcina lui era aceea de a-l revela pe Dumnezeu oamenilor. Familia Faraonului era aleasă de Sfatul Luminii. În acele zile, doar puţine familii erau alese, iar unii dintre membrii lor erau educaţi cu atenţie, astfel încât să fie eliminate toate trăsăturile ce lăsau de dorit. Scopul era acela de a forma bărbaţi şi femei desăvârşiţi în privinţa bunătăţii, care este însuşirea supremă. Iată calităţile vizate de această educaţie înaltă: datoria şi responsabilitatea, obligaţia faţă de oameni, demnitatea, corectitudinea şi bunăvoinţa. Aceşti oameni erau o familie, o rasă aparte, educată cu scopul de a guverna cu bunătate. Fiecare moment al vieţii lor urma să fie dedicat progresului spiritual al omenirii. Ei erau învăţaţi să îi privească pe oameni ca pe proprii copii, care trebuie păziţi, îndrumaţi şi inspiraţi de cele mai minunate exemple. Familia Faraonului trebuia să aibă o aspiraţie înaltă, să ţintească spre culmea

© Biblioteca Spirituală

bunătăţii şi a spiritualităţii. În timp ce oamenii obşnuiţi munceau sub guvernarea lor, întrega viaţă a familiilor regale trebuia dedicată slujirii bunătăţii, elevării omenirii, apărării justiţiei şi punerii ei în practică.

33:26. Iniţial, lucrurile au decurs perfect, însă pe Pământ echilibrul este fragil între chemarea divină şi demonii trupeşti. Undeva, de-a lungul veacurilor, barajul spiritualităţii s-a fisurat şi ceea ce până atunci fusese păstrat cu grijă s-a revărsat. Divinitatea, spiritualitatea din sânge s-a diluat şi a slăbit, iar când bunătatea s-a diminuat, opusul ei a început să îşi croiască drum. Ce a devenit astăzi această minunată instituţie, acest măreţ Faraon? Un clopot care zdrăngăne, o cochilie goală, o morişcă învârtită de vânt. Acesta nu mai este stăpân pe timpul lui; zilele sale aparţin altora, iar orele nopţilor sale sunt controlate. El urmează un ceremonial superficial şi inutil; practică ritualuri lipsite de conţinut. Mănâncă aşa cum i se spune şi se îmbăiază la răsăritul şi apusul soarelui, nu pentru că-i face plăcere, ci pentru că aşa trebuie. Ce slavă este asta? O, ce a fost altădată; O, ce vremuri minunate au fost în trecut! Ce s-a întâmplat cu slăvita inspiraţie spirituală? Acolo unde altădată exista un scop, acum există prostie; acolo unde era o fiinţă sacră, acum este o marionetă manevrată de marionete. Unde altădată era o revelaţie sacră, acum sunt exemple moarte. Totul s-a dus, totul este ţărână, totul este suferinţă!

33:27. Ei bine, acest Osireh despre care vorbesc, a fost ridicat de popor la rangul de zeu, fiindcă Cei Născuţi de Două Ori, care sunt înţelepţi, au permis acest lucru. Că îl numim om sau zeu este un lucru mai puţin important, deoarece hotarul care-i separă pe oameni de zei nu este de netrecut. Oamenii mici vor dezbate pe marginea înţelesului cuvintelor, însă ar face mai bine să se străduiască să descopere Adevărul. Osireh a fost mereu păstrat ca într-un altar în inima oamenilor obişnuiţi, care au crezut în nemurire încă de la început. Şi nu atât ignoranţa lor ascundea lumina Adevărului, cât mai degrabă acea structură creată de ipocrizie şi fast, de avariţie şi ambiţie. De-a lungul veacurilor, această credinţă în nemurire s-a păstrat în viziunea oficială, însă aceasta susţinea că doar câţiva oameni pot spera la nemurire, şi asta numai ca urmare a eforturilor celorlalţi. În zilele primilor Faraoni lucrurile stăteau altfel. Nemurirea era răsplata tuturor oamenilor, chiar dacă aceasta nu se putea realiza decât colectiv şi sub conducerea şi îndrumarea regelui. Cu toate acestea, nemurirea oamenilor obişnuiţi şi nemurirea Celor Născuţi de Două Ori nu erau la fel.

33:28. Osireh nu a venit într-un ţinut cu regi puternici şi cetăţi măreţe, ci într-un ţinut al oamenilor ignoranţi şi neiluminaţi. A venit împreună cu şapte străini dintr-un ţinut situat mult spre Răsărit faţă de Marea Morţii, un pământ nu atât de vechi ca Egiptul, dar care era de multă vreme mort şi uitat. Când a venit, Osireh a găsit în lungul râului două popoare puternice, Poporul Roh şi Poporul Haru, iar Haru era din trupul lui Atem. Aceste două neamuri se războiau de multă vreme, însă Osireh a făcut pace între ele şi le-a unit într-un singur popor. Apoi, i-a învăţat pe oameni să trăiască în pace şi prosperitate.

33:29. Când aceştia au început să-şi construiască locuinţe şi să cultive plante, au început să fie atacaţi de oameni care ieşeau din ţinuturile sălbatice. Aceştia făceau parte dintrun popor condus de femei, şi deşi bărbaţii erau mici de statură, femeile care conduceau erau înalte şi slabe. Singurele lor arme erau acelea care puteau fi aruncate de departe, însă aveau scuturi făcute din piele şi împletite în aşa fel încât tot ce venea către ei rămânea prins în ele. Oamenii care ieşeau din pustietate şi din regiunile sălbatice de acolo erau puternici şi păroşi.

33:30. Regina acestor oameni nu era la fel ca celelalte femei, căci era plăcută la vedere şi se pricepea bine la vânătoare. Era mai frumoasă decât celelalte femei, chiar mai frumoasă decât femeile din Egipt, care sunt mai atrăgătoare decât toate femeile. Numele ei era Neth, şi nu ştiu pe nimeni care să fi avut habar cine era tatăl ei. Probabil că această femeie era o Nemuritoare, care era acolo dintotdeauna, deşi nu pot să cred că există asemenea fiinţe. Însă chiar şi în aceste zile, dincolo de munţi trăieşte un popor a cărui durată de viaţă este de trei ori mai mare comparativ cu a altor oameni.

33:31. Nu este nevoie să descriu felul în care Osireh s-a dus să o cunoască pe Neth şi cum cu arcul său, primul arc care a fost văzut în ţara Egiptului, a reuşit să o învingă într-o întrecere. Acest lucru poate fi aflat din poveştile spuse oamenilor, fiindcă toate conţin un sâmbure de

© Biblioteca Spirituală

adevăr. Eu nu voi pierde vremea ca să spun aceste poveşti; ele pot fi găsite în alte părţi. Arcul pe care Osireh i l-a dat lui Neth ca zălog este la fel ca acela pe care oamenii încă jură şi fac promisiuni.

33:32. Osireh nu a luat-o imediat de nevastă pe Neth, iar acest lucru este puţin înţeles, însă în acele vremuri aşa ceva nu era posibil. La început, el a adoptat-o ca soră, potrivit obiceiului. Mai târziu, oamenii au numit-o Esita, însă este vorba de aceeaşi femeie pe care astăzi oamenii o numesc Esitis. Acest nume se referă la aceeaşi persoană, însă în limba popoarelor din lungul bătrânului râu el a devenit Ness. Mai târziu, numele s-a schimbat în Nesit, care în limba veche înseamnă Cea Care se Numea Ness. Apoi, s-a luat hotărârea ca Osireh să se căsătorească cu sora sa, iar Esit l-a născut pe Hori, un copil de parte bărbătească. El este cel de la care îşi iau titlul regii Egiptului, chiar şi în aceste zile, fiindcă acesta a fost primul Faraon adevărat, chiar dacă mulţi nu sunt de acord cu această opinie.

33:33. Oamenii lipsiţi de înţelegere vor spune că eu scriu despre muritori, nu despre zei, iar acest lucru este şi adevărat şi fals. Adevărul este că nu există nişte regiuni fixe ale zeilor, spiritelor şi muritorilor, care să fie separate una de alta; nici aceste entităţi nu sunt în întregime separate şi diferite. Nu există un hotar impenetrabil între muritori, spirite şi zei; însă nici nu trebuie să înţelegem că muritorii ajung la rangul de zei doar prin propriile eforturi. Zeii sunt aleşi de către oameni; oamenii sunt aceia care îi ridică la rangul de zei pentru folosul oamenilor. Dacă aceştia aleg în mod înţelept vor fi binecuvântaţi, dar dacă aleg în mod nechibzuit, atunci totul va cădea asupra capetelor lor. Zeii vor fi exact aşa cum şi-i imaginează oamenii; acest lucru cu greu mai poate fi înţeles în aceste zile. Închinarea la astfel de zei nu este în sine nici bună, nici rea, căci acest lucru depinde strict de scopurile sale. Dacă scopul este binele, dacă închinarea este spre folosul spiritual al omului, ea călăuzeşte în direcţia corectă. Dacă nu acesta este scopul ori dacă scopul lipseşte sau este steril, atunci în cel mai bun caz este vorba de o fantomă înşelătoare; însă în cel mai rău caz, ea devine un instrument al răului. Când un om încetează să mai creadă în zeul său, vina nu este a niciunuia dintre ei, pentru că fiecare l-a trădat pe celălalt. Omul nu-l mai slujeşte pe zeu, iar zeul nu-l mai slujeşte pe om. Niciunul nu câştigă, ci ambii pierd. Un om fără zeu nu mai este nici liber, nici întreg; viaţa lui este incompletă, îi lipseşte ceva vital pentru existenţa sa. Când, dintr-un anumit motiv, un zeu îşi pierde adoratorii, el nu mai este un zeu deplin, ci devine un zeu fără legături, un zeu sălbatic sau un spirit rătăcitor, care îşi păstrează anumite puteri, dar nu se mai poate măsura cu zeii de acelaşi rang. Aşadar, aceasta este natura zeilor, care nu sunt altceva decât fiinţe muritoare ce au avansat pe calea spre dumnezeire mai mult decât alţi muritori care i-au ales pe ei ca reprezentanţi şi conducători în sfera cerească. Dar dacă vreţi să trăiţi în Adevăr, să nu-i confundaţi niciodată pe zei cu Dumnezeu, căci zeii sunt doar cu o treaptă mai sus pe scara ce duce de la om la Dumnezeu.

33:34. Mai există încă un templu adevărat al lui Esitis, însă oamenii din aceste zile nu îl cunosc, cu toate că mulţi îşi declară în mod ipocrit credinţa în ea. Adevăratul templu este ascuns în spatele unui faţade false, pentru a fi protejat. Încă este dedicat înnobilării oamenilor; încă susţine virginitatea fecioarelor sale şi le îndrumă spre puritate şi inocenţă. Încă este o lumină strălucitoare în întunericul care se adună. Încă adăposteşte flacăra spiritualităţii, care în zilele ce vor veni va aprinde focul care va mistui răul şi îi va curăţa pe oameni de răutate. În aceste zile, preoţimea este coruptă, iar templele sunt nişte locuri malefice, unde răutatea sporeşte, deoarece este înfăptuită în numele sfinţeniei.

33:35. Esitis şi-a părăsit poporul, iar Setis, fratele ei, a stăpânit peste Poporul Deşerturilor de Nisip; mai târziu, el a dobândit putere asupra multor oameni care făceau parte din Poporul Râului. Acesta era măreţ printre oameni; îi conducea în conformitate cu felul de a fi al bărbaţilor, cărora le place calea uşoară, pe drumul cel larg, adorat de gloata care merge pe el fără să gândească. Nu are rost să repovestim aici faptele lui Osireh şi ale lui Setis. Nici să relatăm felul în care Osireh a fost trădat de fratele său de sânge, pe care nu-l suspecta de trădare, şi a fost ucis la Nadit, în Tawara. Acest lucru s-a întâmplat după ce el şi oamenii lui au fost ademeniţi acolo şi angrenaţi într-o luptă. Cu toate că a fost o mare vărsare de sânge, Osireh încă credea în loialitatea oamenilor, însă a fost înşelat. Trupul lui a fost dezmembrat şi împrăştiat, aşa încât

© Biblioteca Spirituală

nimeni să nu se poată închina la templul lui, însă chiar acest lucru a făcut ca în cuprinsul ţinutului să se răspândească bunătatea. Când trupul i-a fost pus laolaltă, spiritul lui s-a ridicat măreţ deasupra tuturor spiritelor. Mai târziu, Setis a fost ucis de Hori, iar acum îi aşteaptă pe oameni în Sălile Zorilor şi le porunceşte să stea liniştiţi şi să se odihnească. Şi Hori îi aşteaptă pe oameni acolo, însă el spune, „*Ridică-te, O, Tu, Fiinţă Slăvită; mişcă-te şi fii activă, fiindcă eşti renăscută*".

33:36. Hori era toiagul tatălui său, dar nu a putut să îi facă pe oameni să umble pe calea luminii, de aceea lor le-a fost luată lumina. El chiar i-a îndemnat să-şi schimbe purtarea, însă aceia şi-au astupat urechile ca să nu-i mai audă glasul, aşa încât cuvintele lui s-au pierdut în vânt. În Cartea Purtătorilor Luminii scrie despre strădaniile sale. Hori a adus o pace durabilă ţinuturilor de apă şi nisip, iar oamenilor care trăiau acolo le-a asigurat prosperitate şi o viaţă lungă. A lor era bogăţia apelor, dar cu toate acestea nu luau aminte la cuvintele sale de iluminare; au respins chemarea la austeritate şi disciplina spirituală. Aşa se face că el a adus înaintea lui Sfatul Celor Douăzeci şi Patru şi a spus, „Duceţi-vă; grăbiţi-vă cât puteţi. Trimiteţi oameni în tot ţinutul, chiar până la Cele Trei Popoare, şi avertizaţi-i să nu atragă asupra capului lor mânia Dumnezeului Măreţ, a Celui care este Ochiul Zorilor. Spuneţi-le:

„*Părăsiţi căile răului, întoarceţi-vă de pe drumurile răutăţii, pe care rătăciţi, şi dărâmaţi templele zeilor falşi, care v-au indus în eroare. Ştergeţi complet numele lor din inimile voastre şi din locurile unde sunt săpate. Dacă vă astupaţi urechile să nu auziţi cuvintele mele şi dacă nu veţi face aceste lucruri, atunci mânia Dumnezeului Măreţ se va abate cu siguranţă asupra voastră şi veţi fi pedepsiţi prin intermediul apelor*."

33:37. Aşa a vorbit Hori, dar cuvintele lui au fost precum sămânţa care cade pe un sol neudat. În loc de plante, au răsărit tot felul de buruieni, care au sufocat lăstarii tineri ai seminţei bune chiar înainte ca aceştia să iasă la lumina zilei. Atunci, el a strigat către Dumnezeul care Ilumineză, „O, Dumnezeule Măreţ, am eşuat lamentabil în privinţa sarcinii mele, căci oamenii continuă să umble cu încăpăţânare pe calea răului. Picioarele lor fug de

Adevăr. Oamenii săvârşesc tot felul de fapte rele, iar poftele lor sunt nestăpânite. Cetăţile sunt înecate în răutate, ele sunt locuri unde oamenii practică tot felul de urâciuni. În loc să fie nişte locuinţe ale slavei, trupurile oamenilor au devenit sălaşul feluritelor lucruri rele. O, Dumnezeul meu, unde am greşit, ce pot să-ţi spun, ce pot să fac? Fă-mă să înţeleg, O, Dumnezeule!".

33:38. Duhul lui Dumnezeu a răspuns la strigătul lui Hori în această manieră, „*Fiul meu, nu lua asupra ta vina pentru păcatul acestor oameni stricaţi. Lasă-i să fiarbă în zeama răutăţii lor, pe care şi-au pregătit-o singuri, căci există o limită până la care nu este nevoie ca supraveghetorii Mei să se deplaseze. Lasă-i pe cei răi şi ia-i lângă tine pe cei câţiva aleşi, căci aşa va fi întotdeauna. Mulţi vor plânge la porţi, dar puţini vor intra. Abandonează-i pe cei rătăciţi şi lasă-i cu templele lor false, fiindcă va veni şi ziua când toate acestea vor deveni o ţărână spulberată de vânt. Însă chiar şi atunci,* ***cuvintele Adevărului*** *vor rămâne printre oameni. Du-te, ai grijă de cei puţini şi leapădă-te de gloată. Ascunde Misterele Sacre în locuri unde este puţin probabil să fie căutate. Alege-i cu grijă pe aceia care gândesc la fel ca tine. Un acoperiş se sprijină mai bine pe câţiva stâlpi solizi, decât pe mulţi care se clatină. Totuşi, nu e departe ziua când mulţi îşi vor pleca urechea la cuvintele de înţelepciune, căci dacă urechile lor vor fi astupate vor fi pierduţi. Cei în direcţia cărora îţi vei înclina capul vor fi măturaţi din faţa privirii tale şi vor deveni nişte spirite pierdute şi neliniştite*".

33:39. Hori a făcut tot ce i-a poruncit Dumnezeu, iar când în cele din urmă s-a întins în braţele Marii Mirese a ştiut că temelia Templului Adevărului era bună şi bine aşezată. În Cartea Purtătorilor Luminii este consemnată Rugăciunea lui Hori:

33:40. „O, Dumnezeule Veşnic Tânăr al Lucrurilor Care Îmbătrânesc, O, Tu, Cel Neschimbat în Mijlocul Schimbării, nu pot spera ca cuvintele mele umile să îţi facă cunoscută mulţumirea care se ridică în inima mea, asemenea unui izvor veşnic. Tu mi-ai adus alinare atunci când m-am simţit părăsit; tu ai venit ca o lumină mângâietoare în întunericul spiritului meu. Tu m-ai împins înainte atunci când pustietatea m-a copleşit şi mi-ai îndrumat paşii atunci când picioarele mi s-au încâlcit în haosul apelor. Când vrăjmaşii mei au tăbărât asupra oamenilor ca

© Biblioteca Spirituală

să-i devoreze, tu i-ai împrăştiat pe duşmani ca şi cum ar fi fost nişte măgări înspăimântaţi care fug din faţa unui leu. Poporul meu l-ai făcut poporul Tău".

33:41. „Tu ne-ai preferat pe noi în detrimentul altora şi ne-ai făcut cunoscute legile Tale, ca nu cumva să nu avem parte de călăuzire pe cale. Tu ne-ai învăţat să interpretăm legile Tale, ca să putem face voia Ta. Tu ne-ai revelat hotarele dintre lumină şi întuneric, dintre înţelepciune şi ignoranţă; dintre spirit şi ceea ce este muritor, dintre sacru şi profan. Tu i-ai pus deoparte pe cei credincioşi şi ne-ai arătat care ne sunt îndatoririle şi obligaţiile".

33:42. „O, Dumnezeul nostru, fă ca zilele care ne-au fost date să fie zile de pace şi belşug. Arată-ne mai limpede cărarea purităţii, ca să nu cădem în abisul păcatului. În valea ispitei, ajută-ne să nu ne abatem de la poteca dreptăţii, iar în pustietatea răutăţii, nu ne lăsa să ne rătăcim".

33:43. „Înzestrează-ne cu înţelepciune şi iscusinţă, căci dacă există nişte lucruri în întregime lumeşti, aflate la îndemâna omului şi care merită a fi dobândite, nu sunt acestea iscusinţa şi cunoaşterea? Dintre toate lucrurile din afara Cerului, acestea sunt cele mai vrednice de laudă. Chiar dacă ele nu ţin de spirit, Tu fă în aşa fel încât să ni le dai, O, Dumnezeule, fiindcă Tu eşti izvorul întregii cunoaşteri".

33:44. „Când ne rătăcim, aşa cum li se întâmplă adesea oamenilor, nu lăsa ca forţa care ne aduce înapoi pe cale să ne lovească atât de tare. Noi ne recunoaştem slăbiciunile cu smerenie şi eşecurile noastre cu pocăinţă. Când ne rătăcim, Tu adu-ne înapoi în lumina Legilor Tale, ca să nu fim înghiţiţi de întunericul ignoranţei".

33:45. „Treci cu vederea faptele noastre rele, iartă-ne păcatele, izbăveşte-ne de consecinţele fărădelegilor noastre. Dă-ne ceea ce ne va fi de folos din punct de vedere spiritual, indiferent care sunt acele lucruri. Învaţă-ne, O, Dumnezeule, să acceptăm cu resemnare lucrările minunate ale voinţei Tale. A Ta este slava veşnică. A Ta este sfinţenia; prin urmare, noi Te slăvim cu supunere. Noi, slujitorii tăi, ne cunoaştem îndatoririle. Noi, copiii Tăi, Te iubim şi îţi suntem loiali".

33:46. Hori a murit în felul cunoscut şi a fost îngropat cu mari onoruri. Nu există nicio relatare a faptelor sale. Apoi a fost pace în toate ţinuturile din lungul Nilului şi mulţumirea a domnit pretutindeni. Mulţi regi măreţi au trăit şi au stăpânit, aşa că treptat-treptat Lumina Adevărului a fost din nou revelată oamenilor. Ea nu întârzie niciodată să apară atunci când oamenii sunt merituoşi. Nu este aceasta o dovadă suficientă a îndurării lui Dumnezeu?

CAPITOLUL XXXIV - MANUSCRISUL ANEXAT - 2

34:1. Aceste lucruri sunt scrise pe un sul găsit în templul lui Athorhara, care este în proprietatea lui Neyti, o femeie liberă din Pibes:

34:2. Apoi a fost pace în întregul ţinut, iar cele două preoţii trăiau laolaltă într-un spirit de toleranţă; dar, iată, a venit şi ziua în care inimile oamenilor s-au întors spre gâlcevă. Atunci ţinutul s-a rupt în două, iar forţele Coroanei Trestiilor Roşii au început să se lupte cu cele ale Coroanei Nufărului Alb. Ceţurile negre ale ignoranţei au coborât din nou să învăluie inimile oamenilor. Templele sacre ale Adevărului s-au închis din nou, iar cei ce slujeau Adevărul s-au retras în spatele vălului şi s-au ascuns de ochii celor care l-ar fi putut profana. Întregul ţinut a fost sfâşiat din amonte până în aval; de la un hotar la altul al Egiptului era numai vrajbă.

34:3. A venit apoi unul care era puternic printre oameni şi care cunoştea şi Adevărul, iar acesta a văzut răutatea oamenilor. Era un Proclamat, căci dacă nu eşti un astfel de om nu ai nicio valoare printre cei aleşi. El şi-a purtat sabia printre oamenii care se luptau, iar în zilele lui a biruit puterea lui Manthetrop. Spiritul lui Hori, care luase ţinutul de la Namah, şi cel al lui Minis, care îl unificase, erau împreună cu el. Apoi, ţinuturile din Miazănoapte şi cele din Miazăzi au fost date în mâinile regelui, iar acestea au devenit o singură ţară. S-au unit, chiar dacă au rămas două teritorii. Erau la fel ca şi înainte. Totuşi, gloata s-a hotărât să urmeze căile celor mulţi, aşa că lumina Adevărului a fost acoperită de praful ridicat de picioarele lor care dansau. Chiar dacă pacea şi belşugul domneau peste tot, dreptatea nu a stat în preajma tronului regilor care au

© Biblioteca Spirituală

urmat. Aceştia au guvernat ca regi, dar zilele stăpânirii lor au fost întunecate şi triste pentru adepţii Adevărului, fiindcă numărul lor a scăzut, iar faptele lor s-au împuţinat. Erau risipiţi prin tot ţinutul. Şi încă o dată, ca şi cu alte ocazii din trecut, Preînaltul Slujitor al Misterelor Sacre, care deţinea cheia, a poruncit ca sfintele temple să fie închise. Şi s-a făcut asta ca nu cumva unele lucruri care aparţin Marilor Secrete să intre în posesia gloatei nevrednice, care le-ar fi profanat. Şi, aşa cum s-a mai întâmplat de multe ori, Marea Lumină s-a îndepărtat din nou de oameni.

34:4. A venit apoi anul marii revărsări a apelor, cu toate că unii spun că evenimentul sa petrecut înaintea acelor zile, când mările sărate din Răsărit s-au ridicat şi au acoperit pământul. Oamenii fuseseră avertizaţi dinainte, căci zilele anului se scurtaseră, iar cele cinci zile care se adaugă acum la zilele anului sunt zilele pline de amărăciune ale schimbării lucrurilor. Se spune că cu şapte zile înainte de venirea apelor, soarele a apărut într-un alt cadran al cerului, însă acest lucru este greu de crezut, căci soarele rămâne întodeauna fix. Navigatorii regelui cu siguranţă că plecaseră spre locuri străine în acea perioadă de haos al apelor, poate din cauza faptului să soarele îşi schimbase traseul pe bolta cerească.

34:5. Regii veneau şi plecau spre locurile lor. Îi slujeau pe oameni în conformitate cu lumina ce le fusese revelată. Cei mai mulţi cunoşteau doar Adevărul voalat, însă în timpurile vechi erau regi mai buni decât în vremurile recente. Au existat multe generaţii de oameni care au umblat cu înţelepciune, iar printre acestea s-a numărat şi generaţia Primului Mare Maestru, cel care a înfiinţat Frăţia Aleşilor Luminii. În acele zile, oamenii au învăţat ritualurile ce trebuia practicate în fiecare zi, dar nu li s-a vorbit şi despre înţelepciunea interioară. Totuşi, acelea au fost nişte zile ale înţelepciunii, iscusinţei şi cunoaşterii, însă cunoaşterea spiritului încă lâncezea, iar Sfintele Taine au rămas ascunse. De fapt, ele n-au fost revelate niciodată unei mulţimi de oameni, căci mulţimea nu s-a dovedit niciodată vrednică de acest lucru.

34:6. Oamenii spun că înţelepciunea nu le-a fost de niciun folos celor înţelepţi, fiindcă aceia s-au întors în ţărână de multă vreme. Şi oare n-au plecat ei spre tărâmul de unde nu te mai poţi întoarce, spre locul acela despre care nu se ştie sigur dacă există sau nu? Unde sunt monumentele lor funerare? Unde sunt templele lor? Li se pot vedea măcar mormintele?

34:7. Şi mai vorbesc între ei, aşa cum vor vorbi mereu toţi aceia care sunt amăgiţi de firea lor muritoare, „Viaţa omului este scurtă şi nesigură; singura certitudine în viaţă este apropierea morţii. Ce urmează după aceea, nimeni nu poate spune; căci nu se cunoaşte niciun om care să fi ieşit din mormânt. Noi suntem copiii întâmplării şi nenorocului, şi după o scurtă perioadă de timp vom fi ca şi cum n-am fost niciodată. Trupurile noastre vor deveni rigide şi se vor face ţărână, iar focul inimilor noastre se va stinge şi se va transforma în cenuşă. Umbra noastră va pluti în căutarea zilei, însă va fi dusă de vânt, iar pe măsură ce apele vor veni şi vor pleca, numele noastre se vor şterge pe vecie din minţile oamenilor. Realizările omului vor dispărea aşa cum trece umbra pe nisip, iar viaţa lui se va risipi ca roua dimineţii, ce se evaporă în căldura soarelui care răsare. Ce altceva sunt zilele omului decât umbra unei umbre, pentru că va ajunge la un sfârşit de unde nu mai există întoarcere. El iese pe o uşă care se închide imediat, aşa încât nu mai poate reveni".

34:8. Aceştia spun, „Haideţi, aşadar, să ne bucurăm; haideţi să lăsăm deoparte faţa lungă a învăţării şi chipul melancolic al disciplinei. Haideţi să ne bucurăm de lucrurile bune ale vieţii, care sunt peste tot în jurul nostru. Haideţi să nu ne gândim la un viitor nesigur; la ce bun să facem asta? Haideţi să mâncăm şi să bem până la refuz, haideţi să permitem trupurilor noastre să se desfete în toate felurile. Haideţi să nu lăsăm să treacă pe lângă noi vreo plăcere sau vreo bucurie, ci indiferent ce ne iese în cale să facem în aşa fel încât să profităm din plin. Haideţi să întoarcem spatele tuturor doctrinelor referitoare la spirit, căci acestea ne interzic atât de multe. Haideţi să dăm frâu liber tuturor simţurilor şi sentimentelor noastre, şi haideţi să fim nişte slujitori ai plăcerii. Să nu ne pese de cei săraci şi neajutoraţi, căci ce folos am putea avea din acest lucru? Ce motiv am avea să ne temem de ei când noi suntem puternici? Lăsaţio pe văduvă să plângă singură, căci ce rost are să ne tulbure nefericirea ei? Haideţi să evităm povara celor bătrâni şi neputincioşi. Haideţi să ne folosim de puterea noastră pentru a dobândi tot ceea ce ne este necesar pentru bunăstarea noastră. Fie ca puterea noastră să facă legea şi să stabilească

© Biblioteca Spirituală

drepturile. Haideţi să preţuim doar tăria şi puterea, bogăţiile şi poziţia socială, şi să-i lăsăm pe cei slabi să supravieţuiască cum pot. Poate că, în generozitatea noastră, le vom da nişte firimituri sau câteva lucruri de care noi nu avem nevoie. Haideţi să nu mai acceptăm criticile şi obiecţiile lor; au ei oare mai multe săbii decât noi? Ce rost are să ne temem de un Dumnezeu pe care ei nu îl pot arăta?".

34:9. Iată ce vorbesc oamenii în aceste zile, şi chiar dacă nu spun aceste lucruri pe faţă, le ascund în inimile lor. Aceasta e legea şi după ea îşi conduc viaţa, indiferent că o afirmă în faţa oamenilor sau o ascund de ruşine. Viaţa lor, alcătuită din anii care trec, nu le poate da un răspuns, pentru că răspunsul este ascuns în viaţa veacurilor. Aurul nu poate fi găsit pe marginea drumului.

34:10. Totuşi, înţelepciunea părinţilor noştri le-a folosit, indiferent ce se spune pe străzi în zilele acestea. Aceştia au lăsat într-adevăr un monument funerar vrednic de cinste, iar templele lor nu lipsesc. Cuvintele înţelepte pe care le-au rostit nu au fost acoperite de ţărână, nici nu au fost purtate pe aripile vântului. În ceea ce îi priveşte pe Cei Iluminaţi, care au umblat printre oameni şi i-au încurajat încă din zilele când zeii erau în mijlocul poporului, numele lor s-au păstrat, chiar dacă ei au pierit. Aceştia nici nu şi-au făcut morminte de piatră şi monumente funerare de metal, nici nu le-au dorit. Nu au putut să lase bunuri moştenire copiilor lor; unii nici măcar nu au avut vreun moştenitor. Moştenitorii lor sunt aceia care le studiază scrierile, căci ei au lăsat comori de înţelepciune. Întru pomenirea lor au lăsat cuvintele care le-au ieşit din gură şi care se păstrează încă vii în vorbele pe care oamenii le rostesc. Moştenirea pe care ei au lăsat-o este reprezentată de Cărţile Înţelepciunii, cu ajutorul cărora au făcut din trestia firavă o armă puternică. Unde sunt astăzi cei asemenea lor?

Oamenii îşi bat joc de realizările trecutului, de măreţia care s-a dus, dar nu sunt oare acestea nişte realizări măreţe, pe care ei nu pot spera să le imite? Dacă oamenii s-au ridicat astăzi atât de mult, oare ei sunt cei care au construit scara sau aceasta a fost ridicată prin munca celor care au pierit demult? Căci nu a fost aşezată prima treaptă în vremurile străvechi? Oare prima treaptă este cea mai puţin importantă? Este fundaţia mai slabă decât suprastructura, chiar decât suprastructura de astăzi? Da, oamenii măreţi, posesori ai unei mari înţelepciuni, au pierit; au fost uitaţi; însă prin măreţia operelor lor ei continuă să fie slăviţi, iar spiritul lor încă se mişcă printre noi. Corzile pe care le-au atins încă reverberează în inimile noastre.

34:11. Unde sunt astăzi stăpânii şi regii pe care acest ţinut i-a cunoscut odinioară? Unde sunt dregătorii care au fost odată? Astăzi, mita se strecoară în spatele scaunelor de judecată, corupţia pândeşte din dreapta, iar sperjurul ameninţă din stânga. Unde este revărsarea de cuvinte minunate prin care este numit un magistrat? Ce altceva au devenit aceste discursuri nobile decât o bălmăjeală lipsită de noimă? Şi nu ar trebui oare să fie nişte lucruri minunate, capabile să mişte inimile oamenilor cu mesajul lor inspirator şi plin de speranţă atunci când se ajunge în faţa actului final al justiţiei? Fie ca acestea să rămână consemnate pentru vecie:

34:12. „Cel cu mâinile pure iese în faţă. Rosteşte cuvintele care au venit din Templul lui Mant. Cei cu piei de panteră poartă simbolurile autorităţii. Se spun aceste cuvinte. Tu eşti slujitorul veşnic fidel al Adevărului, cel smerit care îi cere îndrumare. Tu nu eşti stăpânul justiţiei, ci unul care caută mereu, cu smerenie şi perseverenţă, şi care se roagă ca Adevărul să-i binecuvânteze deciziile. De acum încolo, tu eşti unul ale cărui cuvinte sunt încărcate de autoritate, ai cărui ochi văd fără niciun fel de prejudecăţi şi ale cărui urechi sunt închise pentru orice formă de intoleranţă. Gândurile tale sunt curate şi limpezi, inima ta este pură. Este lipsită de răutate, iar un verdict răzbunător reprezintă pentru tine o urâciune. Mantia înţelepciunii stă pe umerii tăi, iar roba învăţăturii este veşmântul tău. Limba ta este slujitoarea

Adevărului şi sabia dreptăţii. Gura ta este un templu al onoarei şi o peşteră a ispăşirii. Inima ta este un templu al purităţii şi un depozit de judecăţi înţelepte provenite din trecut".

34:13. „Dreptatea va fi întotdeauna legea ta şi lumina ta călăuzitoare; ea te va face să ocupi chiar şi scaunul dregătorului care stă în faţa mamei regelui. Oriunde mergi, probitatea va fi cea care te va conduce. Vei mânui sabia dreptăţii fără teamă; o vei purta în faţa tuturor oamenilor. O vei folosi fără discriminare, împotriva celor bogaţi şi puternici sau împotriva celor

© Biblioteca Spirituală

săraci şi umili. Îi vei doborî pe toţi negustorii de minciuni, pe toţi amăgitorii cu limba despicată, pe toţi aceia care depun mărturie falsă ori care încalcă legile date de rege. Fă ca răutatea să se ducă pe pustie!".

34:14. „Dreptatea nu este mai puţin importantă decât măsura, ci este lucrul care o umple până la refuz. Ea depăşeşte hotarele cerinţelor muritorilor. Ea durează veşnic şi nu-i este refuzată nici celui din mormânt. Ea îi umple spiritul celui care depune mărturie. Ea este lumina cea mare. Nu este un lucru care se vinde şi se cumpără. Dreptatea nu se dă la schimb".

34:15. „Fii mereu deasupra oricărui preţ. Fii demn de măreţia pe care o oglindeşti pe Pământ şi rămâi deasupra lucrurilor lumeşti. Nu fi ca barcagiul care cere plată înainte să îşi îndeplinească munca, care nu îl poartă pe apă decât pe omul care plăteşte. Fii ca soarele, a cărui strălucire caută fiecare ungher şi fiecare văgăună, revârsând lumina în ascunzişul lor întunecat. Fii unul care străluceşte printre oameni pentru a le lumina zilele. Răspândeşte dreptatea şi cinstea peste cele două ţinuturi, aşa cum lumina soarelui răspândeşte lumina şi căldura. Acoperă pământul cu bunătate, aşa cum apele care se revarsă îl acoperă şi îl fac să devină fertil. Umple pământul cu tărie, aşa cum vântul de miazănoapte îl umple de mulţumire".

34:16. „Păzeşte-ţi inima, aşa cum un tată îşi păzeşte fiica, cum o mamă îşi păzeşte copilul, fiindcă ea este cetatea integrităţii tale. Fii vigilent în privinţa faptelor tale, pentru că ochii oamenilor sunt aţintiţi mereu asupra ta, iar viaţa pe care o duci nu este doar a ta. Tu eşti modelul pe care oamenii îl vor imita, şi toată lumea se uită la tine. Vântul care bate va trage cu urechea la ferestrele tale şi va răspândi pretutindeni cele aflate. Apele curgătoare de lângă uşa ta vor trage cu ochiul şi vor împrăştia în tot ţinutul ceea ce au văzut. Funcţia ta te face să fii un pilon de sprijin pentru guvernanţi; dacă pilonii sunt mâncaţi, acoperişul se prăbuşeşte. Responsabilităţile îţi vor umple viaţa de griji; drumul pe care mergi este pietros şi plin de gropi şi de spini. Cupa pe care o vei bea va fi mai mult amară decât dulce".

34:17. „Deşi vei judeca toţi oamenii imparţial, să nu te împingă râvna să înclini balanţa în favoarea celor săraci şi lipsiţi de apărare, tocmai pentru faptul că sunt aşa cum sunt. Datoria ta este să te asiguri că toate lucrurile se fac în conformitate cu legile date de rege, aşa cum s-au făcut şi înainte. Tu nu eşti suficient de înţelept să dai deoparte vechea înţelepciune. Fiecare om trebuie tratat ca şi cum nu l-ai cunoaşte şi ar sta dezbrăcat în faţa ta. Fă în aşa fel încât cel căruia i se permite să intre în curtea ta să fie tratat la fel ca cel ce rămâne dincolo de poartă şi ca deciziile tale să fie date în aşa fel încât să nu te intereseze dacă ele sunt bune sau rele pentru cineva anume".

34:18. Iată ce cuvinte se rosteau atunci când un funcţionar era împuternicit să facă dreptate. În alte vremuri, asemenea cuvinte erau respectate şi însuşite, pe când acum sunt ignorate. Acum justiţia este îngropată într-un mormânt al lucrurilor care au fost odată şi este înfăşurată ca o mumie în bandajele formalismului. Ea este doar o aplicare imparţială şi nemiloasă a legilor scrise, în loc să reprezinte o corectare a nedreptăţilor. Unde s-a dus gloria sa? Toată justiţia este lipsită de viaţă, este moartă. Mâinile care călăuzesc sunt moarte; mâinile care guvernează sunt moarte.

34:19. Oamenii pot întreba în zilele ce vor veni, cum s-a ajuns ca flacăra gloriei să moară în Egipt, cum s-a dus de râpă toată măreţia lui? Cum se face că un om care a urcat atât de sus nu mai poate urca în continuare? Însă cauza nu este simplă, pentru că seminţele degenerării se găsesc în stare latentă în fiecare popor, în fiecare om. Cum e omul, aşa e şi poporul. Aceste seminţe sunt ca buruienile care răsar atunci când ogoarele cultivate sunt neglijate, atunci când sunt tratate cu indiferenţă. Atât pentru oameni, cât şi pentru popoare, drumul spre măreţie este unul aspru şi pietros. Măreţia este un dar ce poate fi păstrat numai printr-un efort constant; când omul nu mai vrea să depună efort, măreţia dispare. Măreţia şi slava vor rămâne doar în locuinţele celor vrednici. Acestea pleacă atunci când nu mai sunt tratate ca nişte oaspeţi de vază. Ce reprezintă astăzi Justiţia şi Adevărul? Nu mai sunt decât nişte cuvinte spuse din vârful buzelor, însă odinioară ele erau o flacără nestinsă ce ardea în inimile oamenilor. Ce mai rămâne din onoare atunci când oamenii încep să o privească doar ca pe un simbol lipsit de conţinut? Ea devine ca o liră în mâinile unui om cu băşici la degete sau ca un flaut la care cântă un om cu

© Biblioteca Spirituală

buzele râioase. Instrumentele muzicale rămân, dar unde sunt instrumentiştii? Iar fără instrumentişti, unde sunt melodiile?

34:20. În ţara Egiptului, perioadele când a domnit dreptatea au venit şi au plecat asemenea valurilor care trec peste un lac liniştit. Au existat perioade de măreţie materială, valuri cu o durată mai mare, însă acestea nu au coincis cu valurile dreptăţii. De-a lungul vremurilor au existat două forme de venerare, fiecare având mai multe variaţii, şi anume cea a elitelor şi cea a poporului. Ei bine, timp de multe generaţii acestea au fost amestecate. Venerarea Dumnezeului Măreţ şi cunoaşterea Misterelor Sacre, care erau ţinute ascunse de către Cei Iluminaţi şi Cei Născuţi de Două Ori, se aflau în spatele ambelor forme, însă erau acoperite cu un văl. Căci unde în altă parte pot fi ascunse mai bine aceste lucruri?

34:21. Casa Locurilor Tainice a fost înfiinţată cu cincizeci de generaţii înaintea domniei Celui Puternic, adică a Faraonului, iar în acele zile Dumnezeul Măreţ era cunoscut de oameni şi li s-a revelat chiar şi mai târziu. Însă cu douăzeci de generaţii înainte ca nelegiuiţii din poporul Amuleka să năvălească ca lăcustele asupra ţării, a avut loc o mare tulburare. Acest fapt este consemnat în manuscrisul lui Kabitkant, fiul lui Nemerath, care a fost copiat după o scriere veche, care la rândul ei a fost copiată după o alta, ce se găsea în proprietatea templului din Pinhamur. Acolo se spune aşa, „Cele două puteri gemene s-au împletit şi forţa lor a crescut din ce în ce mai mult. Aşa cum apele sunt strânse în spatele unui zăgaz pentru a putea fi folosite, tot aşa şi puterile unite s-au transformat într-un rezervor de energie. Era un depozit de energie ciudată. Gândurile lui Setshra erau fixate mereu asupra lui însuşi, şi iată, a venit şi ziua când a crezut că este în posesia cheii secrete, a cheii care poate deschide camera interioară a Misterelor Sacre. Însă a făcut şi el aceeaşi greşeală pe care au făcut-o toţi oamenii asemenea lui de-a lungul veacurilor, şi anume nu şi-a dat seama că nu era vrednic să fie admis la Misterele Interioare. Căci cu toate că se putea amăgi pe el însuşi şi pe ceilalţi, nu îi putea amăgi şi pe Paznicii Interiori. Este adevărat că unii dintre aceia care fuseseră admişi în odaia exterioară, în loc să păstreze discreţia, s-au apucat să vorbească cu nepăsare la urechile unor oameni care nu fuseseră admişi. Aşa se întâmplă mereu atunci când bunătatea nu este prigonită, căci bunătatea înfloreşte cel mai bine în pământul steril al intoleranţei şi nedreptăţii. În orice caz, în felul acesta au fost semănate seminţele vrajbei şi suferinţei. Atunci, Setshra a ticluit un plan prin care să li se permită celor mulţi să ia parte la Misterele Sacre, care până atunci erau păstrate doar pentru cei mai vrednici dintre oameni. Aşa că a adunat mai mulţi adepţi cărora le-a promis că dacă îi vor fi devotaţi, atunci vor putea intra în posesia cunoaşterii lucrurilor sacre, care până atunci le fusese refuzată. El i-a numit pe cei care îl urmau

Iluminaţii Zeilor. În mod firesc, o astfel de nebunie nu putea să aibă decât un singur rezultat, căci experienţa anilor a arătat că lucrurile sacre nu pot fi dezvăluite profanilor. Nu numai că lucrurile revelate vor fi dispreţuite de către cei ignoranţi, aşa cum fac porcii care calcă în picioare perlele pentru a se îndopa cu o mână de excremente, însă mulţimea, în păcătoşenia ei, va distruge frumuseţea delicată a Misterelor Tainice. Şi aşa cum caprele mănâncă frumoasele carpete de pe pereţi, atât de minunat lucrate, aceşti oameni vor hotărî că lucrurile grosiere cu care au fost obişnuiţi le oferă satisfacţii mult mai mari".

34:22. „Noile învăţături au devenit din ce în ce mai puternice şi s-au răspândit în întregul ţinut; propovăduitorii lor mergeau din cetate în cetate şi câştigau adepţi peste tot. Mulţimea este întotdeauna puternică; prin urmare, cel care o controlează, indiferent prin ce mijloace, este el însuşi un om puternic. Aşa se face că în cele din urmă Setshra a putut să conteste autoritatea Celor Născuţi de Două Ori. Această autoritate a fost întotdeauna vulnerabilă, întrucât ea caută să se impună prin înţelepciune şi bunătate, nu prin putere şi viclenie. Însă o asemenea conducere nu poate avea succes decât atunci când înţelepciunea şi bunătatea guvernează asupra celor înţelepţi şi buni; totuşi, astfel de vremuri s-ar putea să nu vină niciodată".

34:23. „Adepţii lui Setshra nu au putut decoperi secretele superioare, însă le-au învăţat pe cele inferioare şi le-au pus în slujba scopurilor lor. Aşa a apărut închinarea la spiritele întunecate, o practică dezgustătoare şi nocivă, care a pervertit gândurile oamenilor şi i-a îndepărtat de calea spiritualităţii. Aşa că au început să rătăcească pe tot felul de drumuri

© Biblioteca Spirituală

lăturalnice ciudate şi degradate. Şi din cauza acestor josnicii lumeşti, inimile li s-au împietrit, ceea ce i-a făcut să se revolte şi să ceară în gura mare sângele celor drepţi".

34:24. „Ei bine, Setshra a început să intre în graţiile regelui şi a vărsat în inima Majestăţii sale un potop de venin învelit în vorbe frumoase, căci Setshra era cel mai isusit la vorbă din întregul ţinut. Apoi, în temple au fost ridicate alte altare; au apărut noi forme de venerare, care tolerau slăbiciunile oamenilor. Locurile ascunse ale Celor Iluminaţi au fost profanate cu răutate, iar camerele tainice ale Celor Născuţi de Două Ori au fost pângărite cu ritualuri malefice. Prin urmare, Cei Iluminaţi şi Cei Născuţi de Două Ori s-au ascuns de privirile şi de cunoaşterea oamenilor. Pentru ei, soarele urma să răsară din nou, însă niciunul nu ar fi crezut că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată în Egipt. Da, urma să răsară, dar într-un ţinut străin, unde oamenii sunt cu totul altfel şi oarecum de neînţeles pentru cei din zilele noastre. Vor fi ei oare un popor asemenea nouă? O, ţara mea, cunoscându-te pe tine, ce ciudate mi se par celelalte ţinuturi! Departe de tine voi fi ca un peşte pe uscat".

34:25. „În templele dedicate diferiţilor zei, formele de venerare au fost schimbate întrun mod subtil, pentru a servi altui scop. Slujitorii Celor Întunecaţi puteau face minuni în faţa norodului, însă acele minuni erau lucrări înşelătoare. Ei revelau misterele, însă nu erau misterele cele mai sacre; acelea nu au fost cunoscute niciodată de vreun om care ar fi putut să le trădeze. Gândurile oamenilor fuseseră otrăvite. Au fost introduse tot felul de ritualuri care urmăreau satisfacerea poftelor carnale. Se dădeau răspunsuri simple şi satisfăcătoare, care să satisfacă inimile oamenilor, şi li se promiteau recompense de tot felul. Dacă plăteau, erau asiguraţi că le vor fi iertate şi păcatele cele mai grele. Este bine că urechile zeilor tăcuţi nu auzeau, căci altfel ar fi fost asurziţi de zgomotul rugăciunilor înălţate pentru tot felul de lucruri minore. Slujitorii Celor Întunecaţi nu-i lăsau nici măcar pe morţi să se odihnească în pace, ci căutau să-i satisfacă pe cei vii cu cuvinte de dincolo de mormânt. În locuri întunecate se aducea ca jertfă chiar şi sânge omenesc, în timp ce în alte locuri, mult mai groaznice, erau torturaţi oameni, şi chiar şi copii, da, pentru plăcerea unora. Aşa ajung oamenii atunci când balanţa înclină în defavoarea dreptăţii".

34:26. „Oştile Celor Întunecaţi erau iscusite în bătălie şi îi alungau pe toţi aceia care le stăteau împotrivă. Forţele binelui erau împrăştiate. Altarele sacre ce stăteau în faţa perdelei Adevărului erau jefuite. Podoabele frumoase şi vasele sacre au fost luate şi profanate de mâini păcătoase. Cei Iluminaţi şi Cei Născuţi de Două Ori au fost vânaţi ca nişte animale. Au fost ucişi şi îngropaţi în pământ, ca nişte câini. Locurile lor de odihnă nu au fost marcate, aşa că nimeni nu le îngrijeşte".

34:27. „Căpetenia Luminii a strigat, «O, Dumnezeule Măreţ, ce pot să fac; cum pot fi salvaţi slujitorii tăi? Ce putem face împotriva celor care au profanat sfintele Tale altare? Ce pot face eu ca să întorc înapoi apele revărsate ale nedreptăţii şi să domolesc vânturile sălbatice ale răutăţii? Cum poate fi ridicat norul negru al ignoranţei? Care va fi răsplata dreaptă a celor care i-au ucis pe cei fideli Ţie?». Glasul care s-a auzit prin Spiritul lui Dumnezeu a spus: «Nu vă preocupaţi de cei care v-au prigonit, lăsaţi-i să urmeze calea pe care şi-au ales-o. Răzbunarea este a Mea; Eu voi măsura la vremea cuvenită. Dreptatea nu doarme şi nu uită niciodată; cei răi îşi vor lua plata lor. În Sala Fără Ascunzişuri ultimul cuvânt îl va avea dreptatea".

34:28. Conducătorul luminii şi toţi aceia care erau împreună cu el au fugit în ţinutul de dincolo de Shari şi au construit acolo Templul din Stâncă, care se găseşte vizavi de Shina. În acest ţinut, forţele Celor Întunecaţi au fost respinse; totuşi, unii dintre cei care erau credincioşi l-au implorat pe Dumnezeu să îi salveze. Aşa a fost întotdeauna, aceasta este firea omului, ca atunci când este tulburat să strige către Dumnezeu cu toată amărăciunea inimii sale, iar cei care s-au lepădat de Dumnezeu în zilele lor bune acum aşteaptă ca El să îşi întoarcă faţa spre ei. Şi aceasta este firea lui Dumnezeu, să le audă chemarea şi să vină la ei, dacă acest lucru este spre folosul lor, ceea ce totuşi se întâmplă foarte rar. Marile temple din ţara Egiptului au fost părăsite de Iluminaţi şi au fost abandonate de Adevăr. Ele au devenit locuri ale întunericului. Au rămas ca nişte lămpi fără flacără, ca nişte ogoare fără culturi, ca nişte fântâni fără apă".

34:29. Generaţia acelor zile s-a întors în ţărână, dar spiritul lor s-a ridicat şi s-a dus în

© Biblioteca Spirituală

Sălile Veşnice, pentru a sta în faţa Celui de Care nu Poţi Scăpa. Atunci, în generaţia lui Pahopha, numele lui Osireh a început să fie cunoscut în întreg ţinutul şi timp de douăsprezece generaţii a continuat să crească în măreţie. Poporul Upuru a plecat; au venit cei din poporul Ameluka. Zece generaţii au intrat în Locuinţele lor Veşnice, după care a venit Tathomasis, care a făcut ca numele Egiptului să devină cunoscut pretutindeni. Însă nici el nu a reuşit să oprească degradarea, având în această privinţă aceeaşi putere ca şi cel mai neînsemnat dintre sclavi. Apoi, a venit rândul lui Nabihaton să domnească în ţara Egiptului.

34:30. Când era copil şi încă era alăptat, tânăra femeie care avea grijă de el în timpul nopţii şi-a făcut poftele cu un bărbat şi nu a avut grijă se se purifice. Prin urmare, atunci când s-a întors şi a venit lângă prinţul care dormea, a spart zidul de protecţie care înconjura locul lui de odihnă. Astfel, Cel Fără Formă a venit din bârlogul lui aflat lângă lacul în flăcări şi a intrat în dormitor. Femeia, care era în starea în care era, nu l-a putut vedea, deoarece era un lucru curgător şi lipsit de formă ce se răspândea în întuneric şi se furişa pe podea. Avea un nas ca un flaut în mijlocul unei feţe răsucite înapoi, ca toate arătările de teapa lui. S-a ridicat cu gura sa îngrozitoare ca să sărute copilul adormit, iar acesta a fost cuprins de boală.

34:31. De dimineaţă, trupul copilului era mistuit de un foc interior ce fusese aprins în noaptea precedentă, iar suflarea vieţii se lupta cu demonul care intrase în corp. În acele zile, trăia un mare vindecător pe nume...(n.t. numele lipseşte din text), iar acela a scos demonul cu lucruri de putere şi a domolit focul cu comprese cu apă. Niciunul dintre marii vindecători nu reuşise să alunge demonul, însă Mahu a făcut acest lucru.

34:32. Poate că e bine să relatăm pe larg depre acest Faraon, nu din punct de vedere istoric, căci nu am competenţa necesară pentru o astfel de consemnare, ci ca să arătăm ce se poate întâmpla atunci când cei nepricepuţi caută să reveleze lumina. Şi ca să dăm la iveală pericolele ce pot să însoţească o astfel de nebunie.

34:33. Nabihaton a început să guverneze când era încă foarte tânăr, şi cu toate că se spune că a murit în strânsoarea unui demon, cu sângele curgându-i din gură, cealaltă versiune, care spune că a murit ca un rătăcitor fără mormânt pare mai plauzibilă, căci aşa scrie pe Tablele lui Amon.

34:34. În zilele tatălui său, Cei Iluminaţi îşi recăpătaseră puterea în ţara Egiptului, cu toate că rămăseseră o forţă ascunsă, iar faptele lor erau tainice. Cu toate acestea, preoţimea, care la vremea respectivă era puternică, îi cunoştea, însă aceştia nu erau priviţi cu ochi buni. În acele zile, Iluminaţii erau acuzaţi că instigă poporul împotriva celor puternici şi că au încercat să tulbure ţara pentru a schimba ceea ce a fost dintotdeauna. Prin urmare, cei care îl cunoşteau pe Dumnezeul Măreţ se retrăseseră în pustietate. Nu se ştia nici cum îi cheamă, nici cum arată.

34:35. Mama lui Nabihaton a fost Towi, o Aleasă. În acele zile încă mai erau patru ranguri ale celor loiali: Cei Născuţi de Două Ori, Cei Iluminaţi, Cei Aleşi şi Cei ce Trăiesc în Lumină. Cei ce Trăiesc în Lumină erau împărţiţi în Căutătorii Luminii şi Lucrătorii în Lumină. Şi atunci era cum este şi acum. Soţia Faraonului, deşi de sânge nobil, era doar pe jumătate egipteancă; obiceiurile ei erau ciudate. Mama lui îl învăţase căile luminii înainte să ajungă la maturitate. Ea i-a dezvăluit multe dintre secretele luminii, probabil fără a avea competenţa necesară, însă acest lucru nu poate fi cunoscut. Totuşi, deoarece Căpetenia Luminii din Egipt fusese alungată departe de Faraon, regii s-au numărat printre Cei Iluminaţi numai în vremurile străvechi; doar în zilele adevăratei măreţii, zile care au devenit de mult ţărână şi au fost uitate în acest ţinut. Cu toate acestea, noi am sperat întotdeauna. Regii crescuţi pentru a face bine şi familiile cultivate pentru a păstra spiritualitatea au balansat între cele două influenţe, cea a oamenilor inspiraţi şi spirituali, pe de-o parte, şi cea a oamenilor ataşaţi de lume, pe de altă parte. Condiţiile de pe Pământ fiind aşa cum sunt şi scopul Pământului fiind cel care este era prea devreme ca binele să triumfe, pentru că oamenii erau încă la începutul dezvoltării lor. Iată de ce forţele binelui ajung să fie nedumerite; pentru că ele se aşteaptă la o victorie uşoară. Totuşi, deşi pisălogul pisează încet, el zdrobeşte ceva la fiecare lovitură.

34:36. Soţia lui Faraon a fost aceea care l-a influenţat să dezvăluie câteva dintre misterele care, din vremurile despre care am vorbit, fuseseră complet retrase şi ascunse cu mare grijă.

© Biblioteca Spirituală

Astfel, deşi forţele răului puseseră stăpânire pe ţară ele nu descoperiseră Templul Interior al Misterelor Sacre. Acele mistere pe care le descoperiseră s-au dovedit a avea pentru ei puţină valoare, iar în curând au fost atât de mult deformate şi pervertite, încât au devenit nefolositoare. Marele secret referitor la străpungerea barierei dintre cele două sfere, cea a lucrurilor pieritoare şi cea a spiritului, a fost ascuns definitiv. Dacă nu s-ar fi reuşit acest lucru, el ar fi fost protejat chiar de pericolele pe care le presupune.

34:37. De fapt, cu toate că se spune că Misterele Secrete au fost dezvăluite, acest lucru nu s-a întâmplat. Tot ce s-a întâmplat a fost că Faraonul a folosit cunoaşterea pe care o avea pentru a încerca să ofere poporului o mai bună cunoaştere a căii luminii, care este Adevărata Cale. Şi după cum se întâmplă întotdeauna, el a ascuns strălucirea mistuitoare a Adevărului sub un văl, lăsând să se vadă doar o sclipire care să lumineze calea, care să fie ca o făclie. Chiar şi Nabihaton vedea Adevărul neclar, fiindcă deşi a încercat, nu a reuşit să treacă testele Celor Iluminaţi. Probabil să din această cauză s-a îndepărtat de cei fideli. Oare câţi dintre aceia care descoperă ce presupune cunoaşterea Adevărului nu încep să şovăie pe cale?

34:38. Faraonul, Cel Măreţ din Egipt, avea un trup tulburat şi cădea în transe necontrolate, care nu produceau nicio viziune. Acest lucru se întâmpla deoarece în astfel de momente spiritul lui se retrăgea, permiţând astfel unuia dintre Cei Întunecaţi să îi ia locul. Şi atunci cădea la pământ şi începea să facă spume la gură. Aşa că în astfel de momente trebuia ţinut departe de ochii oamenilor, ca aceştia să nu fie cuprinşi de teama că demonii vor devasta ţinutul şi îi vor vlăgui fertilitatea. Însă nu toate lucrurile puteau fi ascunse de popor, căci Faraonul trăia ca un peşte în heleşteul din grădină. Aşadar, oamenii au aflat despre gravitatea suferinţei lui şi s-au îndepărtat de el; cu toate acestea, nu era vorba de ceva atât de rău cum cleveteau oamenii în piaţă. Acest Faraon avea mulţi duşmani puternici cu ranguri înalte; poveştile sunt mult exagerate. Unii, necunoscând interiorul vasului, au spus despre el că este chiar lumina bunătăţii. Probabil adevărul este acela că în interiorul lui balanţa înclina repede când spre bine, când spre rău. Însă dacă ar fi fost puse în balanţă amândouă s-ar fi văzut că răul nu atârnă mai greu decât în cazul acelora care au pe un taler mai puţin rău, dar şi mai puţin bine pe talerul celălalt.

34:39. Fiul lui Nabihaton, care fusese conceput în păcat, a fost ucis în bătălie; prin urmare, când i-a venit vremea, fiul mai tânăr, născut şi el tot în păcat, a devenit regele Egiptului. Cât încă era tânăr, a devenit adeptul noilor ritualuri ale misterelor, pe care tatăl său le instituise ca o imitaţie a Misterelor Dumnezeului Tainic. Însă aceste ritualuri noi erau la rândul lor ascunse într-o formă nouă de venerare inventată de Nabihaton. În esenţă, acestea nu erau nişte lucruri rele, însă se dădea prea multă importanţă ritualului, care era inutil, şi ceremonialului, care era lipsit de scop. Deşi noile mistere urmăreau să dezvolte spiritul, şi chiar îl puteau trezi, ele nu reuşeau să meargă mai departe. Ajungeau într-un punct mort. Capătul drumului era Pragul Macabru, pentru că dincolo de el nu puteau să treacă. În ceea ce-i priveşte pe cei fideli, instituirea unei noi forme de venerare avea prea puţină importanţă pentru poziţia lor în cadrul ţării, însă aceştia au încercat să-l atragă pe tânărul prinţ în turma lor, căci tatăl lui, regele, fusese exclus din ea din cauza vieţii pe care a dus-o.

34:40. Mă întorc la momentul când tatăl lui Nabihaton, un om de mare valoare şi mult iubit de popor, a devenit neputincios din cauza unei răni care l-a necăjit la bătrâneţe. Atunci, regina lui, nobila Towi, preoteasă a celor fideli, l-a îndemnat să trimită după prinţul Nabihaton, deşi nu aşa îl chema la vremea respectivă, pentru a deveni toiagul lui şi a prelua o parte din povară. În felul acesta, se spera că tronul Egiptului va fi ocupat tot de unul dintre cei fideli, un scop pentru atingerea căruia aceştia lucraseră îndelung.

34:41. Fără îndoială că Cei Iluminaţi şi Cei Aleşi din rândul celor fideli au jucat un anumit rol în introducerea unei noi forme de venerare, însă, din nefericire, ei nu s-au ridicat la înălţimea oportunităţilor oferite de vremurile lor. Acesta este un exemplu care ne arată că este fatal să ai prea multă preocupare pentru spiritualitate şi prea puţin interes şi implicare în problemele lumeşti. Lecţia ce trebuie învăţată de aici, căci de aceea am spus această poveste, este că întotdeauna trebuie menţinut un echilibru între spiritualitate şi existenţa pământească. Oricât

© Biblioteca Spirituală

de măreţ ar fi scopul pe care-l ni l-am propus, trebuie să rămânem mereu cu picioarele pe pământ. Indiferent spre ce se îndreaptă privirea, ochii oamenilor nu trebuie să fie orbiţi şi să nu mai vadă gropile care le stau în faţă. A spune, aşa cum au făcut mulţi, că noua formă de venerare s-a ciocnit cu vechea formă de venerare a lui Amon, este adevărat doar în parte. Cei fideli şi-au pus speranţele în amândouă şi ei ar fi putut reprezenta o forţă care să le reconcilieze, chiar dacă erau puţini şi nu mai posedau atâta putere. Între majoritatea preoţilor de rang inferior şi a adepţilor celor două forme de credinţă exista o opoziţie făţişă şi chiar vrajbă. În timp ce flacăra lui Aton (n.t. poate Amon?) se micşora, soarele noii forme de venerare se înălţa tot mai mult. Doar popularitatea Reginei Towi, înţelepciunea şi intuiţia ei, precum şi simbolurile regale îl menţineau pe tânărul prinţ la dreapta regelui în pofida ostilităţii preoţilor lui Amon. Dacă acesta ar fi urmat cu râvnă Poteca Adevăratei Căi, totul ar fi fost bine. Dar poate că nu a înţeles-o, iar acest lucru este foarte probabil. Este posibil ca intenţiile tânărului să fi fost bune, însă o intenţie bună nu este de ajuns. Intenţia bună este anulată de lipsa înţelepciunii şi a cunoaşterii, aşa că ea se tulbură dacă nu este susţinută prin dovezi şi fapte. Nu este suficient ca cineva să spună celorlalţi cum trebuie să trăiască, dacă el însuşi nu trăieşte în lumina acelor principii. Prea adesea oamenii au încercat să îi călăuzească pe alţii pe o cărare pe care ei înşişi ezită să meargă. Iar această ipocrizie nu este una dintre cele mai mici.

34:42. După moartea tatălui, tânărul rege Nabihaton a guvernat împreună cu mama sa; împărţeau acelaşi tron şi aceleaşi simboluri, însă el se purta într-o manieră deloc potrivită pentru un fiu. Nu-l interesau femeile nobile, cu sânge regal; preocupările lui nu erau acelea ale unui Faraon, iar acest lucru a făcut ca inimile opozanţilor lui să se umple de speranţă. Se izolase în felul acesta şi de cei fideli, care ar fi fost suporterii lui cei mai înfocaţi, chiar dacă loialitatea lor se datora reginei.

34:43. Oamenii au început să se simtă tulburaţi şi stânjeniţi văzând că nu intenţionează să se căsătorească, iar acest lucru a făcut ca pe străzi şi prin târguri să se răspândească zvonuri ciudate. De asemenea, nobilii din jurul lui, dregătorii de la curte, prinţii şi guvernatorii ţării sau neliniştit văzând că este interesat de Stăpâna Cântăreţelor de la Templul lui Amon din Victoria. Şi cei fideli s-au îngrijorat, deoarece în interiorul acelui templu se afla unul dintre altarele lor secrete. Acesta ar fi putut să fie punctul de cotitură pentru cei fideli din Egipt, în cazul în care regele ar fi fost altfel decât era, întrucât printre ei se găseau şi câteva prinţese cu sânge regal. Însă aşa cum stăteau lucrurile, cei fideli au fost priviţi cu ostilitate.

34:44. Noua formă de venerare introdusă de acest Faraon era destul de simplă. Pe dinafară, avea toate simbolurile şi se bucura de toate ceremonialurile iubite de popor, dar avea şi suficientă substanţă încât să îi atragă şi pe cei cu înclinaţii spirituale. Ar fi putut să devină o poartă spre Poteca Adevăratei Căi, o altă lumină care să-i călăuzească pe oameni pe drumul către portul de îmbarcare pentru Adevăr. În spatele simbolurilor şi al ceremonialului, Faraonul se închina Spiritului din spatele Soarelui, Spiritul Luminii şi al Vieţii, care era privit ca un membru pe deplin conştient al puterii ce se revarsă din Dumnezeul Măreţ aflat în Spatele Tuturor Lucrurilor. Însă regele îşi întrerupsese instruirea la jumătate, fapt pentru care nu vedea drumul clar. Fără îndoială că avea o dorinţă sinceră de a aduce poporului Adevărata lumină, însă nu era suficient de înţelept pentru a cunoaşte în primul rând faptul că lumina nu poate fi adusă decât de acela în care ea arde cu putere, şi în al doilea rând că mulţimea nu poate fi expusă la strălucirea sa puternică fără să aibă de suferit. Dacă regele ar fi renunţat la răutatea lui, ar fi putut deveni cu adevărat un conducător măreţ, o lumină statornică în faţa ochilor oamenilor, o călăuză care să ducă poporul spre o nouă eră. Însă acesta înclina când de o parte când de alta a balanţei.

34:45. Nabihaton cunoştea suficiente lucruri despre Misterele Sacre ca să-şi dea seama că pentru a putea deschide măcar prima uşă va avea nevoie de un loc nou pentru închinare, un loc necontaminat de concentrarea anterioară a puterilor gemene. Prin urmare, şi-a mutat curtea într-un alt oraş, în care exista un templu dedicat făţiş Noii Lumini, căreia el îi făcuse altar în faţa Locului Flăcării. Era un sanctuar al celor pe care el îi numea „Cei ce Trezesc Spiritul Luminii”. Aşa a apărut expresia, „Lumina din lumina aflată în spatele luminii”, care este folosită chiar şi în zilele noastre. Preoţii lui Amon au fost puşi să plătească pentru noul oraş până când au sărăcit.

© Biblioteca Spirituală

34:46. Regele avea un fiu cu Stăpâna Cântăreţelor, iar destinul acestuia era să ajungă măreţ, însă măreţia lui nu putea fi percepută de ochii oamenilor. Mai târziu, când acest fiu a fost exilat şi nevoit să rătăcească prin locuri străine, mama lui s-a aruncat în braţele lui Sebuk, însă aceasta este o chestiune care nu-şi are locul aici. Totuşi, odată cu mutarea casei regelui în noul oraş puterea acestuia a început să slăbească; popoarele aflate sub stăpânirea celor două coroane s-au învrăjbit între ele. Stăpânii au început să se agite din cauza revoltelor care izbucniseră în coloniile aflate la Răsărit. Erau vremuri tulburi, pentru că puterea era dispersată. Însă acum, din cauza acestei ticăloşii a lui Faraon, toată protecţia de care se bucura datorită sângelui său, care rămăsese încă puternică, în pofida faptului că trecuseră multe generaţii, s-a risipit. Din această cauză, ţara suferea, iar oamenii erau agitaţi.

34:47. Apoi, s-a întâmplat că unii dintre cei fideli aflaţi în oraşul vechii reşedinţe, nu în cel nou despre care am spus, au intrat în legătură cu ochii şi urechile regelui, aşa încât Faraonul a fost sfătuit să îşi ia o soţie. Doar aşa putea fi stăvilită rumoarea poporului, astfel încât inimile oamenilor să-şi găsească liniştea. De aceea, la momentul oportun, printr-o mişcare vicleană, Marele Preot al Luminii Vizibile a adus-o înaintea Faraonului pe tânăra prinţesă care în limba noastră se numeşte Nefare. Aceasta era o fecioară de la templu, fiica unui rege, şi era devotată în ascuns Dumnezeului Măreţ.

34:48. Faraonul a lut-o de soţie, însă i-a arătat puţină afecţiune, cu toate că nu era lipsită de frumuseţe, chiar dacă era vorba de o frumuseţe ce nu aparţinea acestui ţinut. Totuşi, în ochii lumii, căsătoria părea suficient de reuşită, cu toate că afecţiunea etalată în public părea cam exagerată. Însă regina, care era mai fragilă decât femeile egiptene, nu putea zămisli decât fete. Mai este şi un alt motiv pentru acest lucru, dar nu se cuvine să-l abordăm aici. Este o chestiune între femei. Lucrurile nu erau aşa cum păreau a fi, iar Nefare îl dispreţuia pe rege în inima ei din cauza viciului său ascuns.

34:49. Am pomenit de acel fiu al regelui care a supravieţuit; acesta s-a născut într-o atmosferă sumbră, iar profeţia din momentul naşterii sale a fost de rău augur, însă acest lucru îl cunoaşteau doar puţini. Unii dintre aceia care se opuneau noii forme de venerare proclamată de rege foloseau această cunoaştere în interes personal. De asemenea, am mai făcut referire şi la un alt fiu, pe care l-a avut cu Stăpâna Cântăreţelor, care avea în faţa lui un cu totul alt destin.

34:50. Fiul pe care Stăpâna Cântăreţelor i l-a născut lui Faraon era nobil şi datorită condiţiei ei sociale. Nu îi spun numele, întrucât şi acum ar putea fi folosit cu intenţii rele, deoarece este un nume de putere. Nu o să-i dezvălui nici titlurile, ci o să-l numesc „Maestrul”, pentru că asta a şi fost.

34:51. Când s-a născut Maestrul, Faraonul a fost indiferent în privinţa lui, cu toate că prin natura sângelui său nu era ocolit de pericol. Povestea răpirii sale din grădina templului de către preoţii lui Amon şi felul în care a fost salvat de un sirian aflat în slujba lui Nefare, care s-a deghizat într-o negustoare de mirodenii, şi de către Seltis, Şeful unei Frăţii, sunt lucruri cunoscute şi nu mai este nevoie să le relatăm. Totuşi, deşi este adevărat că copilul a fost urcat pe o corabie, el nu a fost dus în ţinuturile poporului Henbew. Şi nu a fost crescut în casa Şefului Frăţiei. Copilul a fost lăsat la Templul Grandios al lui Anthor, unde apele dulci se sărută cu cele amare, după care a fost adus înapoi în Oraşul Orizontului Zorilor. Mai târziu, atât copilul, cât şi mama au fost luaţi în familia regală, căci cele două femei erau prietene de mult timp, chiar de dinainte ca Nefare să devină regină. Însă Faraonul nu ştia că copilul de parte bărbătească din casa lui Nefare era al lui, fiindcă se născocise o poveste care relata că fiul Stăpânei Cântăreţelor este mort. Astfel, Maestrul a crescut şi a mers pe calea Adevărului chiar la umbra casei regale.

34:52. Ei bine, pe măsură ce anii se duceau în ţărână, ţara Egiptului s-a fărâmiţat şi a început să se prăbuşească. Nefare, care era o adeptă a luminii pure, nu putea locui împreună cu Faraonul, deoarece viaţa pe care el o ducea era o urâciune săvârşită împotriva purităţii. Ea era o fidelă, cu toate că dezgustul pe care-l simţea trebuie să o fi ispitit să devină altceva. Regina a plecat împreună cu casa ei îl al cincisprezecelea an al domniei lui Nabihaton. Ulterior, cei care-i lingeau picioarele Faraonului au scornit că este o femeie uşoară şi desfrânată. Spuneau că este o femeie adulteră şi ca dovadă invocau frumuseţea ei. Însă aceasta era o minciună, aşa cum tot

© Biblioteca Spirituală

minciună ar fi ca cineva să spună că toate femeile frumoase sunt uşoare şi desfrânate. Într-adevăr, aceste femei ar putea fi asaltate de mari tentaţii, însă dacă li se împotrivesc nu devin ele măreţe? Şi nu ajung să fie nu doar frumoase, ci şi nişte adevărate inspiratoare ale bărbaţilor? Cu siguranţă că Faraonul era anormal, căci numai un bărbat anormal putea trata o asemenea femeie în felul acesta. Nefare a căutat adăpost în Lebados, unde se găsea un templu secret al Dumnezeului Măreţ, şi s-a dedicat unei vieţi virtuoase. Împreună cu ea a plecat şi Maestrul, care atunci era aproape de vârsta maturităţii, însă mama lui adevărată nu i-a însoţit.

34:53. În afara templului din Lebados, sub un sicomor, trăia un om cu trei ochi, pe nume Hepoa, unul care putea cunoaşte viitorul şi care avea darul clarvederii, însă era bătrân şi neputincios. Într-o zi, întâmplarea a făcut ca Maestrul să treacă pe acolo chiar când nişte tineri îşi băteau joc de el şi îi puneau nisip în cap. În acel moment, inima Maestrului s-a umplut de mânie, aşa că a luat de jos toiagul lui Hepoa şi l-a pus pe spinarea tinerilor, alungându-i de acolo. După ce i-a pus pe fugă, l-a ajutat pe bătrân, după care s-a întors în oraş şi i-a adus nişte mâncare, pe care bătrânul a mâncat-o şi a fost mulţumit. Apoi, Maestrul a stat la picioarele lui

Hepoa şi i-a ascultat cuvintele, căci erau cuvinte de înţelepciune şi Adevăr. Hepoa era unul dintre aceia care cunoşteau misterele Dumnezeului Măreţ şi secretele locurilor tainice, întrucât era un Născut de Două Ori. Astfel, Maestrul a devenit toiagul bătrânului. A venit apoi şi ziua când cei doi au călătorit într-un loc secret aflat în pustietate, astfel încât Maestrul să se poată apropia de prag.

34:54. După plecarea lui Nefare, viciul a distrus tot ce era bun în Nabihaton, iar odăile inimii sale stăteau deschise şi neprotejate. Atunci Cel Întunecat a intrat în el şi l-a dus în locurile sterpe din pustietate. Se spune că, „Faraonul fugea prin pustietate scoţând nişte strigăte groaznice şi urlând ca un câine, încât de teamă toţi l-au părăsit". Aşa se face că Nabihaton a dat peste Hepoa şi peste Maestru atunci când stăteau la umbra unei stânci în arşiţa zilei, iar limba regelui era neagră din cauza focului Celui Întunecat care pusese stăpânire pe el.

34:55. Hepoa a stins focul din interiorul regelui şi l-a alungat pe Cel Întunecat, aşa încât regele s-a însănătoşit. Apoi, s-au dus toţi trei în locul unde îşi aveau tabăra oamenii Faraonului, iar regele călărea pe un măgar. Când regele s-a îmbrăcat din nou în veşmintele sale regale şi s-a încins la mijloc cu simbolurile puterii, i-a dat lui Hepoa un loc de cinste, iar Maestrul a locuit la poarta Faraonului.

34:56. În interiorul Oraşului Orizontului Zorilor se afla Templul Răsăritului Soarelui, în care Nabihaton oficiase ca Mare Preot, însă după ce s-a întors cu Hepoa, el a construit un templu rezidenţial în susul râului, pe care l-a numit „Binecuvântarea Soarelui". Însă unii oameni l-au numit „Templul Binecuvântării Luminii". Acesta avea trei incinte, dintre care una se numea „Amintirea lui Nefare" şi era un loc dedicat virtuţilor femeieşti. Acolo a fost sfinţită să slujească fiica lui, pe care o avea cu Nefare, o fecioară pe nume Meriten. Într-un manuscris păstrat la templul dedicat Fecioarelor Martir ale Castităţii, care se află în Nomin, oraşul Răutăţii Uitate, există o descriere a acestei fecioare. Şi se spune aşa, „Stăteam la poarta numită «Vistieria Vieţii», lângă un stâlp pe care se aflau săpate aceste cuvinte: «Când ochii văd, urechile aud şi nasul miroase, spiritul primeşte aceste impresii pe care le înţelege». Şi iată că am văzut-o pe tânăra fiică a regelui. Nu era nici înaltă, nici grasă, şi avea picioarele alcătuite frumos. Avea bucle lungi, dar îşi ţinea părul legat la spate şi era unsă cu uleiuri plăcut mirositoare. A trecut prin apropiere şi am remarcat că veşmintele ei răspândeau un parfum delicat. Avea ochi mari şi gene neobişnuit de lungi. Privirea îi era blândă şi reţinută, iar înfăţişarea îi era modestă. Pielea îi era mai deschisă la culoare decât arama albicioasă de Ashkent; părea asemenea preţiosului ou de struţ şi era catifelată precum uleiul cel mai fin. Nasul îi era poate ceva mai mare, însă era frumos şi delicat. Avea o gură mică, cu buze cărnoase, care te puneau pe jar cu promisiunea lor ascunsă. Pe cap avea o podoabă de aur în formă de cerc, iar la gât un colier de aur cu pietre albastre. Era îmbrăcată într-un veşmânt curat de in fin, care sus şi jos avea un tiv cu albastru şi roşu. În rest, era împodobit cu broderii din fir de aur. Pe braţe avea brăţări de aramă lucioasă împletite cu aur şi argint. Tocmai ieşise din păduricea sacră, iar roua strălucitoare a dimineţii încă îi scălda partea de jos a mantiei. Într-o mână ţinea două clopote mici din aramă, iar în cealaltă un mic

 © Biblioteca Spirituală

ciocan din aur”.

34:57. Iată cum era fiica regelui. Totuşi, printre toţi nobilii de pe cuprinsul terenurilor fertile care se întindeau în lungul Nilului ca un şirag, nu era niciun bărbat care să o iubească cu adevărat. Sigur, mulţi o doreau, dar cine dintre aceştia putea să spună că o doreşte doar pentru ea însăşi, când era admirată de atâţia bărbaţi? Aşa că s-ar fi dus în patul conjugal fără să fie iubită aşa cum trebuie iubită o femeie, ca un pion într-un joc de putere, ca o jertfă pe altarul ambiţiei, ca o roabă cumpărată de cineva pentru a intra în graţiile stăpânului. Oare soarta ei n-ar fi fost mai bună dacă ar fi fost fiica unui păstor? Sau fiica unui meşter? Să se fi putut bucura de sărutarea soarelui fierbinte şi de mângâierea brizei răcoroase. Ar fi putut fi iubită şi dorită pentru ea însăşi. Însă nu asta era soarta ei; putea avea orice, mai puţin acest lucru.

34:58. După ce Meriten a fost sfinţită, ochii lui Nabihaton au început să o privească pofticioşi, dar ca să-i facem dreptate trebuie să spunem că el nu trebuie judecat după aceleaşi standarde ca alţi oameni. El era Faraonul Egiptului, care, potrivit unei tradiţii din vremuri imemoriale, era mai presus de păcat. Fără îndoială că în acea perioadă era posedat de un demon sau de unul dintre Cei Întunecaţi, care pusese stăpânire pe inima lui. De asemenea, el fusese educat în conformitate cu un cod care permitea iubirea şi căsătoria între membrii aceleiaşi familii, fiindcă se considera că sfinţenia sângelui regal şi puritatea lui trebuie păstrate. Aşa că în pofida poftelor sale nefireşti, pe care nu avea puterea să le controleze şi să le biruie, este neîndoielnic că a putut simţi o profundă afecţiune. Căci avea şi el o percepţie neobişnuit de puternică, şi poate chiar copleşitoare, a frumuseţii, după cum reiese din scrierile sale care încă se mai păstrează, cu toate că au mai rămas puţine, şi chiar şi acestea sunt mereu în primejdie. În orice caz, gândurile sale necurate au izbucnit necontrolat şi s-a culcat într-un mod nelegiuit cu fiica sa. Şi nu l-a interesat câtuşi de puţin să ascundă acest lucru, de aceea a eliminat numele lui Nefare din tot oraşul şi a pus în loc numele lui Meriten.

34:59. Poate că cea mai bună indicaţie asupra stării sale mintale este cuprinsă în rugăciunea pe care a compus-o pentru ceremonia ce urma să aibă loc cu ocazia sărbătorii noul an, când urmau să se aducă ofrande: „Prin această libaţie, noi Te sfinţim pe Tine, Dumnezeule Măreţ al Bunătăţii de Aur. Pe altarul Tău aducem ca ofrande unt, turte de orz, carne proaspătă, de la animale curate, pâine neagră şi miere în trei nuanţe. Vărsăm înaintea Ta două tipuri de bere şi vin închis la culoare. Deschidem gura şi Te lăudăm pe Tine, Cel Veşnic care Veghează Asupra Cerului şi Pământului. Şi facem acest lucru nu numai pentru noi, ci şi pentru morţii care au fost sfinţiţi. Venim cu smerenie înaintea Ta; îţi aducem smeriţi ofrandele noastre sărăcăcioase şi primim cu smerenie darurile sfinte, care ne ajută să supravieţuim de la o zi la alta, şi chiar şi acele daruri mai măreţe, care se află dincolo de înţelegerea noastră. Îţi mulţumim pentru pacea care bucură întregul ţinut. Fă-ne să înţelegem legile Tale, pe care noi nu le putem pricepe. Priveşte la noi cu bunăvoinţă atunci când greşim. Ajută-ne să putem face voia Ta. O, Stăpână a Frumuseţii, care ieşi din locul Tău de veghe. O, Stăpână a Protecţiei, care ieşi însoţită de fecioarele ce Te slujesc, vorbeşte în favoarea mea cu simplitate şi cu o inimă pură. O, Fecioară Devotată, fii purtătoarea mea de cuvânt în altarul interior. O, Tu, Cea Sfinţită, fii urechea mea în faţa poporului meu. Fie ca bunătatea Ta să strălucească asupra noastră, aşa cum slava de sus străluceşte asupra Pământului. O, linişteşte orice mânie care se ridică în Inima Slăvită a Căldurii. Eu nu cunosc toată slăbiciunea şi toată răutatea inimii mele, întrucât fiind muritor sunt orb şi neputincios. Nu cunosc toate poftele necurate care au pus stăpânire pe mine, întrucât fiind muritor sunt orb şi neputincios. Am căutat ajutor, dar nu l-am primit, am plâns, dar nu a fost nimeni care să mă mângâie. Noaptea am strigat după sprijin, dar nu a răspuns nimeni. Eu, care sunt măreţ, am mai puţin decât puţinul. O, Stăpână a Frumuseţii, mijloceşte pentru mine în puritate şi devotament”. Niciun Faraon nu mai rostise vreodată o astfel de rugăciune în faţa poporului, de aceea oamenii murmurau şi spuneau că regele a fost părăsit de divinitate.

34:60. Nabihaton, Faraonul Egiptului, era un amestec ciudat de bunătate şi răutate, ambele duse până la extrem. Nu ştiu ce formă va avea el atunci când se va afla în locul unde spiritul îşi arată adevărata înfăţişare. Învăţătura pe care am primit-o ne spune că bunătatea nu poate şterge complet efectele răutăţii. Însă cât de mare era vina regelui? Câte lucruri pot fi puse

© Biblioteca Spirituală

pe seama cusururilor sale şi câte pe seama demonilor din mădularele lui? Câte pot fi atribuite Celor Întunecaţi care îl posedau? Aceste chestiuni nu pot fi judecate de muritori. Ele pot fi înţelese aşa cum se cuvine doar de un Judecător Superior, de un Infailibil Cititor al Inimilor.

34:61. Cu toate că era un lucru acceptat că rudele Faraonului se pot căsători între ele, orice uniune între părinte şi copil era interzisă cu desăvârşire. Acestă lege din vremuri străvechi încă era în vigoare, însă legea care spunea că oricărui om de sânge nobil care suferă de o neputinţă cauzată de demoni sau care este posedat de un Întunecat trebuie să i se dea băutura morţii, fusese desfiinţată. Acest fapt ne arată cum îşi face răul apariţia atunci când sunt desfiinţate legile vechi şi de încredere, care au fost date de înţelepţii din trecut. Căci este o prostie să renunţi în mod necugetat la ceea ce s-a dovedit a fi de folos.

34:62. Ei bine, când Faraon s-a apropiat de Meriten într-un mod atât de vicios, oamenii au început să cârtească, dar niciunul dintre ei nu a îndrăznit să facă mai mult, având în vedere faptul că nu acesta este obiceiul ţinutului. Towi, cea măreaţă şi bună, care căzuse o singură dată în greşeală, nu mai era acolo ca să îl strunească. Însă probabil că nu ar fi putut face nimic, fiindcă el era Faraonul. Însă când a aflat Hepoa, s-a dus în pustietate şi a postit acolo timp de şapte zile. După aceea, s-a întors şi a obţinut o audienţă la Nabihaton.

34:63. Hepoa s-a dus în faţa lui Faraon, şi acolo, în mijlocul curţii sale, l-a dat în vileag. Iată cuvintele care au ieşit din gura lui Hepoa, aşa cum au fost ele aşternute de scribul care era de faţă; „O, Faraonule măreţ şi puternic, acolo unde odinioară era furtună, acum adie o briză delicată. Acolo unde stătea altădată un păstor sârguincios, acum stă un muzicant care cântă fără niciun scop. Ţara nu mai este aşa cum era şi niciun om nu mai este mulţumit în locuinţa lui. Vântul din miazănoapte nu mai intră în acest ţinut, căci este mâncat de vântul dinspre miazăzi. O mână grea apasă pe inimile oamenilor, iar membrele lor sunt amorţite; sunt lipsiţi de vlagă şi nu se mai mişcă aşa cum o făceau. Din ce cauză se petrece acest lucru, întreabă oamenii, iar eu le răspund cinstit, este din cauza faptului că puterea protectoare a plecat din sângele Faraonului, ca urmare a faptelor imorale din acest palat. Aceasta este o vreme de necaz. Aceste lucruri pe care le-am rostit în faţa ochilor şi urechilor Faraonului se spun şi dincolo de porţile acestui palat. Însă nu îmi stă în fire să nu le aduc la cunoştinţa Faraonului. Unde este cel măreţ, care pune binele în locul răului? Unde este cel care înlocuieşte nedreptatea cu dreptatea, care aude plânsetul oamenilor simpli? Cine face ca dreptate să domnească în ţară? Unde este El? Mă uit, dar mă uit în zadar. Văd doar unul care a pângărit comorile protectoare şi gloria Egiptului cu purtarea lui imorală. Văd doar unul care a întinat râul curat cu murdăria răului, care s-a lăsat pradă celor mai mari josnicii. Asta văd, aşa cum văd toţi oamenii, însă eu văd mai mult. Eu văd un Egipt de care s-a ales praful. Văd cum năpastele şi moartea păşesc cu aroganţă pe străzi. Văd cum apele fertile şi negre se retrag. Văd cum solul negru este acoperit de nisip. Văd bărbaţi cu feţe aprige, care vin dinspre Răsărit şi îneacă pământul în sânge. Văd că se repetă lucrurile groaznice din trecut. Văd cum mâhnirea se răspândeşte pretutindeni. Vai de tine, Faraon măreţ; vai de ţara Egiptului! Bunătatea moare sub piciorul triumfător al răului. Virtutea este trădată şi lăsată pe seama mâinilor murdare ale plăcerii dezgustătoare, iar strigătul ei de disperare este în zadar, căci nimeni nu îi sare în ajutor. Viciul umblă nestingherit prin oraşe, iar faptele rele se văd la tot pasul. Nefericite sunt aceste zile şi blestemaţi sunt cei ce le îndură. Ce ascunde lumina măreaţă ce străluceşte în acest palat, misterele sacre sau păcatele sacre?”. Atunci, Faraonul a întins mâna ca să-i astupe gura lui Hepoa, şi i-a astupat-o. A fost dus afară şi biciuit pe spinare, după care a fost băgat într-o închisoare.

34:64. Evenimentele care au urmat nu sunt clare, fiindcă nimeni nu ştie adevărul, deoarece erau vremuri tulburi. Probabil că Meriten s-a otrăvit şi a murit, după cum se cuvenea. Nu se ştie unde se află mormântul ei, căci nu a fost îngropată cu onoruri. Unii spun că aceeaşi otravă l-a omorât şi pe rege, alţii susţin că a murit din cauza unui Demon Întunecat, care i s-a cuibărit în inimă. Se pare că otrava nu a fost una rapidă, fiindcă în timp ce Meriten murea în odaia ei, regele a făcut o promisiunea solemnă, însă apoi s-a prăbuşit la pământ, cu sângele curgându-i din gură. Şi spiritul i s-a ridicat în gât. De aceea, se pare că n-au fost ucişi cu aceeaşi cupă de otravă. Este puţin probabil ca Meriten să fi murit de mâna altcuiva, cu toate că unii cred

© Biblioteca Spirituală

acest lucru.

34:65. Unii spun că regele a murit după ce a fost dus în odaia lui, alţi zic că şi-a revenit, însă adevărul nu se cunoaşte, pentru că semnalul fusese dat, iar oamenii ieşiseră pe străzi. Noua formă de venerare, care oricum era rodul bulbului Adevărului, a murit aşa cum moare tulpina cepei. Însă ca şi în cazul cepei, bulbul a rămas. Această formă nouă de venerare nu era primită rău în ţara Egiptului şi ar fi supravieţuit, dacă fondatorul ei nu ar fi dus o viaţă de desfrâu. Ostilitatea preoţilor celorlalte forme de venerare nu ar fi fost de ajuns să-i stingă lumina. Ea s-a prăbuşit din cauza viermelui care se afla chiar în mijlocul florii. Întemeierea unei noi forme de venerare şi a unei noi credinţe presupune ca fondatorul lor să aibă inima şi mâinile curate.

34:66. Indiferent ce s-a întâmplat, Nabihaton nu a fost pus niciodată în mormântul pe care şi-l pregătise. Unii spun că din cauza faptului că fusese blestemat de Hepoa, însă mă îndoiesc de acest lucru. Am cunoştinţă despre un asemenea blestem, dar nu cred că Hepoa l-ar fi folosit. Alţii spun că Faraonul a fost ars împreună cu soţia lui, dar cine cunoaşte numele femeii în al cărei mormânt se zice că a fost pus? Totuşi, eu cred că este mult mai probabil să fi devenit un rătăcitor fără mormânt, ceea ce nu este chiar atât de ciudat dacă luăm în considerare tot ce a făcut. După cum s-a spus, nu este ceva incredibil că până şi un Faraon a avut parte de o astfel de soartă, fiindcă lucrul acesta este în conformitate cu legile din vechime. Următorul Faraon s-a căsătorit cu fiica lui, care fusese zămislită în păcat, şi de aceea a murit când încă era tânăr.

34:67. Datorită evenimentelor petrecute în ţară în timpul scurtei domnii a următorului Faraon, evenimente care au purificat-o, profeţiile lui Hepoa au fost evitate. Apoi, a venit un conducător plin de măreţie, în zilele căruia pacea şi prosperitatea au revenit în ţară. Iată ce s-a scris despre această perioadă: „*O, popor, veseleşte-te, căci asupra întregii ţări a coborât bucuria. Ne-a fost dat un rege drept şi magnific, cu adevărat merituos în ochii Celor Măreţi*.

Apele cresc şi scad cu moderaţie; zilele sunt lungi şi îmbelşugate. Ceasurile nopţii sunt egale şi odihnitoare. Luna îşi menţine ciclul, iar corabia soarelui merge pe un drum drept. Făclia luminoasă a cerului arde în mod constant, iar stelele îşi păstrează poziţia. Oamenii trebuie să-şi dovedească din nou bunătatea pentru a putea guverna şi a deţine funcţii oficiale. Totul este bine în ţară". Ah, dacă s-ar putea spune acest lucru şi pentru prezent!

34:68. Despre Nemertean, soţia lui Cupola, oamenii spun că a înfiinţat Ordinul Surorilor Păcatului, însă acest lucru nu este adevărat; ei au înţeles greşit scrierile. Lucrurile scrise nu sunt citite în mod corespunzător. Scrierile oamenilor sunt ca nişte pluguri ce nu pot să tragă o brazdă dreaptă. La naştere, fiecare este dublu şi are un spirit dublu. Nemertean a fost cea mai virtuoasă dintre femei, dar cu siguranţă că nicio femeie nu a stârnit vreodată atâta răutate în inimile surorilor sale.

34:69. Odinioară, oamenii spuneau că regele este păstorul tuturor şi că în el nu se află niciun pic de răutate. Că oricât de neînsemnat este omul aflat în nevoie, el îi dedică timp ca să-i facă dreptate. Dacă părinţii noştri ar fi cunoscut firea oamenilor ce urmau să fie regi sau dacă regii din vechime ar fi putut prevedea ce va urma, fiii lor ar fi fost ucişi, chiar dacă erau nişte seminţe ale divinităţii. Însă poate că noi le facem o nedreptate conducătorilor noştri, fiindcă atunci când guvernanţii sunt netrebnici, s-ar putea ca poporul să merite acest lucru, deoarece oamenii au decăzut, s-au înrăit şi au devenit apatici. Atunci când vă bârfiţi conducătorii faceţi bine şi citiţi şi inimile oamenilor.

34:70. Conducătorul bun nu trebuie să spună minciuni; el trebuie să se ridice la înălţimea responsabilităţilor pe care le are. Trebuie să cântărească bine cuvintele înainte să le rostească, căci acestea trebuie să fie ca aurul, nu ca puful de ciulini. Trebuie să fie atent la judecăţile pe care le face, fiindcă judecata de apoi se apropie. Şi mai presus de toate, trebuie să fie un exemplu pentru toţi. Grădinarul răului îşi udă pământul cu înşelăciune şi cultivă minciuni. Stăpânul bun trebuie să fie mai presus de orice faptă meschină; el trebuie să fie tată pentru orfan şi soţ pentru văduvă. Un adevărat conducător al poporului nu trebuie să fie mânat de avariţie sau de lucruri mărunte. El trebuie să fie un om cu o viziune largă. Trebuie să fie asemenea apelor ce se revarsă şi fertilizează pământul. Trebuie să judece repede şi bine în privinţa acelora care merită pedepsiţi. O, unde doarme astăzi acest om? În care generaţie o să apară?

© Biblioteca Spirituală

34:71. (*Nu se cunoaşte sfârşitul acestui manuscris, care nu este unul dintre acelea păstrate în marele cufăr, ci a fost adăugat în zilele când acestea au trebuit puse la păstrare*).

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: "***Cartea crengii de argint***":

1:14. "***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos***."

© Biblioteca Spirituală